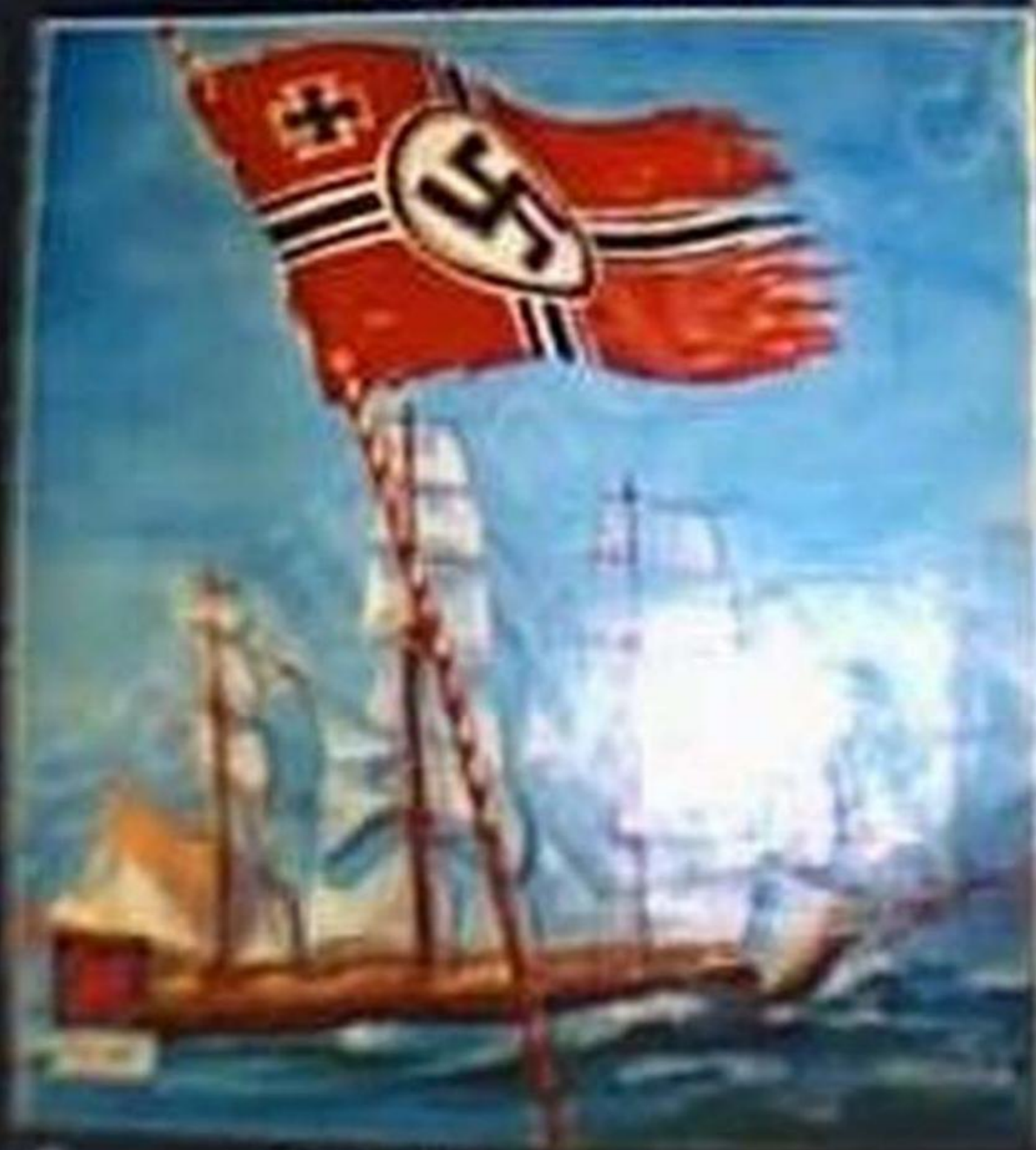

FİRTINADAN ÖNCE

jack higgins

İÇİNDEKİLER

BİR

İKİ

ÜÇ

DÖRT

BEŞ

ALTI

YEDİ

SEKİZ

DOKUZ

ON

ON BİR

ON İKİ

ON ÜÇ

ON DÖRT

ON BEŞ

ON ALTI

Jack Higgins

FIRTINADAN ÖNCE

HÜRRİYET YAYINLARI

DEV ROMANLAR

Yayın hakkı

Jack Higgins-Hür Yayın ve Ticaret A.Ş.

Birinci baskı

Mayıs 1977

Kapak düzeni

Etem Çalışkan

Dizgi, baskı, kapak

Hürriyet Ofset

Cilt

Çınar Ciltevi

JACK HIGGINS

FIRTINADAN ÖNCE

(STORM WARNING)

Çeviren

Cavit SEZER

HÜR YAYIN VE TİCARET AŞ.

Cemal Nadir Sokak No: 7Cağaloğlu-İSTANBUL Tel-271502

ABD Donanmasından Tümamiral Carey Reeve'nin Günlüğünden

... başkalarının yaşaması için kendini feda etme içgüdüsi, bence insandaki gizemlerin en büyüğü.

Cesaret ise hiç bir zaman geçerliliğin' yitirmeyen bir duygu ve ben bunun en iyi örneğini Deutschland olayında gördüm. Tarihin en büyük savaşının orta yerinde, çatışan taraflardan kişiler, bir avuç insanı insanlığın en eski ve en amansız düşmanının, denizin elinden kurtarabilmek amacıyla, her türlü tehlikeyi göze alarak, hayatlarını ortaya koyarak bir süre için bir araya geldiler. Savaşın o trajik amaçsızlığını boşluğunu böylesine güzel biçimde ortaya koyabilen bir başka olay yaşamadım ve hiç bir zaman" da insan olduğumdan böylesine gurur duymadım...

BİR

DEUTSCHLAND yelkenlisi, 26 Ağustos 1944. Rio de Janeiro'dan ayrılalı on bir gün oldu. Belem'de demirledik. Hava sıcak. Alışveriş küçük çapta. Son kömürler de boşaltıldı. Alabileceğimiz yük yok. Safra yerine Rio'dan kum doldurduk. Ambar kapaklarını çivileyip kapattık, yolculuğa hazırız. Akşama doğru yağmur bekleniyor.

Prager köşeyi dönerken, uzaklarda, deniz yönünden gök gürültüleri duyuldu, göğü bir baştan bir başa kaplayan şimşekler bir an için limanı kesin hatlarıyla ortaya çıkardı. Her zamanki gibi bir grup küçük tekne, üç ya da dört yük gemisi ana iskeleyle bağlı duruyordu. Deutschland, ırmağın ortasına demirlemişti, limanın tek yelkenlisi olduğundan dikkat çekiyordu.

Yağmur aniden bastırdı. Sıcak ve ağırdı, ırmağın öte yakasındaki ormanda çürüyen bitkilerin kokusuyla doluydu. Prager ceketinin yakasını kaldırdı, eski deri çantasını koltuğunun altına kıstırdı ve balık iskelesinin sonundaki Lizbon Işıkları barına doğru hızla yürüdü.

Müzik sesi, hafif de olsa duyuluyordu, içinde geceden bir şeyler bulunan, ağır, hüzünlü bir sambaydı bu.

Verandaya çıkan merdivenleri tırmanırken gözlüklerini çıkardı ve mendiliyle sildi. Sonra dikkatle takarak içeri bir göz gezdirdi.

Barın öbür ucunda, önünde bir şişe ve bir bardakla oturan Deutschland'ın lostromosu Helmut Richter'le barmenden başka içerde kimseler yoktu. Kalın ceket, başında denizci kepi olan uzun boylu, iri kıyım bir adamdı bu, uzun sarı saçları ve sakalıyla 28'inden daha yaşlı görünüyordu.

Prager içeri girdi. Elindeki bardağı parlatan barmen başını kaldırdı. Prager onu görmezlikten geldi ve üzerindeki yağmur sularını silkeleyerek bar boyunca yürüdü. Elindeki çantasını ayaklarının dibine bıraktı.

"İyi akşamlar Helmut."

Richter ağır ağır başını salladı ve içki şişesini kavradı. "Bir içki, Herr Prager? "

"Hayır, istemem."

"Makul bir cevap." Richter bardağını yeniden doldurdu. "Cachaca. Karaciğer kadar beyni de çürüttüğünü söylerler. İyi bir Schnapps'ın yerini hiç bir zaman alamaz, ama otuz dokuzdan beri onu da gördüğümüz yok."

"Kaptan Berger burada mı? "

"Gemide sizi bekliyor."

Prager yeniden çantasını aldı. "O halde hemen kalksak iyi olur. Fazla vaktimiz yok. Beni soran oldu mu?"

Richter cevaplamadan önce, biri, Portekizce, "Hey, Senhor Prager, bu ne güzel sürpriz!" diye seslendi.

Arkasındaki küçük odalardan birinin perdesi açılırken, Prager sese doğru başını çevirdi. Elinde bir şarap şişesi, buruş buruş ve son derece şişman bir adam oturuyordu orada. Terden lekelenmiş haki

üniformasının dikişleri yer yer sökülmüştü.

Prager gülümsemeye çalıştı. "Kaptan Mendoza. Siz hiç uyumaz mısınız? "

"Pek sık değil. Bu kez ne var, iş mi, eğlence mi? "

"İkisi de. Biliyorsunuz, Alman uyrukluların durumları bugünlerde güçleşti. Hükümetiniz her zamankinden daha düzenli rapor istiyor."

"Öyleyse, Berger'le adamlarını şahsen görmeniz gerekli."

"Her ayın son haftasının ilk günü., Rio'daki adamlarınız bu konuda çok titiz."

"Ya Senhora Prager nasıl? Uçakta birlikteymişsiniz diye duydum."

"Birkaç günlük iznim var. Karım da bu tarafları hiç görmemişti. Fırsatı değerlendirmek istedik."

Richter, bir şey söylemeden kalkıp yürüdü. Mendoza arkasından bakarak, "İyi bir çocuk." dedi. "Eskiden ne iş yapardı? Bir denizaltıda baş dümenci, Obersteuermann dediklerinden, değil mi? "

"Sanırım öyleydi."

"Benimle bir içki içer misiniz? "

Prager duraksadı. "Çabuk olursa içerim. Bir randevum var da."

"Berger'le mi?" Mendoza başıyla işaret etti ve barmen tek kelime konuşmadan iki bardağa konyak doldurdu. "Rio'ya ne zaman dönecek? Sabah mı? "

"Herhalde".

Prager konyağını yudumladı, tehlikeli bir konuya girmişlerdi. Brezilyalıların, birkaç şileplerinin denizaltıları tarafından torpillenmesine kızarak savaş ilan ettikleri 1942 Ağustosuna kadar Rio'daki Alman büyükelçiliğinde konsolos yardımcılığı yapıyordu. Altmış beş yaşındaydı. Savaş ilanı bir jestten öteye geçmemişti, ama yine de Alman uyrukluların ne olacağı konusunu bir sorun haline getirmişti. Özellikle, batan Alman Deniz Kuvvetlerine bağlı gemilerden kurtulup Brezilya kıyılarına çıkan ve sayıları gitgide artan Alman denizcileri, sorunu daha da güçleştiriyordu.

Ülkede yirmi yıl yaşayan ve üst kademelerdeki görevlilerden iyi kabul gören Prager'e bu işle uğraşma görevi verilmişti. Brezilya ile Almanya arasında beş bin millik bir okyanus vardı, bu yüzden de pahalıya mal olacak toplama kampları kurmaya gerek duyulmamıştı. Brezilya hükümeti, Prager'in kendi yurttaşlarıyla ilgili olarak hazırladığı aylık raporlarla yetiniyordu. Başiboş, işsiz kalmadıkları ve devlete yük olmadıkları sürece herkes memnundu.

"Burada iki yıldır liman müdürlüğü yapıyorum, Deutschland buraya hep düzenli sefer yapar, iki ayda bir falan," dedi Mendoza.

"Evet? "

"O büyüklükte bir gemi için bir süvari, bir ikinci kaptan ve lostromo, altı tayfa ve bir aşçı yeterlidir."

"Doğru."

Mendoza, düşünceli bir tavırla şarabından bir yudum aldı. "Aldığım bilgiye göre, bu seferde Berger'in yirmi kişilik mürettebatı var."

İçten gülümsedi, ama şişman yüzündeki gözleri sert sert bakıyordu. Prager sözcükleri dikkatle seçerek,

"Rio'da çok Alman denizcisi var," dedi.

"Sayıları da her gün artıyor. Bu savaş, dostum, sizin için pek hayırlı olmadı."

"Sanırım Berger, elinden geldiğince fazla adama iş vermeye çalışıyor."

Mendoza'nın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Pek tabii. Bakın bunu hiç düşünmemiştim. Sizi daha fazla tutmayayım. Belki yarın birlikte bir içki daha içeriz."

"Ben de isterim."

Prager hızla dışarı çıktı. Richter onu sahanlıkta bekliyordu. Arkada, yağmur durmaksızın toprağı kamçılıyordu. "Her şey yolunda mı? " diye sordu.

"Pek değil," dedi Prager. "Bir şeyler döndüğünün farkında. Ama gerçeği bilmesi mümkün değil. Zaten akli başında hiç kimse inanmaz bu işe." Richter'in omuzuna hafifçe vurdu. "Haydi, şimdi gidelim."

"İçerde söyleyemedim. Ama biri sizi arıyordu," dedi lostromo.

Arkada birisi kımlıdadı. Prager geri dönerken, beyaz tropik giysileri içindeki bir rahibe gölgeden sıyrıldı.

Boyu bir elliden fazla olmayan ufak tefek bir kadındı. Kaygısız, duru gözleri ve kırışksız, sakin bir yüzü vardı.

"Rahibe Angela," dedi Richter.

"...Rio Negro misyonerliğine bağlı İnyet Rahibelerinden. Tanıştırmaya gerek yok Helmut. Rahibe Angela'yla çok eski dostuz."

Şapkasını çıkararak uzattığı elini, rahibe şaşırtıcı bir güçle sıktı. "Yeniden görüştüğümüze sevindim."

"Ben de, Herr Prager. Neden burada olduğumu biliyorsunuz sanırım." "Ah, evet." Otto Prager gülümsedi.

"Galiba biliyorum."

Deutschland'ın provasına, liman kuralları gereği, bir çapa feneri asılmıştı. Bir sandalla iskeleden ayrıldıklarında ilk gördükleri şey bu fener oldu. iyice yaklaştıklarında yelkenli kesin hatlarıyla, kara direkleriyle ortaya çıktı.

Prager, iskele merdivenini tırmanırken tekneyi keyifle inceledi. 1881 yılında Clyde'de Hamish Campbell tarafından yapılmış üç direkli bir yelkenliydi bu. Uzun bumbası, zarif yelken pruvası, teknenin sevgiyle, anlayışla ve zevkle yapıldığını ortaya koyuyordu.

Tekne bütün hayatını ticari seferlerde geçirmişti; Newcastle-on-Tyne'-den Valparaiso'ya kömür, Amerika'nın batı kıyısına Şili nitratı, Avusturalya'ya kereste, İngiltere'ye yün taşımış... Bitmez tükenmez yollarda gidip gelmişti. Yelkenlinin gemiler karşısında hayat hakkı kalmayınca da, elden ele geçmiş ve üç kez adı değişmişti. En sonunda Alman asıllı bir aileye ait Mayer Kardeşler adlı Brezilya firması tekneyi satın alarak ona Deutschland adını vermiş ve kıyı ticaretinde çalıştırmaya başlamıştı. Rio, Belem ile Amazon ırmağı ağzının arası, tam yüklü durumda iki buçuk metrelik çekişi olan böyle bir tekne için çok uygun sulardı.

Prager, küpeşteye kadar giderek rahibe Angela'ya elini uzattı. Yakında,

İskelenin üstünde Richter duruyordu. Grandi sereninin dibindeki üç tayfa, tekneye çıkan bu küçük rahibeye hayretle bakıyorlardı. İçlerinden biri koşarak geldi, rahibenin öbür elinden tutmak için uzandı.

Rahibe teşekkür etti. "Kaptan Berger'le ilkin ben konuşsam iyi olur sanırım," dedi Prager ona.

"Nasıl isterseniz, Herr Prager," diye karşılık verdi rahibe sakin bir sesle.

Prager, Richter'e döndü. "Sevgili rahibeyi aşağı salona aldıktan sonra beni kaptan kamarasının dışında bekler misin? "

Richter ve rahibe Angela kaporta merdiveninden inerek kayboldular. Prager de kıça, orta güverteye doğru yürüdü. Sonra durdu, kollarını kavuşturdu, kapıyı vurdu ve içeri girdi.

Kamara küçüktü, sade bir biçimde döşenmişti. Dar bir ranza, üç dolap ve Berger'in oturduğu, üzerinde harita cetveller, ölçme aletlerinin bulunduğu bir masadan başka pek bir şey yoktu içinde.

Kaptan başını kaldırdı, gözlerinde bir rahatlama ifadesi vardı.

"Kaygılanmaya başlamıştım."

O sıralarda 48 yaşında, orta boylu, geniş omuzlu, kıvrırcık siyah saçları ve sakalı hafif kırılmış, yüzü denizden ve güneşten yanmış bir adamdı.

"Özür dilerim," dedi Prager. "Rio'dan buraya uçarken yolda fırtınaya yakalandık. Pilot, Carolina'ya inip hava düzeline kadar orada kalmakta ısrar etti. Dört saat orada bekledik."

Berger, önündeki kutuyu açarak bir puro çıkardı ve ona uzattı.

"Son savaş haberleri nasıl? "

"Kötü." Masanın öbür yanından kendisine uzatılan ateşle purosunu yaktı. "Bu ayın on beşinde Amerikan ve Fransız kuvvetleri Akdeniz kıyısına çıkarma yaptılar, iki gün önce de Fransız tankları Paris'e girdi."

Berger bir ıslık öttürdü. "Gelecek durak Ren, desene? "

"Öyle olur sanırım."

"Sonra da Almanya." Ayağa kalktı, dolaba doğru yürüdü, açtı ve bir şişe romla iki kadeh çıkardı.

"Ya Ruslar ne yapıyor? "

"Kızıl Ordu Doğu Prusya sınırlarına kadar yaklaştı."

"Berger kadehlere rom doldurdu ve birini uzattı. "Biliyor musun Otto, biz Almanlar Napolyon'dan bu yana anavatan topraklarını savunma durumuna düşmemiştik, ilginç bir deney olacak bu."

"Brezilya, şu bir iki yılı geçirecek en iyi yer," dedi Prager. "Eve dönmek için çok kötü bir zaman seçtik."

"Ya da tek fırsat bu," dedi Berger. "Bakış açına göre değişir. Belgeleri getirdin mi? "

Prager çantasını masanın üzerine koydu. "Her şey tamam. Bana bu çılgınca düşünceden ilk kez söz etmeden sonra Gudrid Andersen yelkenlisiyle ilgili bütün bilgileri topladım. Gemi hâlâ Gothenburg limanında duruyor. Savaşın ilk yılından beri de denize açılmamış."

"Harika," dedi Berger. "Bundan sonrası basit bir yolculuk olacak."

"Bütün hazırlığınız tamam mı? "

Berger bir dolabı açtı, içinden çıkardığı cankurtaran yeleşini masanın üstüne bıraktı. Yeleşin arkasında Gudrid Andersen-Gothenburg yazılıydı.

"Ve tabii, bu." Bir İsveç armasını yeleşin yanına koydu. "Bunun da ne kadar önemli olduğunu kabul edersin sanırım," diyerek gülümsedi. "Her şey hazır, inan bana. Karasulardan çıkar çıkmaz da geminin adını değiştireceğiz."

"Ya seyir defteri? "

"Karşı taraftan dostlara rastlarız diye, Gudrid Andersen adına bir sahtesini hazırladım. Deutschland'ın gerçek defterini özel olarak tutmaya devam edeceğiz tabii. Başka türüsü doğru olmaz." Yelekle armayı dolaba geri koydu. "Sana gelince, dostum, ne diyebilirim? Şu birkaç ay içindeki sıkı çalışman, topladığın bilgiler, sahte belgeler olmasa, böyle bir girişimi hayal bile edemezdik."

Prager, sözlerini dikkatle seçerek, "Konuşmamız gereken bir nokta daha var, Erich," dedi.

"Nedir? "

Prager durakladı, sonra, "Yedi yolcu daha var," dedi.

Berger bir kahkaha patlattı. "Alay etme benimle."

"Hayır, çok ciddiym. Daha önce de yolcu taşıdın, öyle değil mi? "

"Yolcu taşıdığımı çok iyi biliyorsun." Berger'in sesinde öfkeli bir ifade vardı. "Sadece sekiz yolcu için yerim var. Salonun iki yanında ikişer kamaraya, her kamarada da ikişer ranza. Biliyorsun, bu gemiyi ben dahil on kişi yürütür. Ve çok iyi bildiğin gibi, şu an gemide tam yirmi iki kişiyiz. Yedi yolcu daha gelirse tayfaları nerede yatırırım? İmkânsız bu."

"Ama yüksüz olacaksın." dedi Prager. "Gemiye gerçek yolcular alırsan, anlatacağın hikâye daha inandırıcı olur."

"Kim bu yolcular? "

"Senin, benim gibi evine dönmek isteyen Almanlar." Prager derin bir soluk aldı ve devam etti, "Pekâlâ en kötü yerinden başlayayım. Bunlar rahibe. Negro misyonerliğinden İnayet Rahibeleri. Son iki yıldır, listedeki bütün Almanlar gibi bunları da sürekli ziyaret ediyorum. Üç ayda bir. Yerler uzak olduğundan, yetkililer üç ayda bir ziyaretime izin verdiler."

Berger, hayret dolu gözlerle bakıyordu. "Tanrı aşkına Otto, ben mi aklımı kaybediyorum, yoksa sen mi? "

Prager, hiç bir şey söylemeden kalktı ve kamaranın kapısını açtı. Dışarıda Richter puro içiyordu. Prager başıyla işaret etti ve lostromo hızla uzaklaştı.

"Şimdi ne oluyor? " diye sordu Berger.

"Gelirken birini yanımda getirdim. Öbürleri kıyıda bekliyor. Hiç olmazsa söyleyeceklerini bir dinle."

"Sen aklını kaçırmışsın. Tek mantıklı açıklama da bu."

Kapı vuruldu. Prager açtı ve rahibe Angela içeri girdi. "Sîzi Fregattenkapitan Erich Berger'le tanıştırayım. Erich, inayet Rahibelerinden Angela," dedi Prager.

"İyi akşamlar kaptan."

Berger hayretle bu küçük rahibeye bir an baktı, sonra Prager'in kolundan yakalayarak onu kamaranın dışına, yağmura çıkardı. Kapıyı da ardından çekti.

"Ne yapacağım ben şimdi? Ne söyleyeceğim ona? "

"Kaptan sensin," dedi Prager. Kararlan başka biri değil, sen verirsin. Ben seni burada bekliyorum."

Sonra, iskele tarafındaki mizana çarmıklarına doğru yürüdü. Berger hafiften bir küfür savurdu, duraksadı, sonra içeri girdi.

Angela, masanın yanında durmuş, üstü camla kapalı kutudaki kronometreyi inceliyordu. Başını kaldırdı.

"Çok güzel, kaptan. Çok güzel. Nedir bu? "

"Denizcinin yıldız ölçeceği, rahibe,sekstant'la birlikte kullanırız. Eğer güneşin, ayın ve yıldızların konumlarını saptayabilirsem, dünya üzerindeki kesin noktayı bulabilirim. Tabloların da yardımıyla tabii."

Angela masaya döndü. "Britanya Amirallik haritası. Neden öyle? "

"Çünkü en iyisi onlar," dedi Berger. Kendini çok çaresiz hissetmeye başlamıştı.

"Anlıyorum." Angela aynı sakin sesiyle devam etti, "Bizi de birlikte alacak mısınız? "

"Bakın, rahibe. Oturun da size açıklayayım," Masaya bir harita serdi. "Şimdi bu noktada,

Amazon'un ağzındayız, izleyeceğimiz yol da şöyle."

Parmağıyla, Azorlardan ve batı İrlanda'dan geçen bir yol çizgi.

"Buraya kadar gelebilsek bile, ondan sonra çok daha büyük tehlikelerle karşılaşabiliriz." Parmağıyla haritaya vurdu, "İskoçya'daki llebrid adalarının yakınından geçmek zorundayız. Yelkenli gemilerin mezarlığıdır burası, özellikle kötü havalarda. Ve burada haftanın altı günü hava kötüdür. Oradan kurtulabilirsek Norveç'e gitmek için Orkneys geçidini geçmemiz gerek, sonra da Katteyat yoluyla Kiel'e varacağız." diye ekledi alaycı bir edayla. "Sadece beş bin mi? "

"Peki, ne kadar zamanda varırız? "

Sorunun farkına varmadan cevaplandırdı. "Kesin bir şey söylenemez. Kırk, belki de elli gün. Her şey havanın durumuna bağlı."

"Bu koşullar altında oldukça uygun."

"Buraya nasıl geldiniz söyler misiniz? " dedi Berger.

"Bir yolcu gemisiyle. Adı Bremen. Savaştan az önceydi, tabii."

"Güzel bir gemi. Rahat kamaralar, sıcak su. Birinci sınıf bir oteli aratmayacak kadar iyi yemekler. Her an hizmete hazır kamarotlar."

"Ne demek istiyorsunuz kaptan? "

"Şunu. Bu gemide hayat çok farklı olacak. Kötü yemekler, sıkışık yerler. Her gün boşaltılması gereken tuvalet kovaları. Yıkılmak için sadece tuzlu su. Ve fırtına-yelkenlide gerçek bir fırtına- çok korkutucu bir deney olabilir. Kötü havada, zaman olur on beş gün boyunca teknede kuru bir nokta bulamazsınız.

Tepenizde kudurmuş dalgalar güvertenin tahtalarını parçalamaya çalışırken, ıslak battaniyeye sarınıp ranzaya yattınız mı hiç?" Masadaki haritayı dikkatle katladı ve kararlı bir sesle, "özür dilerim. Bu tartışmayı daha fazla uzatmanın bir anlamını görmüyorum," dedi.

Angela, düşünceli düşünceli başını salladı. "Bir şeyi açıklar mısınız? Bir Alman deniz subayı, nasıl oluyor da bir Brezilya ticaret gemisine komuta ediyor? "

"Essen adlı bir denizaltı ikmal gemisinin kaptanıydım. Bir ABD yakıt gemisi, George Grant olarak kendimizi gizliyorduk. Güney Atlantik'te üçüncü seferimizde bir İngiliz denizaltısı durumu fark edip bizi torpilledi. Aynı biçimde Deutschland'ı bir İsveç gemisi gibi gizlemeye çalışmamı akılsızca bulabilirsiniz."

"Brezilya'ya nasıl geldiniz? "

"Bir Portekiz yük gemisi bizi aldı ve Rio'da Brezilya yetkililerine teslim etti. Brezilyalılar işsiz kalmadığımız sürece bize pek dokunmuyorlar. Deutschland'ın sahibi Mayer Kardeşler kıyı ticaretiyle uğraşırlar. Brezilya uyruklu, ama Alman asıllıdırlar. Bir çoğumuza yardım ettiler. Ayda bir Rio'den Belem'e ve geriye yük taşıyoruz."

"Sizde gemilerini çalarak onlara borcunuzu ödüyorsunuz."

"Bu da bir görüş. Gerçekleri öğrendiklerinde beni bağışlayacaklarını umuyorum. Ama başka

"çaremiz yok."

"Neden yok?"

"Brezilyalılar savaşa daha etkin bir biçimde katılmaya hazırlanıyorlar. Geçen ay İtalya'ya asker gönderdiler. Kalırsak burada durumumuz çok güçleşebilir."

"Başka bir neden yok mu? "

"Olduğunu mu düşünüyorsunuz? "

Angela, ellerini kavuşturdu ve bir şey söylemeden bekledi. Berger omuz silkti, masasının çekmecesinden bir cüzdan çıkardı. İçinden aldığı fotoğrafı ona uzattı. Tuzlu suyun etkisiyle rengi bozulmuş ve oldukça kırışmıştı, ama yan yana duran üç küçük kızın yüzlerindeki gülümseme hâlâ seçilebiliyordu. "Sizin çocuklarınız mı? "

"Kırk birde çektirmiştik. Heidi, soldaki, şimdi on yaşında. Eva sekizinde, Else de ekimde altısına girecek."

"Ya anneleri? "

"Üç ay önce Hamburg'da bombardımanda öldü."

Angela hemen haç çıkardı. "Çocuklara ne oldu? "

"Herr Prager Arjantin'deki büyükelçiliğimiz yoluyla sordurdu. Annemle birlikte şimdi Bavyera'dalarmış."

"Bağışlayan Tanrı'ya teşekkür etmelisiniz."

"Öyle mi dersiniz? " Berger'in yüzü birden solmuş, hüzünlenmişti. "Almanya'nın işi bitik, rahibe. Sadece birkaç ayı kaldı. Hayat ne kadar zorlaşacak, düşünebiliyor musunuz? Annemse çok yaşlı. Ona bir şey olursa..." Bedenini bir ürperti kapladı ve dirsekleriyle masaya yaslandı. "Onlarla birlikte olmalıyım, bana orada ihtiyaçları var, savaşın adından başka şeyi olmayan burada, dünyanın bu uzak köşesinde değil."

"Bunun için de her şeyi göze almaya hazırsınız."

"Evet, yirmi yıl önce kızağa çekilmesi gereken yamalı bir tekneyle İngiliz ve Amerikan donanmalarının egemen olduğu denizlerden geçen beş bin millik bir yol. Kimsenin hatırlamadığı kadar uzun süre önce son kalafatı yapılmış döküntü bir tekne. Umutsuz bir yolculuk."

"Ama Herr Richter, lostromonuz bunu göze alıyor."

"Helmut başkadır. Tanıdığım en iyi denizci o. Yelkenli teknelerde uzun, değerli deneyleri var. Daha çocukken Fin yelkenlileriyle Şili'den nitrat taşımış. Size bu anlamlı gelmeyebilir, ama bir denizci için..."

Ama Herr Prage'e göre, sizin umutsuz diye nitelendirdiğiniz bu yolculuğu yapmaya hazır yirmi kişilik bir mürettebatınız da var."

"Çoğunun nedeni aşağı yukarı benimkinin aynı. Rio'da bizim yerimizde olmak isteyen en az yetmiş kişi biliyorum, iki hafta önce Rio rıhtımındaki bir Almanın barında son on kişilik yer için kura çektiler."

Başını salladı. "Hepsi evlerine dönmek istiyorlar, görmüyor musunuz? Ve bunun için de her şeyi göze alırlar."

"Ben ve dostlarım onlardan farklı, öyle mi? Bizim de ailelerimiz, sizin gibi sevdiklerimiz var kaptan. Dahası, gelişmeleri düşünürsek, ülkede bize olan ihtiyaç çok daha fazla."

Berger, bir süre durarak ona baktı, sonra başını sallayarak, "Olmaz. Zaten çok geç kaldınız. İsveç pasaportu edinmeniz gerekli. Prager hepimizin belgesini hazırladı," dedi.

Angela ayağa kalktı, kamaranın kapısını açarak seslendi, "Herr Prager!"

Prager içeri girdi, "Ne var? "

"Belgelerim, lütfen. Şimdi alabilirim değil mi? "

Prager çantasını açtı, içeri biraz aradı, sonra bir pasaport çıkararak Berger'in masasının üstüne bıraktı.

Berger gülümsedi. "İsveç pasaportu bu." Kapağını açtı, pasaporta rahibe Angela'nın fotoğrafı yapıştırılmıştı. Başını kaldırdı. "Bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz, rahibe? Sevgili dostumla iki çift söz etmek istiyorum."

Angela durakladı, Prager'e bir göz attı ve dışarı çıktı.

"Bak Erich, bırak da açıklayayım," dedi Prager.

Berger pasaportu tutup kaldırdı. "Böyle bir şeyi yirmi dört saat içinde edinmek pek mümkün değil. Çok önceden planlamıştın bunu. Neden bana söylemedin? "

"Çünkü tepkin şimdikinden farklı olmayacaktı." "

"Sen de benim hayır diyemeyeceğim bir zamana kadar işi beklettin, öyle mi? Ama yanıldım. Oyununa gelmeyeceğim. Sonra bunların misyonlarına ne oldu? Birden bire önemini mi yitirdi? "

"Brezilya İçişleri Bakanlığı Kızılderililere karşı uyguladığı politikayı değiştirdi; şimdi onları çıkarıp yerlerine beyazları yerleştiriyorlar. Misyon da zaten kapanmak üzereydi: "

"Bunlar çocuk bakmıyorlar mı? Bu yetenekleriyle başka yerde de iş bulabilirlerdi her halde."

"Onlar da Alman, Erich. Brezilyalıların kayıp listeleri İtalya'dan buraya ulaştığımda durumları ne olur, düşünebiliyor musun?"

Uzun bir sessizlik oldu. Berger pasaportu aldı, açtı ve resmi yeniden inceledi.

"Bu kadın bizim için sorun olacak. Kendi burnunun doğrultusunda gitmeye alışmış birine benziyor."

"Saçma," dedi Prager. "Ailesini çok eskiden tanırım. Prusya'nın köklü bir ailesidir. Babası süvari generaliydi. Kendisi de 1918'de Batı Cephesinde hemşirelik yapmıştı."

Berger şaşkınlığını gizleyemedi. "Bir inayet Rahibesi için garip bir kökeni var. Sonra durumları mı bozuldu? Yoksa bir skandal falan mı? "

"Hiç değil. Genç bir delikanlı vardı, sanıyorum. Bir havacı."

"...ve bir güzel günde geri gelmedi, o da bu hayata kendini adadı." berger başını salladı. "Çok kötü bir hikâyeye benziyor."

"Bütünüyle yanlış anladın Erich. Benim bildiğim kadarıyla, delikanlı kızı atlatmak için bu oyunu uydurmuş. Kız da onu ölü sanmış. Neredeyse hayatına mal olacak bir sinir bunalımından kurtulmak üzereyken bir gün delikanlıyı Unter den hinden'de başka bir kızın kolunda yürürken görmüş."

Berger ellerini kaldırdı. "Yeter. Yenilgiyi kabul ediyorum, içeri çağır onu."

Prager kapıyı açtı. Angela hemen dışarıda, lostromonun yanında bekliyordu.

"Siz kazandınız, rahibe," dedi Berger. "Richter'e söyleyin, arkadaşlarınızı da almak üzere sizi kıyıya götürsün. Gece ikiye kadar burada olur Kalkış saatinde gemide olmazsanız sizi bırakırız."

"Tanrı sizi korusun kaptan."

"Tanrı'nın beni korumak dışında yapacağı çok şey var." Kapıya doğru yürürken ekledi, "Bir şey daha.

Zamanı gelmeden bunu mürettebata duyurmamaya çalışın."

"Bizim gemide olmamız onları rahatsız eder mi? "

"Hem de nasıl. Denizcilerin kör inanları çoktur. Her şey bir yana, cuma günü yelken açmak belâyı davet etmek demektir. Bir din adamını yolcu olarak almak da aynı şeydir. Yedi rahibeyle sefere çıkınca hele, dünyadaki bütün belâları başımıza toplayacağımızdan kuşku yok."

"Beş, kaptan. Yalnızca beş," dedi Angela ve çıktı.

Berger, Prager'e döndü. "Yedi yolcu demiştin."

"Doğru." Prager çantasından iki İsveç pasaportu daha çıkararak masaya koydu. "Biri Gertrude'nin, biri de benim. O da eşyalarıyla birlikte rıhtımda bekliyor. Bu arada, benden istediğin telsizi de getirdiğimi hemen söyleyeyim."

Berger'in ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Sen ve karın? " dedi kalın sesiyle. "Aman Tanrım! Otto, ama sen altmış beş yaşındasın. Sonra, Berlin'deki üstlerin ne derler bu işe? "

"Duyduklarıma göre, Ruslar oraya benden önce varacaklar. Onun için bir sorun olmayacak." Prager gülümsedi. "Görüyorsun Erich, biz de eve dönmek istiyoruz."

Saat ikiden az önce Berger orta güverteye çıktığında yağmur daha da hızlanmıştı. Bütün mürettebat alt güvertede toplanmıştı. Yüzleri solgundu, muşambaları güverte ışığında pırıl pırıldı.

Berger korkuluğa dayandı, öne doğru eğildi ve alçak sesle konuşmaya başladı. "Fazla şey söylemeyeceğim. İşi biliyorsunuz. Çok zor bir yolculuk olacak. Ama söylediklerimi yaparsanız, siz, ben ve şu yaşlı Deutschland hep birlikte başaracağız."

Aşağıda bir kaynaşma oldu, o kadar. Berger, madeni bir sesle konuşmasını sürdürdü, "Bir şey daha var. Çoğunuzun da gördüğü gibi, gemide yolcular var. Rio büyükelçiliğinden konsolos yardımcısı Herr Prager, eşi ve Negro misyonerliğinden beş rahibe."

Durdu. Herkes yeniden konuşmasını beklerken yağmurun sesinden başka şey duyulmuyordu. "Rahibe," dedi. "Ama yine de kadın ve yolumuz oldukça uzun, onun için kesin konuşuyorum. Çizgiyi

aşan ilk adamı kendi elimle vururum. Bunu seyir defterine kaydedin." Doğruldu. "Şimdi herkes görevinin başına."

Berger geri dönerken, karanlıktan çıkan ikinci kaptan yanına yaklaştı. Deniz teğmeni Johann Sturm, Westphalia'nın Minden kentinden, uzun boylu, sarışın bir delikanlıydı. Üç gün önce yirminci yaş gününü kutlamıştı. Richter gibi o da denizaltıcıydı, bir denizaltıda vardıya subaylığı yapmıştı.

"Her şey yolunda mı, Bay Sturm?" diye Berger alçak sesle sordu.

"Sanırım kaptan." Sturm'un sesi olağanüstü sakindi. "Herr Prager'in Rio'dan getirdiği telsizi talimatınız üzere kamarama yerleştirdim. Pek yeterli sayılmaz, efendim. Gücü çok sınırlı."

"Hiç yoktan iyidir," dedi Berger. "Ya yolcular, iyice yerleştiler mi?"

"Evet, efendim." Delikanlının sesinde eğlenceli bir ifade seziliyordu. "Buna yerleşmek denebilirse."

Arkadan beyaz giysili biri görüldü; rahibe Angela'ydı bu.

Berger yutkundu ve sesini kısarak, "Yola çıkabilir miyiz, Bay Sturm?" dedi.

Rahibe Angela neşeli bir edayla sordu, "Hareket ediyor muyuz, kaptan? Sizi seyretmeme izin var mı?"

Berger, çaresizlik içinde ona baktı. Şapkasının kenarlarından yağmur sızıyordu. Sonra Sturm'a dönerek,

"Sadece randa yelkeniyle dış floayı açın, Bay Sturm. Zinciri de bırakın gitsin," dedi.

Sturm emri tekrarladı ve gemide birden bir hareket başladı. Tayfalardan biri başaltı kapağını kapattı.

Başka bir dört kişi halatlara asıldılar, randa yelkeni yavaş yavaş yükseldi. Bir süre sonra da güverteden kayarak "suya düşen zincirin sesi duyuldu.

Richter dümene geçmişti. Ama bir süre hiç hareket görülmedi. Sonra rahibe Angela başını kaldırdı ve bulutların arasından yıldızların kayarak geçtiğini gördü.

"Hareket ediyoruz kaptan! Hareket ediyoruz!" diye bağırdı. Bir çocuk kadar heyecanlıydı.

"Görüyorum," dedi Berger. "Şimdi lütfen aşağıya iner misiniz?"

Angela, istemeye istemeye aşağı inerken kaptan bir iç geçirdi ve lostromoya döndü. "Gereğince yol ver, Richter. Komuta senin."

Richter, bir hayalete benzeyen ve ardında fosforlu bir iz bırakarak ilerleyen gemiyi ağır ağır limanın ağzından çıkardı.

On beş dakika kadar sonra, Kaptan Mendoza, yanında bir bayan arkadaşıyla barda kağıt oynayıp ışıkla Lizbon Işıkları şarkısını çalarken, balık iskelesini gözlemekle görevlendirdiği adam hızla içeri girdi.

"Ne oluyor?" diye sordu Mendoza, sakın bir sesle.

Deutschland, Senhor Capitan," diye fısıldadı gözcü. "Gitmiş."

"Öyle mi ? " Mendoza kartları masaya bıraktı ve ayağa kalktı. "Ona göz kulak ol, Joze!" diye seslendi barmene. Şapkasını, muşambasını aldı ve dışarı çıktı.

Balık iskelesinin sonuna vardığında yağmur daha da hızlanmış, kalın, karanlık bir perde haline gelmişti.

Avuçlarının içine gizleyerek purosunu yaktı ve karanlığı delmeye çalışarak denize baktı.

"Yetkililere haber verecek misiniz, senhor!" diye sordu gözcü.

Mendoza omuz silkti, "Haber verecek bir şey yok. Kaptan Berger, Rio'ya bir an önce dönmek istemiş olsa gerek. Buradan yol en az bir hafta sürer, ama bu havada da ne olacağı pek bilinmez. Bir soruşturma gerekirse, bunu Rio'da düşünürler."

Gözcü kuşkulu kuşkulu baktı ve başını sallayarak, "Nasıl isterseniz, senhor," dedi.

Mendoza, ırmak boyunca, Amazon'un ağzına ve denize uzun uzun baktı. Almanya ne kadar uzakta?

Neredeyse beş bin mil. Ayrıca Amerikan ve İngiliz donanmalarının denetimindeki bir okyanusu aşmak gerek. Ve nasıl bir tekneyle? ömrünü çoktan doldurmuş üç direkli bir yelkenliyle.

"Salaklar," dedi yavaşça. "Zavallı, aptal, harika salaklar." Geri döndü ve balık iskelesi boyunca yağmur altında yürüdü.

DEUTSCHLAND yelkenlisi 9 Eylül 1944. Boylamı 25 derece 01 dakika kuzey, enlemi 30 derece 46 dakika batı Belem'den ayrılışın on dördüncü günü. Rüzgâr kuzey batıdan 6-8 gücünde. Paraketeye göre saatte 12 mil hızımız var. Son yirmi dört saatle iki yüz yirmi sekiz mil yaptık. Frau Prager, Belem'den ayrıldığımızdan beri deniz tutmasından rahatsız, yataktan kalkamıyor. Gittikçe zayıf düşmesi bizi kaygılandırıyor. Akşama doğru yağmur başladı.

Hebridler çevresindeki denizler için yapılan sabahki hava tahmin raporları hiç de iç açıcı değildi: Rüzgâr saatte 5-6 deniz mili gücünde ve sağanak halinde yağış. Skye'nin kuzey batı kıyısı açıkları olabildiğince kötü, ufuk çizgisinden başlayan, yağmurla dolu ağır, kara bulutlar.

Zaman zaman görünen birkaç martı dışında denizde hareket eden tek şey, güney batı yönünde, Barra'ya doğru yol alan bir gambottu. Boz renkli sabahta tek renkli şey de, teknenin yıldızlı, yollu bandırasıydı.

Saat altı on beşte şafak sokmuştu, ama saat dokuz otuz olduğu halde İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri uçaklarının havalanmalarını önleyecek kadar kapalı bir hava vardı. gambottan hiç kimse, kış taraftan yaklaşan bir Junkers 88S'i göremediği için suçlanamazdı, ilk açılan ateş, teknenin iskele yanındaki suyu beş metre yüksekliğe fıskırttı. Uçak ikinci dönüşünü yaparken, pilot yerinin arkasından ateş açan 13 mm'lik makineli teknenin kışındaki dümen kamarasının yarısını parçalayıp götürdü.

Aşağıda bir saat kestirmeye niyetlenen Harry jago anında uyandı, ranzadan atlayarak kaporta merdivenini hızla tırmandı. Güverteye çıktığında da, topçu mürettebatının 20 mm'lik çifte uçak savardaki yerlerine doğru koştuklarını gördü jago bir hamleyle onları geçti ve koltuğa oturarak tetiğe sarıldı.

Junkers'in ikinci dalışında, ağır, kara bir duman güverteyi yalayıp geçti, Jago ateş etmeye başladı.

Junkers daldığı saatte dört yüz mil hız yapıyordu. Jago, topu çevirerek onu izledi. Yukarıda, köprüde ise Jansen, Browning'i çalıştırıyordu. Ama boşunaydı. Junkers iskele yanından kıvrılarak yükseldi, kara duman bulutları içinde kayboldu.

Jago, elleri tetik koluna yapışmış, bir süre bekledi. Sonra yerinden kalktı ve uçaksavar sorumlusu Harvey Gould'a döndü.

"Sen ve adamların, beş saniye geç kaldınız."

Top mürettebatı rahatsızca kımıldandılar. "Bir daha tekrarlanmaz, teğmenim," dedi Gould.

"Dikkat edin de tekrarlanmasın." Jago, gömlek cebinden buruşuk bir paket sigara çıkardı ve birini dudaklarının arasına sıkıştırdı. Solomon'ları, Normandiya çıkarmasını, daha da kötüsü Manş'taki denizaltı filoları badirelerini atlattıktan sonra Hebridlerde ölmek doğrusu gülünç olacaktı."

Junkers'in pilotu yüzbaşı Horst Necker, saldırının saatini tam 09.35 olarak kayda geçti.önemsiz bir vur kaçtı bu. Sıkıcı bir devriye uçuşunu renklendiren bir olaydı, özellikle onun gibi bir pilot için. O yılın baharında Londra'ya yeniden yapılmaya başlanan gece akınlarında seçkin Gruppe 1/KG66'da görev almış ve görevdeki başarısından dolayı daha iki ay önce kendisine Şövalye Haçı nişanı

verilmişti.

Trondheim'daki KG 40 üssüne atanması, cephe gerisine dönmek gibi bir şeydi. Bu üs, nakliye ve hava gözlem istasyonu olarak çalışıyordu. Ama ona verilen JU 88S uçağı gerçekten üstün nitelikli, bütün hava koşullarında uçabilen ve saatte dört yüz mil hız yapabilen bir uçaktı.

O sabahki görevinin yalnızca bir amacı vardı. Kesin günü belli olmayan, ancak o hafta içinde Liverpool'dan Rusya'ya hareket edecek konvoyu gözlemek. Otuz bin fit yükseklikten İskoçya'yı geçmiş, birkaç saat Dış Hebridlerin batısında boşu boşuna dolaşıp durmuştu.

Bulut tabakasının ne kadar aşağıda olduğunu anlamak için alçaldığı sırada, bir talih eseri gambotu görmüştü. Hedefi bir kez gördükten sonra da bırakıp gidememişti.

İkinci saldırıdan sonra dik bir yükselişe geçerken, yardımcı pilot Rudi Hubner heyecanla güldü, "Hedefi bulduk galiba Herr Hauptmann. Aşağıda çok duman var."

"Sen ne dersin Kranz? " Necker arka topçuya seslendi.

"Bana paçayı kurtardılar gibi geliyor, Herr Hauptmann," diye cevap verdi Kranz. "Aşağıdakiler işlerini biliyorlar, ayrıca bunlar İngiliz, de değil. İkinci dalışta Amerikan bayrağı gördüm. Belki kardeşim Ernst'ti," diye ekledi üzgün bir sesle. "Kendisi Amerikan donanmasında. Size daha önce söylemiş miydin?"

"Telsizci Schmidt güldü. "Londra üstünde sağ motorlarımız tutuştuğundan bu yana en az elli yedi kez anlattın. Aile içinde hiç değilse bir kişinin kafasının çalıştığını gösterir bu."

Hubner ona aldırmadan, "O halde kesin değil, Herr Hauptmann," dedi.

Necker, hayır diyecekti ama çocuğun gözlerindeki umut ışığını görünce vazgeçti. "Evet, galiba. Şimdi çıkalım buradan."

Jago kaptan köprüsüne çıktığında Jansen ortada görünmüyordu. Browning'e yaslanarak aşağıya baktı.

Duman bütününüyle temizlenmişti ve Gould yanmış kovanları küpeştenin altından denize atıyordu.

Güvertenin iskele küpeştesi yanındaki uçaksavar topu çehresi karmakarışıktı. Ama onun dışında her şey iyi görünüyordu.

Jansen, arkadaki merdivenden çıkageldi. Uzun boylu, iri kıyım bir adamdı. Karışık kara sakalları, başında el örgüsü bir kep, üzerinde rütbe işaretleri görünmeyen bir ceket bulunan Jansen geminin vardiya astsubayıydı. Savaştan önce Harvard'da Ahlâk Felsefesi öğretmenliği yapan ve hasta derecede yat tutkunu olan Jansen, kendisini subaylığa yükseltmek için gösterilen bütün çabalara başarıyla karşı koymuştu.

"Yalnız bir kurttu, teğmenim."

"Haklısın," dedi Jago. "Hebridlerde bir JU 88."

"Dönüş hızına bakılırsa, Mareşal Göring'in son modellerinden biri olsa gerek."

"Ama ne arıyordu buralarda? "

"Biliyor musunuz teğmenim," dedi Jansen yatıştırıcı bir sesle. "Bugünlerde artık neyin ne olduğu

hiç belli değil. Bu arada, aşığı da denetledim. Hafif hasar var. Yaralı yok."

"Teşekkürler," dedi Jago. "Duman kovanlarını ateşlemen akıllıca bir işti."

Sağ elinin hafifçe titrediğini fark etti ve elini önüne getirerek uzattı.

"Baksana şuna. Daha dün, burada kötü havadan başka savaşacak şey yok diye yakınıyordum."

"Teğmenim, Heidegger'in bu konuda ne dediğini biliyorsunuz."

"Hayır, bilmiyorum Jansen. Ama bana anlatacağından eminim."

"Heidegger'e göre, ölümü kararlı bir biçimde göğüslemek gerçek yaşam için gereklidir."

"İki yıldır yaptığım tek şey de bu. Ve bütün bu süre içinde de sen benim bir metre yakınımdaydın," dedi Jago sakın bir edayla. "Bu durumda Heidegger'i ne yapabileceğini söylememe gerek yok. Aşığıya inip biraz kahve pişir, ben de bu arada rotayı yeniden kontrol edeyim."

"Emredersiniz teğmenim."

Jago, dümen kamarasına geçerek harita masasının koltuğuna kendini bıraktı. Dümen Petersen duruyordu, savaştan önce on yıl kadar ticaret gemilerinde çalışmış, bu arada iki kez Antarktika'ya balina seferine çıkmış birinci sınıf bir denizciydi.

"Nasılsın? " diye sordu Jago.

"İyidir, teğmenim."

Jago, önüne 1796 tarihli bir İngiliz Amirallik haritası yaydı. Barra Head'dan Skye'ya. Güney Uist, Barra, hemen altında dağınık adalar ve zincirin güney ucunda, varacakları yer, Fhada adası. Kamaranın kapısı açıldı ve Jansen elinde kahve kabıyla içeri girdi.

"Ne felâket bir yer," dedi Jago, parmağıyla haritaya vurarak. "Bütün bölgede manyetik sapmalar var."

"Bir bu eksikti," dedi Jansen. "Üstelik kapalı havada rota çizmeye çalışırken."

"Uist'in güneyindeki şu adalar birer mezarlık," diye devam etti Jago. "Bu kahrolası haritanın neresine baksan Büyük Kayalıklar ya da Tehlikeli Denizler yazıyor. Biri bitiyor, öbürü başlıyor."

Jansen, sarı muşambadan tütün paketini açtı, kapıya yaslanarak cebinden çıkardığı piposunu doldurmaya başladı. "Yola çıkmadan önce Mallaig'de bazı balıkçılarla konuştum. Bazan hava öylesine sertleşirmiş ki, Fhada'ya haftalarca ulaşmak mümkün olmazmış."

"En kötü hava da Atlantik fırtınalar iç kesime geldiğinde görülür," dedi Jago. "Kışın nasıl olur Tanrı bilir."

"Peki, Amiral Reeve ne yapar böyle bir yerde dersiniz? "

"Bana sorma. Mallaig'de aldığımız muhabere postasında onun adını görünceye kadar orada olduğunu bilmiyordum bile. Normandiya'ya çıkarma yapıldığı günden beri de ondan hiç söz edildiğini duymadım. Donanma İstihbaratında harekât başkan yardımcısıydı ve o sırada Möwe sınıfı torpidolarının batırdıkları Suenner adlı Norveç destroyerinde bulunuyordu. Sağ gözünü kaybetti. Sol kolu da işe yaramaz hale geldi."

"Yaman adam," dedi Jansen. "MacArthur ayrıldıktan sonra Corregidor'dan yola çıktı. Cagayan'a kadar altı yüz millik bir yolu küçük bir yelkenliyle aştı ve son uçaklardan biriyle de çıktı geldi."

Hatırladığım kadarıyla, Midvay'de bir destroyerle denizin dibini boyladı, Yorktovn'la onu kurtardılar.

Sonra yine başka bir gemiyle battı."

"Dikkat et, Jansen. Omzu kalabalıklardan söz ederken heyecanını saklayamıyorsun."

"Ama bu herhangi bir Amiral değil, teğmenim. Deniz savaşları konusunda mükemmel bir tarih kitabının ve John Paul Jones'un en iyi biyografisinin yazarı. İnanın bana, bu adam gerçekten okuyup yazabiliyor."

Jansen, kibriti piposunun ağzına tutarak konuşmasını sürdürdü. "Bir deniz subayı için büyük başarı Sanırım teğmenim de bu görüşe katılacaklardır."

"Jansen," dedi Jago. "Defol!"

Jansen çıkarken Jago geri döndü ve Petersen'i gülerken yakaladı. "Haydi, sen de! Dümeni ben alıyorum."

"Emredersiniz, teğmenim."

Petersen çıktı ve Jago sigara paketine doğru uzandı. Parmakları artık titremiyordu. gambot bir dalgayı daha aştı. Yağmur pencerenin camını kırbaçlıyordu. O anda, biraz daha hayretle ağrıyan sırtına ve hayatının bir kaç yılını alıp götüren sürekli yorgunluğuna rağmen keyfinin yerinde olduğunu düşündü.

1941 martında Yale üniversitesindeki hukuk fakültesinden ayrılmış ve donanmaya katılmıştı. Solomon adaları harekâtında, İkinci Müfrezede bir PT botunda görev almıştı. Guadalcanalı savaşı altı ay sürmüştü. Jago bu savaşa on dokuz yaşında bir acemi er olarak girip, batan iki gemiden kurtularak Donanma Haçı nişanlı bir asteğmen olarak çıkmıştı.

Daha sonra İkinci Müfrezeye yeni bir görev verilmiş ve Stratejik Hizmetler Bürosunun (O.S.S.) isteğiyle Fransız kıyılarından Amerikan ajanlarını toplamak için İngiltere'ye dönmüştü. Jago, Manş'ta, Cherbourg'dan gelen Alman denizaltılarıyla sürekli çatışma içinde yine de canlı kalmayı başarmıştı.

Büyük çıkarma günü, Omaha kumsalının cehenneminden bile yakayı sıyırmıştı.

Ancak 28 haziranda Manş'ı geçmek üzere Lyme Körfezinde bekleyen Amerikan çıkarma gemileri Alman denizaltılarının saldırısına uğrayınca talihi ters dönmüştü Jago Portsmouth'dan aldığı postayı körfeze getirirken Alman Deniz Kuvvetlerinin en iyi altı gemisiyle karşı karşıya kalmıştı. Hiç bir zaman unutamayacağı on dakikalık bir çatışma sonunda birini batırmış, bir ikincisini yaralamış, ama mürettebatından da beş kişi ölmüş, gemisi batmıştı. Çatışmada Jago sol bacağından bir şarapnel yarası almış, sağ yanağı da parçalanmıştı.

Ağustosta hastaneden taburcu edildiğinde, kendisine mürettebatından geriye kalan dokuz kişiyi verdiler ve yeni bir görev yüklediler: Hebridlerde çeşitli Amerikan ve İngiliz hava gözlem istasyonları arasında posta taşımak. Böylece uzun zamandır ilk kez dinlenmiş oluyordu. Ama emrine verilen gemi, savaş öncesinden kalma, İngiliz Donanmasına ait bir gambottu ve yirmi milden fazla yol verdiğinde bütün tekne baştan aşağı sallanmaya başladılar. Gemiye, her nedense çeşitli anlamlara

gelebilen bir ad vermişler ve kaptan köprüsünün hemen altına da yazmışlardı: Çıkamaz Sokak.

Sadece birkaç ay için, demişti müfreze komutanı Jago'ya. Bunu bir izin olarak kabul et. Demek istediğim şu, oralarda hiç bir şey olmaz, Harry.

Jago, ister istemez gülümsedi. Yağmur hızlanmış, camlara iyiden iyiye yüklenmeye başlamıştı. Dümen avuçlarını zorluyordu. Deniz şimdi bütün hayatı olmuştu onun. Ekmek ve su gibi, bir kadından bile önemli. Bütün bunları savaş koşulları yüklemişti ona, ama savaş sonsuza dek süremezdi.

Kendi kendine mırıldandı, "Bütün bunlar bittikten sonra ben ne yapacağım? "

Tümamiral Carey Reeve bazan hayatın ne anlama geldiğini düşünürdü. Günlerin boşluğu artık çekilmez olunca ve derin bir tutkuyla sevdiği bu ada ona cezaevi gibi görünmeye başlayınca düşünürdü bunu.

Böyle zamanlarda genellikle, Gal dilinde Dun Bhuide denen Sarı Kale tepesine gelirdi. Fhada adasının güney batı ucunda, Telgraf Körfezinin hemen üstündeydi bu yer. Körfezin adı da, bu yüzyılın başında buraya bir Marconi istasyonu kurma yolunda gösterilen çabalardan kalmaydı ;Gri renkli suya sokulmuş beyaz bir kum şeridinden oluşan körfez, yüz otuz metrelik dik bir uçurumun dibinde yer alıyordu ve batıyla burası arasında üç bin millik bir boşluk uzanıyordu.

Aşağıya doğru kalkerle karışık granit kayaların arasından dolanarak inen patika hiç de rahat bir yol değildi. Havada, yüce bulutlara doğru uçuşan deniz kuşlarının çığlıkları duyulurdu: Yelkovan kuşları, balıkçılar, martılar. Bir süre, sağlam gözüyle kuşlara baktı, sonra dönerek adanın geri kalan bölümünü incelemeye koyuldu.

Toprak, güney batıya doğru oldukça dik bir biçimde eğilimliydi. Telgraf noktasından daha ötede Güney Koyu ve tahlisiye istasyonu tekne barakası ve iskelesi yer alıyordu. Murdoch Macleod'un kulübesinden sonra da hiç bir şey yoktu. Adanın geri kalan bölümü sol taraftaydı. Çoğu harap olmuş ufak ve dağınık çiftlikler, sazlıklarla dolu bir bataklık, seyrek otluklara yayılmış koyunlar ve bütün bunların arasından kuzey batıya Mary Kasabasına doğru uzanan dekovil hattı.

Reeve, cebinden eski bir pirinç teleskop çıkararak tahlisiye istasyonuna baktı. Hiç bir hayat belirtisi görülüyordu. Murdoch her halde teknesiyle uğraşıyordu. Kömür ateşi üzerinde çaydanlığı ağır ağır kayıyor olmalıydı. Murdoch'un yaptığı kaçak viskiyle birlikte bir fincan sıcak çay içmek, böyle bir sabahta kaçırılacak keyif değildi doğrusu.

Amiral teleskopu cebine yerleştirdi ve yağmur boz bir perde gibi adaya yaklaşırken patikadan aşağı inmeye başladı.

Küçük arka kapıdan tekne barakasına girdiğinde Murdoch ortalıklarda görünmüyordu. On dört metrelik Watson tipi tahlisiye motoru, Morag Sinclair kızağın ağzında her an denize inmeye hazır bekliyordu.

Murdoch'un titiz bakımının izlerini taşıyan, mavi-beyaz boyalı, zarif, güzel bir tekneydi. Reeve, büyük bir zevkle teknenin bordasını okşadı.

Arkasındaki kapı açıldı ve içeri yağmurun gürültüsü doldu. Ardından bir İskoç dağlısının yumuşak sesi duyuldu, "Dış depodaydım, kömür yığıyordum."

Reeve geri döndü ve kapı ağzında duran Murdoch'u gördü p anda koca bir İrlanda kurt köpeği

Murdoch'un yanından sıyrılarak amirale doğru koştu.

Amiral, eliyle köpeğin tasmaını sıkıca yakaladı. "Rory, seni şeytan seni. Burada olduğunu bilmeliydim."

Başını kaldırarak Murdoch'a baktı. "Bayan Sinclair sabahtan beri onu arıyor. Dün gece ortadan kaybolmuş."

"Daha sonra size getirecektim," dedi Murdoch. "Sağlığınız nasıl amiral? "

Kendisi yetmiş yaşında ve hâlâ sağlam yapılıydı. Uzun konçlu çizmeler ve kalın bir kazak giymişti. Derin mavi gözleri vardı. Yüzü de bir hayat boyu denizle haşır neşir olmanın izlerini taşıyordu.

"Murdoch," dedi amiral Reeve. ' Hayatın, bir budalanın anlattığı, ses ve öfke dolu, ama kesinlikle anlamı olmayan bir öyküden başka şey olmadığını hiç düşündün mü? "

"İnsana böyle şeyler düşündüren bir sabah bu, öyle mi? " dedi Murdoch, elindeki kömür karasını pantolonuna silerek. Sonra cebinden tütün paketini çıkardı.

"Benimle bir çay içer misin amiral? " diye sordu, ağır başlı bir İskoçyalı nezaketiyle.

"Yanında bir şeyler de olursa? " diye ekledi Reeve umutla.

"Uisgebeathal " dedi Murdoch Gal diliyle. "Hayat suyu ; Neden olmasın? Bu sabah sizin hayata ihtiyacınız var." Hafifçe gülümsedi. "On dakikada hazır olur. Sizde bu arada köpekle birlikte sahili kolağan edersiniz."

Koyun ağzındaki suyun rengi bembeyazdı, dalgalar büyük bir gürültüyle arkadaki kayalıklarda pathyor, köpükleri otuz, kırk metre yüksekliğe fırlatıyordu.

Reeve, köpeğin peşinden su boyunca yürüyor ve Murdoch Macleod'u düşünüyordu ; Fhada tahlisiyesinin otuz iki yıllık lostromosuydu ve zamanında adı gerçek bir efsane olmuştu. Kral George'dan Britanya İmparatorluk Nişanı almış, cankurtaran kuruluşundan da iki altın, iki gümüş kahramanlık madalyası kazanmıştı. 1938'de oğlu kendi yerine lostromo olunca emekliye ayrılmış, ancak bir yıl sonra Donald Kraliyet Donanmasınca aktif hizmete çağrılınca yeniden göreve başlamıştı .Her haliyle az bulunur bir adamdı.

Birden kurt köpeği havlamaya başladı. Reeve, Traig Mhoire, yani Mary'nin Yalısı denilen büyük kum tepesinin ardına baktı. Yirmi metre kadar ötede sarı cankurtaran yelegi giymiş bir adam yüzükoyun yatıyordu. Dalgalar, birbiri ardından adamın bedenini yalayıp çekiliyordu.

Amiral adama doğru koştu, bir dizini yere dayayarak onu güçlkle sırt üstü çevirdi. Kolu kendisini oldukça zorluyordu. Adam ölmüştü pn sekiz ya da on dokuz yaşlarında bir delikanlıydı, mavi keten giysili, gözleri uykudaymış gibi kapalı. Açık renk ıslak saçları başına yapıştı. Üzerinde hiç bir işaret yoktu.

Reeve, ölünün üstünü aramaya başladı. Sol göğüs cebinde deri bir cüzdan buldu. Cüzdanı açarken Murdoch yanına geldi ve dizlerinin üstüne çöktü.

"Sizi merak edip geldim," dedi. Elinin tersiyle ölünün soluk yüzüne dokundu.

"Ne kadar olmuş? " diye sordu Reeve.

"On ya da on iki saat, daha fazla değil. Kimmiş?"

"Giysilerine bakılırsa bir Alman denizaltısının mürettebatından." Reeve cüzdanı açarak içindekileri inceledi. Cüzdanda genç bir kızın fotoğrafı, birkaç mektup ve ıslanmış için eline aldığı an dağılan bir izin kağıdından başka şey yoktu ;

"Süt çocuğu bu daha," dedi Murdoch. "Okul çocuklarından başkalarını bulamıyorlar mı? "

"Onlarda da bizdeki kadar adam kıtlığı olsa gerek," dedi Reeve. "Adı Hans Bleichrodt, üç hafta önce Brunswick'te izine çıktığında on sekizinci yaş gününü kutlamış. U734'te Funkgefreiler, yani telgrafçıymış." Kağıtları cüzdanına yerleştirdi. "Dalgalar onu bu gün buraya sürüklediyse, arkası gelecek demektir."

"Haklı olabilirsin." Murdoch, Reeve'i her zaman şaşırtan bir rahatlıkla eğildi ve ölüyü omuzlayarak kaldırdı. "Amiral, bunu Mary kasabasına götürsek iyi olacak."

Reeve başını salladı. "Evet, benim eve de koyabiliriz. Bayan Sinclair öğleden sonra onu görür ve gömme iznini imzalar. Yarın da gömeriz."

"Kilisenin daha uygun olacağını düşünmüştüm."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi Reeve. "Bu savaşta adadan on bir kişi düşmanla savaşırken öldü. Onların aileleri, dua ettikleri yerde bir Alman'ın bulunmasını hoş karşılamayabilirler."

Yaşlı adamın gözleri öfkeyle parladı. "Sen de onlara katılır mısın? "

"Hayır," dedi Reeve. "Beni bu işin içine sokma. Delikanlıyı nereye istersen oraya göm. Onun da bundan fazla rahatsız olacağını sanmam."

"Ama Tanrı rahatsız olabilir," dedi Murdoch hafifçe. Murdoch'un İskoçya Kilisesinden vaizlik belgesi vardı, adada din adamı sayılabilecek tek kişi oydu.

Fhada'nın bu ucunda hiç yol yoktu, hiç bir zaman da yola gerek olmamıştı. Ancak Marconi istasyonunun çalıştığı iki yıl> telgraf şirketi buraya bir dekovil hattı kurmuştu. Çoğu Mary kasabasından olan tahlisiye mürettebatı acil durumlarda, elle ya da rüzgâr uygun olduğunda küçük bir yelkenle çalışan bir arabayla bu hattı kullanırlardı.

O gün de rüzgâr uygun sayılırdı, üçgen yelkenli arabayla saatte beş millik bir hız yapıyorlardı.

Delikanlıyı arabanın ortasına uzatmışlardı, Rory de hemen yanına çökmüştü.

Üç mil sonra dekovil hattı Mary kasabasına doğru inen eğime geldi.

Rüzgâr yağmur bulutlarını dağıtmıştı. Birkaç mil ötede, adanın kuzey batı ucunda, taştan evleri ve iskeleye inen dik yokuşlarıyla kasaba görünüyordu. Dalgakıranın hemen içine yarım düzüne kadar balıkçı teknesi demirlemişti.

Murdoch, bir elini direğe dayamış, ayakta denizi seyrediyordu. "Şuraya bakın, amiral. Orada bir tekne var, limana doğru geliyor ve yemin ederim ki, direğinde dalgalanan Amerikan bayrağı."

Reeve, cebinden teleskopu çıkarıp ayarladı. "Öyle, haklısın," dedi, Çıkmaz Sokak görüş mesafesine girdiğinde. Kaptan köprüsünde Harry Jago duruyordu.

Teleskopu cebine sokarken elleri heyecandan titriyordu. "Biliyor musun Murdoch? Tam bana göre bir gün."

Gambot ağır ağır iskeleye yanaştığında, az ötede, dalgakıranın üzerinde bir kadın, şemsiyesinin altında oturmuş resim yapıyordu. Kırk yaşlarındaydı. Durgun, mavi gözleri, güçlü ama hoş bir yüzü vardı. Başına bir eşarp bağlamıştı. Apoletli bir kaptan ceketi ve pantolon giymişti.

Kadın ayağa kalktı, elinde şemsiyesiyle iskelenin ucuna kadar yürüdü ve teknedekilere eğilerek gülümsedi. "Merhabalar, Amerika. Bizim için büyük bir değişiklik bu."

Jago küpeşteden atlayarak iskelenin merdivenlerini tırmandı. "Ben Harry Jago, efendim."

"Jean Sinclair." Kadın elini uzattı. "Buranın belediye başkanıyım, teğmen. Yapabileceğim bir şey olursa.."

Jago gülümsedi. "Yani buralarda kanun sizsiniz."

"Ayrıca, liman müdürüyüm. Burası küçük bir ada. Herkesin elinden geleni yapması gerek."

"Buraya Tümamiral Reeve'e bir mesaj vermek için geldik efendim. Kendisini nerede bulacağımızı söyleyebilir misiniz? "

Kadın güldü. "Buralarda çok kullanılan bir atasözü vardır. Şeytanı an, sopayı eline al."

Jago dönüp arkasına baktı. Pearl'de, Nimitz'den Donanma Haçı nişanını alırken Amerika Reeve de törende hazır bulunmuştu. Reeve'in tören. .. üniforması ve üç sıra nişanıyla görkemli bir görüntüsü vardı. Şimdi ona doğru gelen ufak tefek, esmer, bir gözü bantlı,-eski giysili bir adam sanki bambaşka biriydi. Ancak konuşmaya başladığında, Jago, onun gerçekten Reeve olduğuna inandı.

"Beni mi arıyorsun, teğmen? "

"Amiral Reeve!" Jago topuklarını birleştirip selâm verdi. "Size bir mesaj getirdim efendim. Mesajı Mallaig'deki Donanma komuta subayından aldım. Tekneye kadar gelirsiniz..",

"Bana yolu gösterin teğmen," dedi amiral hevesle. Sonra bir an durdu ve Jean Sinclair'e döndü. "Rory'yi buldum. Murdoch'la birlikte tahlisiye istasyonundaydı."

Bir an kadının gözleri parladı, dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. "Carey, birden beni unuttun sandım."

Amiral, ciddi bir sesle devam etti. "Orada Traig Mhoire'de bir şey daha buldum. Bir ölü. Denizaltılardan birinde görevli bir Alman delikanlısı."

Sinclair'in gülümsemesi birden dondu. "Şimdi nerede? "

"Kilteeye bıraktım. Murdoch yanında."

"Ben de oraya gitsem iyi olur. Yolda yanıma birkaç kadın alırım. Onu gerektiği gibi gömeriz."

"Daha sonra ben de size katılacağım." Jean Sinclair, yağmurun şiddetini kesmek için şemsiyesini hafifçe eğerek hızla uzaklaştı. "Ne kadın," dedi Jago.

Amiral başını salladı, "öyledir. Sonra, belki ilgini çeker diye söylüyorum, kendisi aynı zamanda adanın da tek sahibidir. Babasından miras kaldı. Bir çeşit derebeyi."

"Ya sırtındaki o denizci paltosu? " diye sordu Jago, merdivenlerden inerken.

"Kocasının. Kırk birde Gal Prensi'yle battı. O da tıpkı bu kadın gibi, Sinclair'di. Akrabaydılar." Güldü.

"Aile içinden evlenmek, adanın çok eski bir geleneği."

Bütün mürettebat amirali karşılamak için güvertede sıralanmıştı. Reeve hayretle onlara baktı. Sonra Jago'ya dönerek sordu, "Nereden çıktı bunlar? Bir muz gemisinden mi? "

"Baş güverte subayı Jansen, efendim" dedi Jago yavaş bir sesle.

Reeve, Jansen'in çalı sakalını, yün kepini inceledi. Sonra titreyerek geri döndü. "Yeteri kadar gördüm.

Şimdi bana mesajı verin, bakalım."

"Beni izler misiniz, amiralim? "

Jago önde, merdiveni inerek kamaraya girdiler. Jago, yatağının altından bir çanta çıkardı, kilidini açtı ve içindeki kalın zarfı aldı. Mühürün sağlam olup olmadığını kontrol ederek zarfı amirale uzattı.

Reeve zarfı aldığı sıra kapı vuruldu ve içeri, elinde bir tepsiyle Jansen girdi. "Kahve baylar? "

Reeve, hemen zarfı yırtıp açmamak için kendini tuttu ve sunulan kahveyi aldı. Jago'ya, "Savaş nasıl gidiyor bakalım? " diye sordu.

Cevabı Jansen verdi. "Mezarcılar iyi iş yapıyorlar, amiralim."

Reeve, yüzünde hayret ifadesiyle ona döndü. "Baş güverte subayı mı demiştiniz?"

"Hem de en iyisi," dedi Jago.

"Peki, nerede buldunuz onu, sorabilir miyim?"

"Harvard'da efendim," dedi Jansen kibarca ve dönüp dışarı çıktı."

Reeve şaşkınlıkla, "Alay etmiyor değil mi?" dedi.

"Hayır, amiralim."

"Noelde savaşın sona ermediğine şaşmamak gerek o halde."

Reeve yatağın kenarına oturarak paketi yırttı, içinden çıkan iki zarftan birini açtı. Mektubu, yüzünde bir gülümsemeyeyle çabuk çabuk okudu. Mektupla birlikte zarftan çıkan fotoğrafı Jago'ya uzattı.

"Yeğenim Janet Londra Guy Hastanesi'nde doktor. Dokuz yüz kırktan beri orada çalışıyor. Bombardıman altında."

Kadının ciddi, güçlü gözleri, çıkık elmacık kemikleri, büyük sayılabilecek bir ağzı vardı. Yüzündeki ifade Jago'yu oldukça etkilemişti.

İstemeyerek fotoğrafı geri uzattı. "Çok sevimli, efendim."

Reeve ikinci zarfı da açtı ve mektubu heyecanla okudu. Yüzündeki gülümseme kesildi, gözleri

kasıldı.

Mektubu katlayıp cebine koydu.

"Kötü bir haber mi efendim?"

"Bu, oğlum, soruna hangi açıdan baktığına bağlı. Söz sahibi olanlar savaşın ben olmadan da yürütülebileceğine inanıyorlar İngiliz dostlarımızın deyimiyle, işimiz tamam."

Jago arkasındaki dolaptan bir şişe viski ve iki bardak çıkararak birini amirale uzattı. "Tanıdığım insanların çoğu böyle bir şeyden yakınmazlardı amiral."

Viskiyi bardağına doldururken, "Kurallara aykırı bir davranış daha, teğmen." dedi amiral. Sonra gülümsedi. "Adın neydi senin?"

"Jago, efendim. Harry Jago."

Reeve bir yudum viski aldı. "Ne iş yapıyorsunuz siz buralarda? Elinizdeki bu hamur teknesi de Kırım savaşından kalmışa benziyor."

"Pek değil efendim. Kraliyet Donanmasına ait. Biz sadece postacılık yapıyoruz. Bu iş için böyle bir tekneyi yeterli gördüler sanırım."

"Daha önce ne yapıyordun? "

"PT botlarından birindeydim, efendim, ikinci Müfrezede. Manş'ta çalışıyorduk."

"Jago? " dedi Reeve, yüzü birden parlamıştı. "Lyme körfezinde gemin batmamış mıydı senin? "

"İyi hatırladınız efendim."

Reeve gülümsedi ve elini uzattı. "Tanıştığımızı sevindim oğlum. Ya yukardaki çocuklar? Onlar da eski mürettebattan mı?"

"Sadece geri kalanlar."

"Eh artık, bu domuz gemisini oana gösterebilirsin." Jago, baştan kıça kadar her yeri ona gezdirdi.

Dümen kamarasına girdiklerinde, Jansen masa başında haritaları inceliyordu. "Sen neyle uğraşıyorsun?" diye sordu Reeve.

"Bundan sonra gideceğimiz yer Harris'in güney batı köşesindeki hava istasyonu, amiralim. Rotayı çizmeye çalışıyorum."

"Göster bana." Jansen parmağıyla Sound'dan Atlantiğe açılan bir hat çizerken Reeve, devam etti, "İşte orada dikkatli olun. Özellikle görüş mesafesi son derece azdır. Burada, kuzey batıda, üç mil uzakta."

Haritaya parmağıyla dokundu. "Washington Kayalıkları. Adı kulağa hoş geliyor değil mi? Anayurttaymı siz gibi."

"Ama söylediğimize göre pek hoş bir yer olmasa gerek."

"Tam bir ölüm tuzağı. İskoçya'nın bütün batı kıyısı boyunca ulaşım yönünden en tehlikeli yer. Dört yüz yıl önce İspanyol filosunun iki büyük kalyonu burada denizin dibini boylamış. O günden beri de

sayısız gemi bu kayalıklarda parçalanmış. Fhada'da bir tahliyesiye istasyonu bulundurmalarının nedeni de bu."

"Belki de kuzeyden Küçük Minch yoluyla gitsek daha iyi olur."

Reeve gülümsedi. "Biliyorum, felâket bir savaş bu teğmen, ama başka yol yok."

Jansen, ciddi bir sesle araya girdi. "Savaşa kötü bir şey olarak bakıldığı sürece insanlar onun büyüünden kendilerini kurtaramayacaklardır. Kaba bir şey olarak görüldüğünde ise saygınlığını yitirecektir. Oscar Wilde söylemiş bunu," diye ekledi, yardımcı olmaya çalışır gibi.

"Ulu Tanrım, sen insanlara akıl fikir ver." Reeve başını sallayarak Jago'ya döndü. "Bütünüyle dengemi yitirip denize düşmeden bu tekneden çıkayım."

"Bir şey daha var, "efendim. Bay Murdoch Macleod'u nerede bulabiliriz?"

"Buradaki tahlisiye botunun lostromosudur, benim de iyi bir arkadaşım. Niçin sordun? "

Jago, gömlek cebinin düğmesini çözdü ve içinden sarı bir zarf çıkardı. "Mallaig'deki komuta subayı bu telgrafi ona vermemi istedi. Burasıyla arada telefon bağlantısı olmadığını söyledi."

"Evet," dedi Reeve. "Geçen ay fırtınada aradaki kablo koptu ve hâlâ da onarılmadı. Şu an dış dünyayla tek bağlantımız benim kişisel telsizim."

Açılmış olan zarfa doğru uzandı.

"Amirallikten geliyor, efendim."

"Kötü bir haber mi? "

"Bir oğlu varmış efendim. Teğmen Donald Macleod."

"Evet öyle. Kuzey Denize çıkan konvoylara refakat eden bir mayın tarama gemisinin komutanı. New Castle-Londra arasında çalışır."

"Dün Humber açıklarında torpillenmiş, efendim. Hemen batmış, bütün mürettebatıyla birlikte."

"Reeve'in sesi iyice kısılıp bir fısıltıya dönüştü, "Kimse kurtulamamış mı? Bundan eminsen öyle mi?"

"Korkarım öyle, amiralim."

Reeve, bir anda on yaş ihtiyarlamış gibiydi.

"Anladığım kadarıyla, size söylemeyi, unuttukları bir şey daha var, teğmen. Komutan Donald'ın dışında, o gemide Fhada'dan dört kişi daha vardı." Zarfı Jago'ya geri verdi. "Bu işi bir an önce halletsek iyi olacak."

St Mungo kilisesi kasabanın hemen yanındaki bir tepede, granitten yapılmış, kısa kuleli, küçük, yıpranmış bir binaydı.

Reeve, Jago ve Frank Jansen bahçe kapısından geçtiler; oraya buraya dağılmış mezar taşlarının arasındaki küçük patikadan yürüyerek kilisenin batı uçundaki girişine geldiler. Reeve, meşe ağacından yapılmış kapıyı açarak önden yürüdü.

Alman delikanlının ölüsü, mihrabın hemen yanındaki masanın üzerine uzatılmıştı. Orta yaşlı iki kadın ölünün giysilerini düzeltirken, Murdoch ve Jean Sinclair yan tarafta alçak sesle konuşuyorlardı. Kapı açılınca o yöne doğru döndüler, üç adam, şapkaları ellerinde içeri girdi. Yanlarına gelince durdular.

Sonra Reeve sarı zarfı Jean Sinclair'e uzattı.

"Bunu hemen okusan iyi olacak."

Sinclair zarfı aldı, telgrafi çıkardı. Yüzü bir anda kül gibi oldu, dili tutulmuştu sanki. Hiç bir şey söyleyemedi. Geçmişteki trajediyi yeniden yaşadığını hissetti Reeve. Sinclair, Murdoch'a döndü ama amiral hemen aralarına girdi.

Murdoch, sakın bir sesle, "Sanırım bana kötü bir haber getirdin, Carey Reeve," dedi.

"Donald'ın gemisi dün Humber'de torpillerlenmiş," dede Reeve. "Bütün mürettebatıyla birlikte batmış."

Yaşlı adamı baştan ayağa bir titreme dolaştı. Bir an sendeledi, sonra derin bir soluk alarak kendini topladı. "Tanrı'nın emri."

Ölüyle uğraşmakta olan iki kadın oldukları yerde korkuyla dona kaldılar. Murdoch yürüyerek aralarından sıyrıldı ve ölünün önünde durdu. Alman delikanlının soluk yüzü, şimdi çok daha huzurlu görünüyordu.

Uzanarak cesedin soğuk elini avuçlarının içine aldı. "Zavallıcık," dedi. "Zavallı evlâdım." Omuzları sarsıldı ve yavaşça ağlamaya başladı.

DEUTSCHLAND yelkenlisi, 12 Eylül 1944. Enlemi 26 derece 11 dakika kuzey, boylamı 30 derece 26 dakika batı. Rüzgâr kuzey batıdan 2-3 gücünde. Görüş, kötü. Geçen geceki fırtınada kontra flok parçalandı

Azorların beş yüz mil kadar güneyindeydiler. Erich Berger, kamarasında, masasının başına oturmuş kişisel günlüğünü yazıyordu.

...Şu ana kadar yolculuk beklediğimden çok daha iyi gitti, ama yolcularımız son derece rahatsızlar.

Çoğu zaman, kötü hava onları aşağıya hapsediyor; küpeşte penceresinden su sızıyor ve salon sürekli olarak rutubetli.

Üç gün önce Belem açıklarındaki fırtınada tavukların ve süt için beslediğimiz iki keçinin güverteden denize düşmeleri gıdamız üzerine kötü etki yaptı. Bundan en çok etkilenenler yine rahibeler oldu. En çok Frau Prager'in durumu beni üzüyor, giderek kötüleştiğini görüyorum.

Bir düşman gemisiyle karşılaşmamız olasılığına karşı bütün hazırlıklarımız tamam. Deutschland, şimdi bütün ayrıntılarına kadar, Gudrid Andersen oldu. Kamaramda İsveç'çe kitaplardan oluşan bir kitaplığım bile var. Planımız çok basit ve her an uygulanmaya hazır. Normal mürettebatın dışındakiler hemen kendilerini sintinede gizleyecekler. Sıkı bir arama yapıldığında hiç kuşkusuz ortaya çıkacaklar, ama bu konuda başka seçeneğimiz yok.

Atlantik koşullarında Deutschland'in durumu iyi sayılır. Ama gün geçmiyor ki bir yelkenimiz parçalanmasın, ya da bir halat kopmasın. Bu sabah Bay Sturm sintinede otuz santim su olduğunu rapor etti. Ama henüz telâşa kapılacak bir durum yok. Hepimiz yaşıyoruz, ama Deutschland çoğumuzdan daha da yaşlı..

Bütün tekne sarhoş gibi sallanmaya başladı. Kamara bir yana yattığında Berger kendini yerde buldu.

Ayağa kalktı ve aceleyle açık kapıdan geçerek güverteye doğru koştu.

Deutschland dalgalarla boğuşuyordu, bütün güverte su içinde kalmıştı. Teğmen Strum'la Kluth birlikte, bütün güçlerini kullanarak dümeni zaptetmeye çalışıyorlardı.

Güvertenin üzerinde, ana gabya yelkeni halatlardan kurtulmuş, rüzgarda dalgalanıyordu. Fırtınanın sesini bile zaman zaman bastırarak ileri geri kırbaç gibi saklıyordu. Gabya çubuğunun kırılması an meselesiydi. Richter, direğin tepesinde yelkeni çözerek indirmeye çalışıyordu. Dalgaların Richter'in olduğu yere kadar ulaştığı görülmekteydi.

Berger yardım etmek için ona doğru koştu, bir an dengesini yitirerek yuvarlandı. Büyük bir dalga küpeşteden aşarak üzerine geldi, ama nasıl olduysa yine ayağa kalkmayı başardı ve Richter'in indirmeye çalıştığı yelkene asıldı.

Yelken söndükten sonra Deutschland yeniden doğruldu, çatırtı sesleri sona erdi. Richter yukarıdan

seslendi. "Yukarı çıkıp yelkeni bağlayacağım."

Berger, fırtınanın gürültüsünü bastırabilmek için olanca gücüyle bağırdı. "Bu havada yukarda beş dakika bile duramazsın. Rüzgâr duruncaya kadar bekleyeceğiz."

"Ama yelken parçalanacak, efendim."

"Şimdilik ipler onu tutar. Daha sonra bir çaresine bakarız."

Berger halatlara doğru sıçradı ve tırmanmaya başladı, rüzgâr vahşi bir yaratık gibi bedenini paralamaya uğraşıyordu. On beş metre kadar tırmandıktan sonra durdu, Richter hemen arkasındaydı.

Salon bir karış suyla doluydu, kamara kaportasını parçalayan dalgalar doğrudan içeriye giriyordu.

Rahibe Angela, kamara kamara dolaşıp elinden geldiğince ortalığı yatıştırmaya çalışıyordu.

Pragerlerin kamarasına girdiğinde, yaşlı adamı karısının yatağının yanında ve dizlerinin üstünde buldu.

Frau Prager'in gözleri kapalı, yüzü bir ölününki kadar solgundu.

"Ne oldu? " diye sordu Otto Prager telâşla.

Angela, cevap vermeden yürüdü ve karısının bileğini eline alarak nabzını yokladı. Nabız düzensizdi, ama hâlâ atıyordu.

Prager, Angela'nın kolundan çekerek sorusunu yineledi. "Ne oldu? "

"Şimdi öğrenirim," dedi Angela sakin bir sesle. "Siz karınızın yanında kalın."

Angela güverteye çıktığında, Deutschland, pupa yelken hızla ilerliyordu. Sturm ve Kluth hâlâ dümendeydiler. Genç teğmen Angela'ya seslendi, ama fırtına sesini bastırdı.

Angela, iskele yanındaki mizana çamlıklarına doğru ilerledi, rüzgâr kara giysisini parçalayacak gibiydi.

Başını kaldırıp rüzgârla şişmiş yelkenlere baktı. Gök alabildiğine kurşun rengine bürünmüştü. Bütün dünyada tek canlı şey gemi ve onun çıkardığı çatırtı sesleriydi sanki. Ve sonra, otuz metre yukarıda, gabya çubuğunun üzerinde bir ileri bir geri sallanarak yelkeni bağlamaya çalışan Berger'le Richter'i gördü.

Belki de hayatı boyunca gördüğü en inanılmaz şeydi bu. İçini bir an büyük bir coşkunun doldurduğunu hissetti. Büyük bir dalga yandan küpeşteyi aşarak kocaman bir yeşil perde gibi geldi ve onu güvertenin üzerine doğru fırlattı.

Dizlerinin üstünde sürünerek korkuluğa kadar vardı, tam ayağa kalkmaya çalışırken Berger halattan sarkarak yanına indi ve bir kolundan yakaladı.

"Aptal seni!" diye bağırdı. "Aşağıda kalamaz mıydın? "

Cevap veremeden, Berger onu güvertenin öbür ucuna koşturarak kamarasına kadar getirdi. Rahibe Angela, masanın arkasındaki koltuğa bitkin bir şekilde çöktü. Berger, kapıyı kapayıp üstüne yaslandı.

"Seninle ne yapacağım bilemiyorum."

"Özür dilerim," dedi Angela. "Aşağıda herkes paniğe kapılmıştı. Sadece ne olduğunu anlamak istemiştim,"

Yatağın üzerinden bir havlu alıp ona doğru attı.

"Bir halat söküldü, bir yelken boşaldı. Grandi direğini bir kibrit çöpü gibi kırıp atabilirdi, ancak Richter çabuk davrandı." Dolabı açtı ve içinden bir şişe çıkardı. "Bir içki alır mısınız? Tabii sadece ilâç niyetine. Romdan başka size sunabileceğim şey yok."

"Hayır, teşekkür ederim." Berger kendisine içki doldururken, kadın yüzünü kırıştırarak garip bir şekilde ona baktı. "Yukarıda yaptığınız şey gerçekten inanılmazdı. Siz ve Herr Richter, bu havada, o kadar yüksekte."

"Pek değil," diye cevapladı Berger Kayıtsız bir sesle. "Kap Burnu fırtınasında direkleri parçalanan bir yelkenlide bulunmuş bir kişi için hiç de inanılmaz değil."

Angela ağır ağır başını salladı."Söyleyin lütfen, biz size uğursuzluk mu getirdik? Havanın kötü gideceğinin güvencesi, demiştiniz ilk karşılaştığımızda. Buna rağmen, şu ana kadar çok iyi yol aldık, siz de öyle düşünmüyor musunuz? "

"İyi gidiyoruz sayılır," diye kabullendi Berger. "Bizi her geçen gün daha fazla sallıyor ama..."

"Deutschland'dan canlı bir varlıkmış gibi söz ediyorsunuz. Bir insanmış gibi."

"Bunu tartışmak istemem. Belki sizin kiliseniz bu düşüncemi kabul etmez ama bir geminin kendine özgü sesi vardır, hem sadece bir tane de değil. Özellikle geceleri birbirlerine seslendiklerini duyarsınız."

"Yelkenleri üfüren rüzgârdan mı söz ediyorsunuz?" Sesinde alaycı bir anlatım vardı.

"Başka şeyleri de. Eskilere sorarsanız size anlatırlar. Yelkenden düşüp ölenlerin ruhları gemide kalırmış."

"Siz de buna inanıyor musunuz? "

"Alman Deniz Kuvvetlerinde buna inanmak zorundasınız." Yüzünde garip bir gülümseme belirmişti. "Bu yaşlı teknede dolaşan o gölgeleri düşünün. Bunlardan biri karanlıkta merdivenden size sürtünerek geçerse dediğimi anlarsınız. Bir kez 'Babamız', iki kez de 'Sevgili Meryem'i okursanız size dokunmazlar."

Yanakları bir anda kızarmıştı. Cevap vermeye hazırlanırken, kapı açıldı ve içeri Rahibe Else girdi.

"Lütfen Angela çabuk olun. Frau Prager'in durumu kötüye gidiyor."

Rahibe Angela ayağa fırladı ve dışarı çıktı. Berger ardından kapıyı kapadı, sonra bıraktığı yerden havluyu alarak yüzünü sildi. Bu kadının neden içindeki en kötü duyguları dışarı çıkardığını düşündü.

Kendisi için sürekli bir rahatsızlık kaynağıydı. Belki de çok küçük bir yerde uzun süredir birlikte olmanın getirdiği bir tedirginlikti bu. Ama yine de...

Özel bir emirle Trinidad'a giden İngiliz Filosunun T sınıfı denizaltısı Guardian, öğle sonrasının

büyük bir bölümünü su altında geçirdikten sonra saat 16.00'da yüzeye çıkmıştı.

Kaptanı kıdemli yüzbaşı George Harvey'i dizellerin gürültüsü uyandırdı. Bir süre ranzasında öylece yattı, gözlerini tepedeki çelik bölmeye dikmiş ağzındaki tadı, denizaltının kokusunu duyuyordu. Yeşil perde aralandı ve erbaş Swallow elinde bir bardak çayla içeri girdi.

"Yüzeye çıktık efendim."

Çay berbattı ama içinde gerçek şeker vardı, oldukça önemli bir şeydi bu.

"Yukarısı nasıl? "

"Kapalı. Rüzgâr kuzey batıdan esiyor, iki-üç arası. Görüş zayıf efendim. Deniz hafif puslu ve yağmur serpintili."

"Her zaman olduğu gibi nizamisin, serdümen," dedi Harvey. "Anlayamadım efendim? "

"Önemi yok. Edge'e söyle, beş dakikaya kadar kaptan köprüsünde olurum."

"Komutanım."

Swallow çıktı. Harvey esneyerek doğruldu. Bölmeye çivilenmiş küçük yazı masasına ilerledi, Guardian'ın savaş günlüğünü açtı, soğuk ve kesin denizci diliyle günün kaydını yaptı.

Kaptan köprüsünde üç kişi vardı. Asteğmen Edge, nöbetçi subayı, muhabereci. Deniz olağanüstü sakindi. Yüzeydeki denizaltı, dalgalı zamanlarda olduğu gibi garip sarsıntılar geçirmiyordu.

Edge'nin keyfi yerindeydi. Aşağıda geçirdiği uzun saatlerden sonra yüzüne çarpan yağmurun ve tuzlu suyun tadı onu canlandırmıştı.

Swallow, elinde çaydanlıkla merdivenleri çıktı. "Sıcak bir şey istersiniz diye düşündüm, efendim. Kaptan beş dakika sonra köprüde olacak."

"Güzel," dedi Edge memnurlukla. "Ama rapor edecek bir şey yok."

Swallow, tam cevap vermek üzereyken gözleri birden büyüdü, yüzünü bir şaşkınlık ifadesi kapladı.

"Aman Tanrım," dedi. "İnanamıyorum."

Aynı anda gözcü, eliyle iskele tarafında üç mil kadar ötede sisin içinden çıkan üç direkli yelkenliyi işaret ederek seslendi. Deutschland 'da kimse paniğe kapılmamıştı, uygulayacakları planı o kadar çok prova etmişlerdi ki herkes ne yapacağını ezbere biliyordu.

Berger orta güvertedeydi. Sturm ve Richter de hemen yanında, küpeştede duruyorlardı. Lostromo, elinde bir işaret lambası tutuyordu. Kaptan, elindeki dürbünü bırakmadan konuştu. "Bir İngiliz denizaltısı, T sınıfından."

"Ne dersiniz? " diye sordu Sturm. "Sonumuz geldi mi? "

"Belki de."

Guardian'ın top mürettebatı kuleden çıkarak güvertede yerlerini aldılar. Bir süre denizaltıdaki hareket devam etti. Sonra sinyal lambası parladı.

"Gemiye durdurun, yoksa ateş açacağım, diyor," diye açıkladı Richter.

"Anlaşıldı. Cevap ver: Tarafsız bir gemi olarak protesto ediyor, ancak emrinize uyuyoruz."

Lostromonun elindeki işaret lambasının gölgesi açılıp kapandı. Bir süre sonra karşıdan cevap verdiler.

"Bordanıza yanaşacağım. Bekleyin."

Berger dürbünü indirdi. "Çok iyi baylar. Hepiniz yerlerinize lütfen. Bay Sturm yelkenleri indirin. Siz Richter, mürettebatın geri kalanını sintineye gizleyin. Ben de yolcularla ilgileneyim."

Sturm'un güvertedeki nöbetçiye emir vermesi üzerine gemide bir hareket başladı. Richter hızla güverte merdivenlerinden aşağı indi. Onu izleyen Berger de kaporta koridoruna yöneldi.

Salona indiğinde, dört rahibe masanın çevresine oturmuşlar, Rahibe Lotte'nin İncil okumasını dinliyorlardı.

"Rahibe Angela nerede? " diye sordu Berger.

Rahibe Lotte durdu. "Frau Prager'la birlikte."

Konsolosun kamarasının kapısı açıldı ve Prager dışarı çıktı. Belem'de ilk gece karşılaştıklarından beri zayıflamıştı. Yorgun, bitkin bir görünüşü vardı. "İşler nasıl? " diye sordu Berger.

"Kötü," dedi Prager. "Gözle görülür bir biçimde zayıflıyor."

"Üzgünüm." Berger bu sözü hepsine birden dönerek söylemişti. "İskele tarafımızda çeyrek mil kadar ötede bir İngiliz denizaltısı var ve hızla bize doğru yaklaşıyor. Bordamıza yanaşacaklar."

Rahibe Kathe bir haç çıkardı ve bu arada Rahibe Angela, elinde emaye bir kovayla Prager'in kamarasından çıktı.

Berger, bu kez yalnız ona doğru konuştu. "Duydunuz mu? "

"Evet."

"Kötü bir gece geçirdiniz, Rahibe, cehennem gibi bir gece. Beni anlıyor musunuz? "

"Tamamen, kaptan." Yüzü solgundu, ama gözleri ışıldıyordu. "Sizi utandırmayacağız."

Berger, köşede duran uzun saplı süpürgeyi alarak tepedeki kaporta penceresine birkaç kez sertçe vurdu. Kırılan cam masanın üzerine düşerken rahibeler bağırarak kaçıştılar.

Berger süpürgeyi köşeye fırlattı. "Elinizden geleni yapın." dedi ve merdivenlerden çıkarak uzaklaştı.

Bir an kimseden ses çıkmadı. Herkes Rahibe Angela'nın bir şeyler söylemesini bekliyordu. Angela, sert bir hareketle elindeki kovayı kaldırdı ve içindikileri yere boşalttı. Anında bütün salonu bir kustumuk kokusu kapladı. Rahibe Brigitte çıkarmamak için eliyle karnını bastırarak başını çevirdi.

"Mükemmel," dedi Rahibe Angela. "Siz, Lotte, tuvalete gidip bana paspası getirin. Tommiler buraya gelmeden önce her şeyi ayarlamalıyız."

Angela sanki bütünüyle değişmişti, sesi sert ve kesindi, komutayı ele aldığını hissettiriyordu.

"Sizler, kamaralara gidip her yeri dağıtacaksınız. Şiltelerinizi deniz suyuyla ıslatın."

Prager, kolundan tutarak sordu. "Ya ben, rahibe? Ben ne yapayım? "

"Diz çökün, Herr Prager. Karınızın yanında. Ve dua edin."

Guardian yaklaşıırken, Harvey, elindeki dürbünle Deutschland'daki faaliyeti izliyordu.

Edge, arkasındaki merdivenden çıkarak yanına geldi. "Lloyd Kayıtlarını inceledim efendim. Her şey yerinde görülüyor. Gudrid Andersen, üç direkli yelkenli. Gothenburg'a kayıtlı."

"Ne işi var bunun burada? "

Harvey boynunu bükerek gülümsedi. Birinci subay Gregson ayağını incittiğinden ranzasında yatıyordu.

Bu durumda Guardian 'dan ayrılması, geçici bir süre için bile olsa düşünülemezdi. Görev için pek uygun olmamakla birlikte, on dokuz yaşındaki Edge'yi yelkenliye kontrole göndermek zorundaydı.

Öbür yanda Swallow vardı. Bir an, baş güverte subayıyla göz göze geldiler. Hiç bir şey söylemediği halde lostromonun kendi düşüncelerini okuduğunu anlamıştı.

"Söylesene başdümenci, gemide bir İsveççe konuşan var mı? "

"Bildiğim kadarıyla hayır, efendim."

"Anlaşabilecek kadar İngilizce biliyorlardır umarım. Teğmen Edge kontrol grubuna başkanlık edecek.

Ona iki iyi adam seç. Yanlarına sadece tabancalarını alsınlar. Siz de onlarla birlikte gidebilirsiniz."

"Peki efendim."

Swallow, arkasını dönerek emri yüksek sesle tekrarladı. Dış kapak açılarak şişme bot dışarı çıkarıldı.

Bir süre sonra Edge, belinde Webley tabancasıyla güvertede görüldü. Heyecanlıydı ve bu duygusunu saklayamıyordu.

"İşi kıvrılabilecek misin? " diye sordu Harvey.

"Sanıyorum başarırım, efendim."

"Peki. Geminin bütün kağıtlarıyla herkesin kişisel belgelerini inceleyeceksin."

"Özel bir şey aranacak mı efendim? "

"Hayır," dedi Harvey kısaca. "Almanlar en son 1917'de yelkenli bir tekneyi savaşta kullanmışlardı, eğer belleğim beni yanıltmıyorsa. Aradan da epey zaman geçti. Hayır, evrakı incele yeter. Bir de ne iş için buralarda dolaşıyorlarmış onu öğren. Merak ettim."

Sturm, lastik sandalın yaklaşmasını küpeşteden izledi. Uzatılan merdivenden ilk olarak Edge tırmandı, arkasından bir erle birlikte elinde thompsonuyla Swallow geliyordu. Bir er de sandalda kaldı. Berger ortalarda görülmüyordu.

Sturm, direktteki bayrağı işaret ederek mükemmel bir İngilizceyle, "Protesto ediyoruz, efendim. Gördüğünüz gibi bu bir İsveç gemisi," dedi.

"Güzel, siz İngilizce biliyorsunuz demek? " dedi Edge, rahatlayarak. "Ben teğmen Philip Edge, Majestelerinin Guardian denizaltısından. Siz bu geminin kaptanı mısınız? "

"Hayır, benim adım Larsen. İkinci kaptanım. Kaptan Nielsen kamarasında, size göstermek için belgeleri hazırlıyor. Korkarım her şey karmakarışık. Kötü bir gece geçirdik. Gece yarısına doğru bir ara neredeyse alabora oluyorduk. Bize epey hasar verdi."

Edge, Swallow'a dönerek, "Buraya siz bakın lostromo, ben de aşağı inip kaptanla konuşayım," dedi.

"Aşağıyı arayacak mıyız efendim? " diye sordu Swallow.

Edge döndü, Guardian'ın topçu mürettebatını inceledi. Harvey'in hemen yanına, küpeşteye, bir Browning makineli tüfek yerleştirilmişti.

"Evet, neden olmasın? " dedi ve Sturm'un peşinden orta güverteye doğru yürüdü.

Genç Alman, kaptan kamarasının kapısını açtı ve kibarca yana çekildi. Edge kapıda duraklayarak önündeki kargaşayı seyretti. Bir Lombos parçalanmış, halı ıslanmış, kitaplar ve giyecekler odanın dört bir yanına dağılmıştı.

Berger masasının arkasında, geminin seyir defteri ve belgelerle hazır bekliyordu.

"Kaptan Nielsen İngilizce bilmez; söylediklerini size çeviririm."

Pek doğru değildi bu. Berger'in İngilizcesi mükemmel olmasa bile, idare ederdi. "Kaptan," diye ekledi Sturm, "kanun dışı bir şey yapmamış tarafsız bir gemiye zorla çıkışınızdan hoşlanmadı."

"Özür dilerim," dedi Edge. Berger'in sert yüz ifadesinden etkilenmişti. "Geminin belgelerini ve manifestonuzu görmek zorundayım."

Berger, öfkelenmiş gibi sırtını döndü. "Ama biz yük taşımıyoruz, sadece yolcumuz var," dedi Sturm.

Geminin sırlıklam olmuş seyir defterini aldı. Sayfalar birbirine yapışmıştı. "Defteri incelemek istersiniz sanırım. Öteki belgeler de burada."

Edge defteri aldı, oturdu, çevirmeye çalıştığı ilk sayfa parçalanarak elinde kaldı. Bu arada, Richter ve mürettebattan on bir kişi, sintinenin pis suları içine iyice gizlenmişler, Swallow'un tepelerinde dolaşan ağır ayak seslerini dinliyorlardı.

Edge, on beş dakika kadar belgeleri inceledikten sonra, elinde İsveç pasaportlarıyla kamaradan çıktı.

Kaporta merdiveninden tırmanan Swallow ise hasta gibiydi. "Yolcular aşağıda mı lostromo? " diye sordu Edge.

"Evet efendim," dedi Swallow temiz havayı ciğerlerine doldurarak. "Beş rahibe, bir yaşlı adam ve karısı. Kadın pek sağlıklı görünmüyor."

Edge merdivenin başına doğru ilerlerken, Swallow araya girdi. "Gerek yok efendim. Ama çok

istiyorsanız... Geçen gece fırtınada kötü saatler yaşamışlar. Hâlâ temizlik yapıyorlar."

Edge bir an durakladı, Sturm'a ve onun arkasındaki Berger'e baktı, sonra aşağı inmeye başladı.

Aşağıda dayanılmaz bir koku vardı, dışkı ve kusmuk kokusu. Salonun içindeki yıkıntılar arasında ilkin diz çökmüş temizlik yapan dört rahibeyi gördü. Elllerinde kovalar ve fırçalarla yerleri silmekle meşguldüler.

Edge mendille burnunu kapadı. Bu sırada Prager'in kamarasından çıkan Rahibe Angela'yla karşılaştı.

"Size yardım edebilir miyim? " diye sordu Angela mükemmel bir İngilizceyle.

"Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm efendim. Ama görevim.. Anlıyorsunuz değil mi?" Pasaportları uzattı.

"Savaş zamanında, uluslararası hukuka göre yolcu listesini inceleme yetkisine sahibim."

Edge Angela'nın yanından uzanarak karısının başına diz çökmüş Prager'e baktı. Kadının yüzüne ölümcül bir solgunluk çökmüştü. Bu yüz terden pırıl pırıldı. Çok ağır soluk alıyordu.

"Bu bayla bayan kimler? " Elindeki pasaportları karıştırdı.

"Mr. Ternström'le karısı. Gördüğünüz gibi kendisi çok hasta."

Prager başını çevirdi. Yüzündeki acıyı gören Edge, elinde olmadan bir adım geriledi. Lotte, tam zamanında bir öğürtüyle dizleri üzerine çöktü ve yere çıkardı. Bu kadarı Edge'ye yetmişti.

Edge döndü. Sturm'un yanından sıyrılarak hızla merdivenleri tırmandı. Küpeşteye yaslanarak derin bir soluk aldı. Swallow yanına geldi.

"İyi misiniz? "

"Tanrım, aşağısı bir felâket Bu kadınlar, zavallılar cehennemden çıkmışlar gibi." Sonra kendini topladı.

"Her yeri aradınız mı? " diye sordu.

"Bir şey yok, efendim. Safra için kum almışlar o kadar."

Edge, ayakta bekleyen Sturm'a döndü. Berger onun birkaç adım gerisinde duruyordu. "Anlayamıyorum."

"Birkaç aydır Brezilya'da kıyı ticaretinde çalışıyorduk," diye açıkladı Sturm. "Sonra yurda dönmeye karar verdik. Anlayabileceğiniz gibi, kimse bize yük vererek rizikoya girmek istemedi."

"Ya yolcular? "

"Rahibeler bir yıldır Brezilya'dan yurda dönmeyi bekliyorlardı. Biz bu süre içinde Brezilya'dan İsveç'e hareket eden ilk gemi olduk. Böyle bir fırsatı onlara verdiğimiz için bize çok müteşekkirlen."

"Ama yaşlı bayan," dede Edge, "Mrs. Temström. Çok kötü görünüyor."

"Ama o da, daha zamanı varken ailesini görmek istiyor." Sturm acı acı gülümsedi. "Savaş sırasında bizim gibi tarafsızların bir yerden başka yere gitmeleri çok güç."

Edge kararını verdi ve pasaportları iade etti. "Bunlara ihtiyacınız var. Kaptana özür dilediğimizi söyleyin. Komutanımla da görüşmem gerek, ama sizin yola devam etmemeniz için bir neden göremiyorum." Merdivene doğru ilerledi. "Ya aşağıdaki hanımlar?" dedi sonra.

"Düzelirler, teğmen Kısa sürede işler yoluna girer."

"Sizin için yapabileceğimiz her hangi bir şey var mı? "

Sturm güldü. "Savaşla ilgili biraz bilgi verebilirdeniz. İşler nasıl bu günlerde? "

"Savaş bizden yana geliyor, buna kuşku yok," dedi Edge. "Ama Avrupa'da bir parça yavaşladık. Noel'e kadar Berlin'de olacağımızı sanmıyorum. Almanlar, Belçika ve Hollanda'da sıkı savaş veriyorlar.."

Merdiveni hızla indi, Swallow ve öbürleri de peşinden sandala binerek uzaklaştılar. "Evet, başdümenci, ne dersin? " diye sordu tekne uzaklaşırken.

"Bir şey öğrendim. Bundan böyle denizaltıda olmaktan yakınmayacağım. Orta güvertede, Berger, purosunu yakmış bekliyor, Sturm da yanında duruyordu.

"Ne düşünüyorsunuz, kaptan? " diye sordu Sturm. "Başardık mı? "

Aynı anda Guardian'ın güvertesinde bir işaret lambası yanıp sönmeye başladı.

"Yola devam edebilirsiniz," diye heceledi Berger. "Yolunuz ve talihiniz açık olsun." Sturm'a döndü, yüzü çok sakindi. "Anneannem İngilizdi, hiç söylemiş miydin sana? "

"Hayır efendim."

Berger purosunu küpeşteden denize fırlattı. "Gemi senin Sturm. En kısa zamanda yola koyulalım."

"Emredersiniz efendim."

Sturm döndü ve aşağıdaki adamlara seslendi, Berger de alt güverteye yollandı. Kaporta merdiveninin girişinde, solgun yüzüyle rahibe Angela'ya rastladı.

"Başardık mı? " diye sordu o da, yumuşak bir sesle.

"Hatırlatın bana, bir boş vaktimde ne kadar olağanüstü bir kadın olduğunuzu anlatacağım size."

"Uygun bir zamanda hatırlatırım kaptan. Bundan emin olabilirsiniz." dedi Angela gülümseyerek.

Berger arkasını döndü. Guardian manevra yapmış, güney doğuya doğru yola koyulmuştu bile.

Denizaltının uzaklaşmasını seyre koyuldu. Helmut Richter, başaltından çıkmış kışa doğru yürüyordu.

Üstü başı pislik içindeydi ama gülümsüyordu.

"Çocuklar güverteye çıkıp yıkanabilirler mi? Öylesine pis kokuyorlar ki."

"Duyuyorum," dedi Berger burnunu kırıştırarak. "Yirmi dakika daha bekleyin, İngiliz dostlarımız uzaklaşsın, Helmut, sonra onları çıkarırsınız."

Kaptan kamarasına döndü. Richter gömleğini çıkardı ve güverte pompasını çalıştırarak musluğun

altına girdi. O sıra, rahibe Lotte elinde paspaslarla dolu bir kovayla güverteye çıkmıştı. Sağ küpeşteye doğru yürüdü ve kovadaki pis suları boşaltmak üzereyken Richter kolundan yakaladı.

"Hiç bir zaman rüzgara karşı dökülmez," dedi. "Bütün pislik gerisin geriye yüzüne gelir." Baştan ayağı rahibeye bakarak. "Sonra hiç de iyi olmaz." diye ekledi.

Kovayı iskele tarafına götürdü, içindekileri denize boşalttı ve pompanın suyuyla çalkaladı. Rahibe onu sakın sakın izliyordu.

Lotte ufak tefek, ince yapılı bir kızdı. Yirmi üç yaşındaydı, ama daha genç görünüyordu. Münihli bir avukatın kızıydı, öteki rahibelerin tersine, hâlâ çıraklık devresindeydi. önceki yıl Portekiz yoluyla Brezilya'ya gönderilmesinin nedeni eğitim görmüş bir hastabakıcı olmasıydı.. Bu nitelikteki kişilere ihtiyaç duyuluyordu.

Lotte, Richter'in gömleğini aldı. "Sizin için yıkayayım."

"Gerek yok, teşekkür ederim."

"Ama omuzu da sökülmeğe başlamış, Söküğü de dikerim." Başını kaldırdığında, gözlerinin koyu mavi olduğunu gördü.

"Aşağısı çok kötü olmalı."

"Sizin için de."

Kovayı ona doğru uzattı, bir süre birlikte tuttular. Rahibe Angela, yavaşça seslendi. "Lotte, sana ihtiyacım var!"

Kaporta merdiveninin başında duruyordu.yüzü her zamanki gibi sakindi, ancak Richter'e bakarken gözleri garip garip ışıldıyordu. Kız gülümseyerek Rahibe Angela'nın yanına geldi, birlikte aşağı indiler.

Richter, başını pompanın altına sokarak yıkanmaya devam etti.

Berger, masasına oturmuş, kamarasındaki hasarı inceliyordu. Pek önemli sayılmazdı, kısa sürede onarılabilirdi her şey. Birden kendini büyük bir huzur içinde hissetti ve kişisel günlüğünü önüne açtı.

Kalemmini eline alarak bir süre düşündü, sonra şunları yazdı: Kiel'e sağ salim ulaşacağımıza, şimdi her zamankinden fazla inanıyorum...

DÖRT

DEUTSCHLAND yelkenlisi 14 Eylül 1944. Enlemi 28 derece 16 dakika kuzey, boylamı 30 derece 50 dakika batı Bayan Prager gece saat üçte öldü. Cenazeyi şafak söktükten az sonra denize bıraktık, töreni rahibe Angela yönetti Mürettebat bu felaketten çok etkilendi, öğleden sonra çıkan hafif rüzgar daha sonra sertleşmeye başladı. Şu anda İrlanda'daki Cobh'dan 1170 mil uzakta olduğumuzu tahmin ediyorum.

Jago ile güverte subayı Jansen, St Mungo tepesine tırmanırken karanlık bastırıyordu. Cenaze töreni için toplananları kilisenin arka bahçesinde buldular. Kadın erkek yirmi kişi kadar vardılar. Jean Sinclair'le Reeve yan yana duruyorlardı; amiral üniformasını giymişti. Mavi serjden en iyi elbisesini sırtına geçirmiş olan Murdoch Macleod ise, açık mezarın önünde durmuş, elindeki kitaptan dua okuyordu.

iki Amerikalı az ötede durarak şapkalarını çıkardılar. Kuş cıvıltılarından başka çevrede hiç ses duyulmuyordu. Jago, Mary kasabasından aşağıya, at nalı biçimindeki limana ve gambotun bağlı olduğu iskeleye baktı.

Güneşin battığı yerde ufuk bakır rengini almış, parça parça kıvılcıkların üstünde ;koyu renkli bulutlar toplanmıştı. Barra Burnunun ötesinde bir dizi ada, Barra, Mingulay, Pabbay, Sandray, kara birer nokta gibi uzanıyordu. Adaların çevreledikleri deniz bir göl gibi durgundu.

Reeve, omuzunun üzerinden Jean Sinclair'e bir şeyler mırıldandı, sonra mezar taşlarının arasından geçerek onlara doğru yaklaştı. "Zamanında geldiğin için teşekkür ederim, teğmen."

"Bir şey değil, efendim. Mesajınızı aldığımızda, Stornoway'den Mallig'e gidiyorduk." Jago, başıyla, balıkçılar tarafından mezara indirilen tabutu işaret etti. "U-743'ten çıkanlardan biri mi? "

Reeve başını salladı. "Son üç günde bu sekizinci oluyor." Biraz durdu.

"Buraya son geldiğinizde hafta sonu izinli olarak Londra'ya gideceğinizi söylemiştiniz."

"Gideceğim, amiral. Eğer Mallig'e zamanında varır ve Glasgow'a giden gece trenine yetişebilirim. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, efendim? "

"Evet, var." Reeve cebinden birkaç zarf çıkardı. "Birincisi yeğenim için. Apartmanı Westminster'de, Parlamento binasının yakınlarında."

"Ya öbürü efendim? "

Reeve zarfı uzattı. "Müttefik Kuvvetleri Karargâhına kendi elinle götürürsen sevirim. Yerine daha erken varır."

Jago zarftaki adrese baktı ve şaşkınlıkla yutkundu. "Ulu Tanrım!"

Reeve gülümsedi. "Yaverlerinden birine verilmesini sağla. Başka kimseye değil."

"Evet efendim."

"Haydi, şimdi yola çıksan iyi olur. Döndüğünde senden haber almak isterim. Söylemiştim, evimde

bir telsiz var. Donanmanın bize vermek lütfunda bulunduğu birkaç şeyden biri. Mallaig'e gittiğinizde sana gelişmeler konusunda bilgi verirlerken ben de bütün gün telsizin başında, belki bir arayan olur diye oturup duruyorum."

Jago selâm verdi, Jansen'e başını eğdi ve uzaklaştı. Amiral, cenaze törenine döndüğünde Murdoch Macleod yüksek sesle okumaya başlamıştı: "Kadından doğan erkeğin hayatı kısadır ve o hayat sefaletle doludur. Büyür, yetişir, sonrada bir çiçek gibi koparılır.."

Bahçe kapısından çıktıklarında hava iyiden iyiye kararmıştı, ufukta sadece küçük bir yer kor gibi yanıyordu.

"Mektup kime, teğmen?" diye sordu Jansen.

"General Eisenhower'e," dedi Jago.

Brest'te, Paul Gericke köşeyi döndüğünde, ırmağın karşı yakasından açılan ateş sürüyordu. Su boyunca hafif silâhların takırtısı duyuluyordu. Uzaklarda bir yerde, roketler geceyi yararak kavisler çiziyordu.

Yoğun yağmura rağmen kentin büyük bölümü alevler içindeydi. Cadde boyunca uzanan depoların hemen hepsi bombardımandan yıkılmıştı. Kaldırımlar moloz ve cam kırıklarıyla doluydu, ama köşede karargâh olarak kullanılan küçük otel binası hâlâ ayakta idi. Gericke hızla basamakları tırmandı, kapıdaki nöbetçiye kimliğini gösterdi ve içeri girdi.

Ufak tefek bir adamdı, sarı saçları ve bozulmamış solgun bir yüzü vardı. Gözleri koyu renkliydi ama hiç parlak değildi ve her zaman garip bir içtenlikle gülümseyen dudaklarıyla tam bir zıtlık içindeydi.

Başındaki çok kullanılmış olduğu anlaşılan beyaz denizci şapkası, sırtındaki eski deri ceketini, deri pantolonu ve denizci botlarıyla hiç de etkileyici bir görünüşü yoktu. Ama, girişte oturan genç teğmen boynundaki Şövalye Haçı nişanını görünce yay gibi ayağa fırladı.

"Gelir gelmez denizaltılar komutanına rapor etmemi söylediler," dedi Gerické. "Ben, Korvetten kapitan Gericke. U-235."

"Sizi bekliyorlar efendim," dedi teğmen. "Beni izleyin lütfen." Dönerek yükselen merdivenden çıktılar.

Otel odalarından birinin kapısında bir astsubay, belinde tabancası, nöbet tutuyordu. Kapının üzerinde elle yazılmış bir yazıda, Kapitan zur See Otto Freimal, Führer der Unterseeboote West yazılıydı.

Teğmen kapıya vurarak içeri girdi. "Teğmen Gericke efendim."

Oda yarı aydınlıktı, içerdeki tek ışık Freimal'ın masa lambasından geliyordu. Freimal, ceketini çıkarmış, burnunun ucunda okuma gözlükleri, dudağının yanından sarkan fildişi ağızlığıyla, önünde dağ gibi yığılı evrakla uğraşıyordu. Gericke'yi görünce masasından kalkarak geldi ve elini uzattı.

"Sevgili Paul. Seni yeniden görmek ne kadar iyi. Batı Hint adaları nasıldı? "

"Yol çok uzundu," dedi Gericke. "Hele yurda dönerken."

Freimal, bir Schnapps şişesi ve iki bardak çıkardı. "Şampanyamız kalmadı. Artık eski günlerdeki

gibi değiliz."

"Ne, iskelede de artık çiçek kalmadı mı? " dedi Gericke. "Savaşı kaybettiğimizi söylemeyin bana."

"Sevgili Paul, artık Brest'te bir iskele bile yok. Gündüz gelseydin, bir zamanlar yıkılmaz dediğimiz denizaltı sığınaklarının zavallı yıkıntısıyla karşılaşacaktın. Beş metre kalınlığındaki betonarme, İngiliz Hava Kuvvetlerinde deprem bombası dedikleri nesnelere etkisiyle dağıttı gitti." Bardağını kaldırdı.

"Şerefine Paul. Başarılı bir yolculuk yapmışsın, öyle duydum."

"Kötü sayılmaz."

"Haydi canım. Bir Kanada korveti, bir tanker ve üç şilep. Toplam otuz bir bin ton ve sen buna kötü sayılmaz diyorsun. Ben buna mucize derim. Bu günlerde sefere çıkan üç denizaltıdan ikisi geri dönmüyor." Başını salladı. "1940 yılında değiliz artık. Mutlu günler geride kaldı. Şimdilerde gönderdikleri hep eğitilmemiş çocuklar. Senin gibi eskilerden çok az kaldı."

Gericke masadaki kutudan bir sigara aldı. En ucuzundan bir Fransız sigarasıydı. Yakıp ilk nefes; çektiğinde boğazını bir alev yaladı ve öksürmeye başladı.

"Aman Tanrım! Durumun kötü olduğunu şimdi anladım."

"Ne kadar kötü olduğunu bilmiyorsun bile," dedi Freimal. "Dokuz Ağustostan beri Brest, Amerikan Sekizinci Kolordusu tarafından kuşatılmış durumda. Burada dayanabilmemizin tek nedeni, General Ramcke'yle İkinci Hava Tümeninin akıl almaz direnişi. Elindeki paraşütçüler, savaşta gördüğüm kuşkusuz en mükemmel askerler. İçlerinde Waffen SS'leri de var." Yeniden Schnapps şişesine uzandı. "Tabii Ukrayna'dan alınıp buraya getirildiler. Hâlâ oradaki başarılarının sarhoşluğu içinde olabilirler. Sonra, tarihli de sayılırlar. Ne de olsa bir Amerikan tutsak kampını her zaman için Rus'unkine yeğlerler."

"Denizaltıların durumu nedir? "

"Onlardan da kalmadı artık. Dokuzuncu Filo bitti. U-256 elimizde kalan sonuncu gemiydi, o da on bir gün önce sefere çıktı. Bergen'de toplanma emri almışlardı."

"Ben ne olacağım peki? " diye sordu Gericke. "Ben de İrlanda Denizi yoluyla Norveç'e gidebilirdim."

"Sana verilen emir açık, Paul. Sen Bergen'e Manş yoluyla gideceksin, öbür gemilerin gittikleri yoldan.

Yalnız, Yüksek Komutandan birinin deyişiyle küçük bir sapma yapacaksın."

Uzun süredir hiç bir şeye şaşmamaya alışmış olan Gericke, gülümseyerek sordu.

"Tam olarak nereye gideceğim? "

"Gayet basit," dedi Freimal, arkasındaki masaya döndü ve bir tomar haritanın içinden aradığını çıkararak masanın üzerine serdi.

Gericke haritanın üzerine eğildi.

"Falmouth mu? "

"Evet öyle. Falmouth'a üslenen İngiliz Donanmasının gambot filosu son zamanlarda bütün sahili cehenneme çevirdi. Açıkça söylemek gerekirse, çevrede her hangi bir deniz harekâtı olanaksız hale geldi."

"Benden ne bekliyorsunuz? "

"Aldığın emre göre, Falmouth'a girerek mayın döşeyeceksin."

"Şaka ediyorsun tabii."

Freimal, daktiloyla yazılmış emir kağıdını uzattı. "Emir bizzat Dönitz tarafından imzalanmış." Gericke kendini tutamayarak bir kahkaha attı. "Bu gerçekten harika, Otto. Budalalığın en mükemmel; Kiel'de masa başında oturan orospu çocuklarından bile beklenmeyecek kadar mükemmel. Ne yapacağımı sanıyor bu adamlar, tek bir darbeyle savaşı kazanacağımı mı?

Başını salladı. "Bunlar peri masallarına kendilerini kaptırmışlar sanırım. Ama biri çıkıp onlara, terzi çırağının bir vuruşta öldürdüğü yedi şeyin sinek olduğunu anlatmalı."

"Bilmiyorum," dedi Freimal. "Belki daha kötü olurdu o zaman. Pendennis Burnu'yla Kara Kayalar arasında bir mayın perdesiyle bir koruma gemisi var. Kara Kayalar'dan St. Anthony Burnuna kadar da geçici olarak ağ çekilmiş. Bu bilgiler son derece gizli, ama Falmouth bölgesinde Alman Haberalma Örgütünün bir ajanı çalışıyor olsa gerek."

"Kendini yalnız hissediyor her halde."

"Limana sürekli gemi girip çıkıyor. Ağ açıldığında bir kaçıyla birlikte içeri girersin. Şuraya Carrick ve iç liman arasına yumurtalarını bırakır, sonra da çıkarsın."

Gericke başını salladı. "Hiç sanmıyorum."

"Neyi? "

"Belki içeri girebiliriz, ama dışarı çıkmamızın yolu yok."

Freimal içini çekti. "Çok yazık, çünkü ben de sizinle geliyorum. Bir serüven aradığımdan değil, emin ol."

Kiel'e gitmek için emir aldım. Almanya'yla bütün yollar kesildiğine göre tek çare seninle Berger'e gitmek."

Gericke omuz silkti. "Eh, sonunda bütün yollar cehenneme çıkar nasıl olsa."

Freimal, Fransız sigaralarından birini alarak ağızlığına geçirdi. "Gemi nasıl? "

"Biskay körfezi'nde bir Amerikan gemisi bizi uğraştırdı. Yüzeysel bir hasar var, ama bütün motorların elden geçirilmesi gerek. En başta da yatakları, değişmesi şart."

"Mümkün değil. Sana sadece dört ya da beş gün bırakabilirim. On dokuzunda yola çıkmalıyız. Ramcke en fazla bir hafta dayanabileceğimizi söylüyor. En fazla bir hafta."

Kapı açıldı ve genç teğmen içeri girdi. "Kiel'den bir mesaj efendim. Çok acele deniliyor."

Freimal notu aldı ve gözlüklerini düzeltti. Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı, "inanmayacaksın Paul, ama bu mesaj benim Tümamiralliğe yükseltildiğimi ve Brest bölgesindeki

bütün deniz kuvvetlerinin komutanlığına getirildiğini belirtiyor."

Teğmen bir başka kağıt daha uzattı. Freimal, ciddi bir yüzle okudu ve sonra Gericke'ye verdi. Kağıtta şöyle deniyordu:

TERFİNİZİ KUTLAR,

DÜŞMANA TEK BİR KARŞI TOPRAK VERMEMEK İÇİN SON ERİNİZE KADAR SAVAŞACAĞINIZA OLAN İNANCIMI TEKRARLARIM.

ADOLF HİTLER.

Gericke mesajı geri verdi. "Kutlarım, Herr Konteradmiral," dedi. resmi bir edayla.

Duygularını hiç, belirtmeksizin, Freimal teğmene, "Bu mesajı Berlin'e gönderin," dedi. "Son adama kadar savaşacağım. Yaşasın Führer! Hepsi bu. Gidebilirsin."

Genç teğmen çıktı. "Ne dersin? " diye sordu Freimal. "Bismarck batarken Lütjen'in gönderdiği son mesaj da böyle değil miydi? "

"Aynen," dedi Tümamiral Otto Freimal."Bir içki daha dostum? " Şişeye doğru uzanırken iç geçirdi. "Ne yazık. Son Schnapps şişemiz de boşalmış."

Fransa'da Chartres ve Rennes'den kalkan Gruppe 1/KG 66'ya bağlı JU 88 uçakları ertesi akşam saat sekiz otuza doğru ilk bombardımanlarına başladıklarında Londra'da yağmur hızını iyiden iyiye arttırmıştı. Saat dokuz on beşte Guy Hastanesi'nin ilk yardım servis! tüm kadrosuyla iş başındaydı.

Janet Munro, en son bölmede genç bir itfaiyecinin sağ bacağına yirmi yedinci dikişi atıyordu. Genç adam şaşkın şaşkın tavana bakıyor, yanmamış bir sigara dudağında garip bir biçimde sarkıyordu.

Janet'e, Gallagher adında bir erkek hastabakıcı yardım ediyordu. Callaghan, Birinci Dünya Savaşı'nda Batı Cephesinde sıhhiye çavuşu olarak çalışmış, altmışına yakın bir ihtiyardı. Genç Amerikalı doktorun çalışmasından son derece memnundu ve ona yardımcı olmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Doktor, şimdi görevde on ikinci saatini doldurmak üzereydi ve yorgunluğu da belli olmaya başlamıştı.

"Bu son değil mi bayan? "

"Nasıl son olur, Joey? " dedi kadın. "Bütün gece gelmeye devam edecekler."

Bir süredir Taymis nehrinin karşı yakası bombardıman altındaydı, ama şimdi bombalar yakınlara da düşmeye başlamıştı. Bütün bina şiddetle sarsıldı ve bazı camlar kırılarak döküldü. Işıklar bir an zayıfladı, uzaklardan ağlayan bir çocuğun sesi geldi.

"Tanrım," dedi Callaghan. "Şu Almanlar zamanı oldukça iyi seçiyor."

"Ne demek istiyorsun? " diye sordu Janet. Dikkati hâlâ yaptığı işteydi.

Callaghan şaşırılmış göründü. "Bilmiyor musun bu gece burada kimin olduğunu? Eisenhower'in ta

kendisi.

Bombardıman başlamadan yarım saat önce geldi."

Janet bir an duraksadı ve ona boş gözlerle baktı. "General Eisenhower mî? Burada mı? "

"Yetmiş üçüncü koğuştaki Amerikalıları görmeye gelmiş. Geçen hafta Paris'ten getirilen yaralıları.

Bazılarına nişan mişan takacakmış."

Janet, birden kendini çok yorgun hissetti. Sonra hastaya dönerek son dikişleri de tamamladı.

"Sargıyı ben yaparım," dedi Callaghan. "Siz gidip bir çay için."

Janet, lastik eldivenlerini çıkarırken genç itfaiyeci başını kaldırıp ona baktı.

"Siz de Amerikalı mısınız, doktor? "

"Evet, öyleyim."

"Çikletiniz var mı? "

Janet gülümsedi ve cebinden çakmağını çıkardı.

"Hayır ama sigaranızı yakmak için size ateş verebilirim."

Yaralının ağzındaki sigarayı aldı, yakarak geri verdi.

"Yakında iyileşirsiniz."

Yaralı genç gülümsedi.

"Yemek pişirmeyi de bilir misiniz doktor? "

"Zaman bulabilirsem."

Sürekli olarak kendini gülümsemeye zorlaması Janet'e bir an için çok zor geldi. Koridora dönerek yürüdü. Callaghan haklıydı. Sıcak bir fincan çay iyi gelecekti. Ve ardından da on beş saatlik kesintisiz bir uyku. Ama bunun İmkansız olduğunu biliyordu.

Koridorda yürürken, yan bölmelerden birinin perdesi açıldı ve bir hastabakıcı dışarı çıktı. Her halinden paniğe kapıldığı anlaşılıyordu, elleri kan içindeydi. Çılgınca çevresine bakarken Janet'i gördü ve seslendi. Ama sesi duyulmadı.çünkü tam o anda çok yakında bir bomba daha patladı ve tavandaki sıvalar koridora yağmaya başladı.

Janet hastabakıcıyı kolundan tutarak sarstı. "Ne var? "

Kız bir yandan konuşmaya çalışırken, bir yandan da bölmeyi işaret ediyordu. Bir bomba daha korkunç bir gürültüyle binayı sarstı. Janet kadını bîr yana iterek bölmeye girdi. Ameliyat masasında yatan kadının bir süredir doğum sancıları içinde olduğu anlaşılıyordu. Kadına doğru eğilmiş duran genç adamın üzerinde de, komando çavuşlarının giydiği türden bir üniforma vardı. Üstü başı toz toprak içindeydi.

"Kimsiniz? "

Janet'in üzerindeki yorgunluk sanki bir anda yok olmuş, eski enerjisi geri gelmişti.

"Kocasıyım, efendim. Bir çocuğumuz olacak." Kolundan yakalayarak yalvaran bir sesle devam etti.

"Tanrı aşkına bir şeyler yapın."

Janet, örtüyü kadının üzerinden kaldırdı. "Ne zaman başladı? "

"Yarım saat, belki daha da önce. Canavar düdüklü çalmaya başladığında High Street'teydik. Onu alıp sığınağa indim. Borough istasyonuna. Kanama başlayınca da alıp buraya getirdim. Dışarısı cehennem gibiydi. Her yanımızı bomba yağıyordu."

Bir bomba daha düştü yakınlar, ardından bir tane daha. Kısa bir süre ışıklar söndü, hasadaki kadın korku ve acıyla ağlamaya başladı. Elektrikler tekrar geldiğinde kadın yerinde doğrulmaya çalıştı.

Janet onu yatağa yatırarak genç hastabakıcıya döndü. "Burada neyin normal olmadığını anlamadın mı? "

"Emin değilim," dedi kadın. "Bu işte çok yeniyim." Ellerindeki kana baktı. "Çok kan vardı."

Genç komando Janet'in kolunu tuttu. "Nedir? Ne oluyor? Lütfen söyleyin."

"Bebeğin genellikle başı önce gelir," diye açıkladı Janet sakin bir sesle. "Ama bu ters geliyor."

"Düzelir mi? "

"Sanırım. Ama fazla vaktimiz yok. Burada durup karınızın elini tutarak onunla konuşmanızı istiyorum. Ne isterseniz söyleyin ona, ama sakın susmayın."

"Hemşire Johnson'u çağırayım mı?" diye sordu genç hastabakıcı.

"Vakit yok," dedi Janet. "Burada ihtiyacım var sana."

Bombalar şimdi birbiri ardına yağıyordu. Genellikle sakin sakin sıra bekleyen hastalarda da şimdi bir bozgun başlamıştı. Janet derin bir soluk aldı, çevresinde olanları kötü bir düşmüş gibi unutmaya çalışarak işe koyuldu.

İlk sorun ayakları dışarıya çıkarmaktı. Elini sokarak bebeğin dizlerinin arkasını yakalamaya çalıştı.

Bebeğin ayakları birden kasıldı, onunla birlikte annesi de bir spazmla irkildi.

Kadın bir çığlık attı. Janet kocasına dönerek, "Ona ıkınmasını söyleyin. Bütün gücüyle," dedi.

Birkaç dakika sonra bebeğin ayakları meydana çıktı. Ellerini genç hastabakıcıya uzatarak kanı temizletti, sonra bebeğin ayaklarını yakaladı, parmaklarıyla baldırlarını kavradı ve omuzlar görünene kadar çekmeye devam etti.

Şimdi kollar da ortaya çıkmıştı. Bebeği omuz kurtuluncaya kadar sola doğru kıvrırdı, bir parmağını dirsek altından geçirerek sol kolu da dışarı çıkardı. Bombalar hâlâ yağmaya devam ediyordu, ama bu kez sesler uzaklaşmıştı. Aynı işlemi sağ kol için de uyguladı.

Dışarda olağanüstü bir gürültü vardı, insanlar sağa sola koşuyorlardı. Uzaktan bir yanık kokusu geliyordu. Genç hastabakıcının kulağına eğilerek fısıldadı. "Şimdiye kadar çok iyi gitti, iş bebeğin

başını çıkarmaya kaldı."

Janet, sağ kolunu bebeğin altına koydu ve başparmağını ağzına soktu. Sol koluyla da omuzdan yakalayarak çekmeye başladı. Yavaş, çok yavaş bir şekilde bebek hareket etmeye başladı. Harcadığı güç o kadar fazlaydı ki, yüzünden şıpır şıpır ter boşanıyordu.

Sonra bebek tümüyle kurtuldu. Bîr bakışta morarmış bebeğin soluk almadığını fark etti.

"Pamuk getirin, çabuk!" Hastabakıcının uzattığı pamukla bebeğin ağzını ve burun deliklerini temizledi.

"Şimdi gidip Hemşire Johnson'u çağırabilirsiniz. O yoksa Callaghan'ı bulun, yalnız çabuk olun."

Kız koşarak çıktı. Janet bebeğin ağzına doğru üfledi. Bebek birden titredi, sonra ağzını açarak ağlamaya başladı.

Janet başını kaldırdı. Gözlerini iri iri açmış komandoya dönerek, "Bir kızınız oldu," dedi. "Eğer ilgileniyorsanız."

Kadın bir iniltiyle bayıldı. O sıra bölmenin perdesi açıldı ve Hemşire Johnson içeri girdi. Janet bebeği ona uzattı. "Bu sizin,hemşire," dedi. "Ben annesine bakayım." Komandoyu eliyle yana iterek kadının üzerine eğildi.

Çok sonra, bombardıman kesilip bir sigara içmek için dışarıya çıktığında, bitkinlik bütün ağırlığıyla çöktü üzerine.

"Ulu Tanrım," dedi yavaşça. "Bu savaş hiç bitmeyecek mi? "

"Taymıs'ın karşı yakasında, Westminster'e doğru birkaç yerde yangın çıkmıştı, dumanların ağır kokusu yavaş yavaş çevreye yayılıyordu. Arkasındaki karartma perdesi açıldı ve yanında yağmurluk giymiş bir Amerikalı subayla Callaghan görüldü.

"Sonunda buldum sızı, doktor," dedi Callaghan. "Her yerde arayıp duruyorduk. Bu bay sizinle görüşmek istiyor."

"Yarbay Brisingham, efendim." Adam selâm vererek yaklaştı.

Callaghan, onları yarı karanlık balkonda yalnız bırakarak içeri girdi.

"Size nasıl yardım edebilirim yarbay? " diye sordu Janet.

"General Eisenhower sizinle konuşmak istiyor, birkaç dakikanızı ayırabilirseniz tabii."

Yarbay ağır ağır ve pek kibar konuşuyordu, ama Janet bir anda balkon kapısının gidip geldiğini sandı.

Hafifçe sendeledi, düşmek üzereyken yarbay onu kollarından yakaladı.

"iyi misiniz? "

"Çok yorucu bir gündü." Derin bir soluk aldı. "General nerede? "

"Bahçede, arabasında sizi bekliyor. Beni izleyebilir misiniz? Pek fazla vaktimiz yok. Yarın sabah Paris'te olacağız."

Araba, ana kapının hemen yanında bir köşeye park edilmişti. Çevrede cipler, askeri polisler göze çarpıyordu. Brisingham, arabaya yaklaşarak arka kapıyı açtı.

"Doktor Munro, Generalim."

Janet bir an duraksadı, sonra içeri girdi. Brisingham arkasından kapıyı kapattı. Arabanın ön tablosunun ışığından generalin yüzü belli belirsiz seçilebiliyordu. Üzerinde bir yağmurluk, başında şapkası vardı.

Yüzü pek belli olmuyor, ancak hafif parlayan dişleri seçilebiliyordu.

"Sizi daha önceden tanıdığımı söylesem acaba şaşırırmıyım?" dedi Eisenhower.

Janet gülümsedi, sonra nereden tanıdığını çıkardı kafasında. "Carey Amcadan mı?"

General devam etti. "Genel Karargâhta oturup kahve içerken Carey hep sizden söz ederdi. Ama kendisiyle çok daha önceleri tanışmıştık. Panama'da, 1922, 1923'te. Ben o zamanlar binbaşydım. O da, hatırladığım kadarıyla, ele avuca sığmayan bir yüzbaşydı."

"Pek değişmiş sayılmaz."

"Hiç değişmedi hiç." Bir an duraksadı. "Normandiya çıkarmasının başladığı gün bir Norveç destroyerıyla battığında, örneğin. Oraya hiç gitmemesi gerekiyordu. Kendisine verilen emri açıktan açığa çiğnedi."

"Bu ona, bir göz ve bir kolunun yarısına mal oldu."

"Biliyorum. Anlatsanıza bana. Şu Fhada denen yeri. Şimdi kaldığı şu Iskoçya adasını. Ne yapıyor orada?"

"Annesinin ailesi aslen oralıymış. Savaştan az önce kuzenlerinden biri ona bir ev bırakmış adada. Bir süre saklanmak isteyince de oradan daha iyi bir yer aklına gelmemiş olacak. Garip bir yer."

"Bir şeyler mi arıyordu yoksa?"

"Belki de."

General başını salladı. "Yeniden savaşa katılmaya çalıştığınızı biliyor muydunuz?"

"Hayır, ama buna şaşmam."

"Ben de şaşmadım. Bu yaşa geldikten sonra değişmesini bekleyemezdim, ama buna imkân olmadığını ona anlatmalısınız. Tek gözle, işe yaramaz bir kolla. Vereceğini fazlasıyla verdi o..."

"Hayatı dışında."

"Donanma ondan bunu istemese de olur," dedi Eisenhower. "Şimdi kendisini emekliler listesinde görmek istiyorlar."

"Ya siz?"

Derin bir soluk aldı. "Bana elden bir mektup göndermiş, genç birdeniz subayıyla. Talih eseri ben de bugün Londra'daydım."

"Sizden yardım mı istiyor? Carry Reeve?" Gülümsedi. "Bakın General, bunu geri

çeviremezsiniz."

"Aynı şeyi ben de düşündüm," dedi Eisenhower.

"Yardım edecek misiniz? "

"Ona Paris'te verebileceğim bir iş var. Ekim başında, ikmal ve Personel Koordinasyon Dairesinde. Başkan Yardımcılığı."

"Masa başı işi mi? " Janet başını hayır anlamında salladı. "Hareketin içinde olmak ister."

"O günler geride kaldı artık. Çalışmak istiyorsa işte iş. Aksi halde olduğu yerde kalır. Bunu anlaması gerek."

"Acaba anlayacak mı? " dedi Janet yumuşak bir sesle.

"Bakın, birkaç günlüğüne izin alıp onu görmeye gidemez misiniz? " diye sordu Eisenhower.

Bir an durdu Janet. "Sanırım gidebilirim. Son altı aydır bir haftadan fazla izin yapmadım."

"Harika. Tabii, yaverlerimden biri yolculuğunuz için gerekli bütün işlemleri yapacak. Size vereceğim mektupta öne süreceğim şartları açık açık yazacağım. Ama asıl baskı sizden gelmeli."

Biri cama vurdu. Eisenhower camı indirdi ve Brisingham içeri doğru eğildi. "Uçağa yetişeceksek hemen hareket etmemiz gerekiyor, generalim."

Eisenhower sabırsızca başını salladı, sonra camı kaldırdı. "Bir dakika bile yalnız bırakmazlar bunlar adamı. Kepaze bir savaş. Generaller için bile öyle, inanın bana."

Uzaklarda, Atlantik'te ufuk birbiri ardına çakan şimşeklerle aydınlandı, arkasından da yağmur boşandı. 8 gücündeki rüzgâr altında ve dağ gibi dalgalar arasında Deutschland sadece küçük yelkenleriyle yol almaya çalışıyordu. Richter'le Sturm dümene geçmişlerdi.

Saat dörde doğru fırtına güney doğudan olanca gücüyle bastırdı, ardından da dolu geldi. Deutschland bir yana yattı ve rotasından beş derece kadar savruldu. Sturm dengesini yitirerek üzerine gelen dalgayla birlikte güverteye yuvarlandı. Richter, çılgınca dönmeye başlayan dümeni kontrol etmeye çalışıyordu.

Deutschland ikinci bir darbeye sarsıldı, neredeyse alabora olacaklardı.

Berger ise uyku tutmadığından ranzasına uzanmış, purosunu yakmış rüzgârın sesini dinliyordu. Geminin her tahtası çatırdıyor, yelken halatları arasından esen rüzgâr yüz ayrı değişik ses çıkarıyordu sanki.

Üzerine botlarını, yağmurluğunu giymiş, herhangi bir durum için hazır bekliyordu.

Fırtınanın bastırması o kadar çabuk olmuştu ki, ilk darbeye yere yuvarlanmış ve ne olduğunu anlayamadan döşemede yuvarlanmaya başlamıştı.

Ayağa kalkmaya çalışırken geminin yan yatışı devam ediyordu. "Ulu Tanrım, gidiyoruz!" dedi yüksek sesle. Sonra geminin yatışı durdu. Çabalayarak ayağa kalktı, kapıyı açarak dışarı çıktı.

Sürekli çakan şimşekler olağanüstü bir görüntüyü aydınlatıyordu. *DEUTSCHLAND* iyiden iyiye

yan yatmıştı, alt güverte küpeştesi suyun içine dalıp çıkıyordu.

Richter'le Sturm dümenle boğuşurlarken mürettebatın geri kalan kısmı tam bir panik halinde güverteye saçılmışlardı.

"Batıyor! Batıyor!" diye haykırdı biri; Berger adamın çenesine bir yumruk vurarak sırt üstü yuvarladı yere.

Yattığı yerden bağırmaya devam ediyordu. "Kurtarın gemiyi Tanrı aşkına! Kurtarın!"

Deutschland ağır ağır ve güçlkle rüzgâra doğru dönmeye başladı, Richter'le Sturm dümene hâkim oldular ama güverte öylesine eğimliydi ki bir yere tutunmadan ayakta durmak mümkün olmuyordu.

Berger, yakındaki iki adama seslendi. "Dümeni alın ve söyleyin Richter'le Sturm bana kadar gelsinler."

Dizleri üstünde sürünerek geminin kıçına doğru ilerlemeye çalışırken Richter'le Sturm geldiler. "Ne düşünüyorsun? " diye bağırdı Sturm, denizin gürültüsünü bastırmaya çalışarak.

"Safra yer değiştirdi, bu açık," dedi Berger. "Ama ne kadar olduğunu anlamamız gerek. Şu kapağı kaldırıp durumu bir görelim."

Aşağıda yolcular tam bir keşmekeş içindeydiler. Fırtına patlak verdiğiğinde rahibe Angela'y'a Else kamaradaki alt ranzada oturmuşlar, aralarında kutsal kitaptan bir yazıyı tartışıyorlardı. Her ikisi de bir anda yere yuvarlandılar, tavanda asılı yağ lambası da yerinden kurtulup yanlarına düşerek parçalandı.

Lambadan dökülen yağ tutuşarak yayıldı, ancak kapı açılıp sular içeri dolunca hemen söndü.

Rahibe Angela duasını tamamlamaya çalışıyordu. "Sonsuza kadar iyilikle dolu Tanrım.." Ama tamamlayamadı, bütün içgüdüleri ölümü böyle sessizce karşılaşmasına isyan ediyordu. Kapıya doğru süründü ve Else'ye kendisini izlemesini söyledi.

Salon zifiri karanlıktı, tavanın kırık camından içeri sular doluyordu. Tam bir karabasanı andırıyordu ortalık. Her yerden sesler geliyordu. Biri ona çarptı, ellerini uzatarak yakaladı, başını ellerinin arasına aldı. Başka biri de panik içinde koluna sarıldı. Sonra kapı açıldı ve elinde bir lambayla Otto Prager içeri girdi.

Salon hemen kırk beş derece kadar eğilmişti, yere çakılı olan yemek masasıyla. koltuklar oldukları yerde duruyorlardı ama iskele tarafında bir metre derinliğinde bir su birikmişti. Deutschland'ın her sallanışında içeri daha fazla su giriyordu.

Rahibelerin en genci Lotte, Angela'ya sarılmıştı. Kız korkudan çılgına dönmüştü ve rahibe Angela kendini kurtarmak için zor kullanmak zorunda kaldı.

Genç kızı omuzlarından sarstı, sonra yüzünü birkaç kez tokatladı. "Toparla kendini. Ne olduğunu unutma."

Rahibe Else sürünerek kalkmaya çalıştı, yarı beline kadar suyun içindeydi, etekliği ve kara giysisi suda yüzyordu. O sıra Prager'in yanındaki kapı açıldı ve rahibe Kathe'yle Brigitte görüldü.

Olağanüstü sakin görünen Prager, "Her şey düzelecek, paniğe kapılmaya gerek yok. Haydi yukarıya," dedi.

Rahibe Angela, bir eli Lotte'nin belinde, öne doğru yürüdü. Prager lambayı ona verdi ve ötekilere yardım ederek birer birer merdivenden çıkardı.

Prager, rahibe Angela'nın yanına geldiğinde, merdiven boşluğunun öbür ucundaki kapı açıldı ve elinde bir gemici feneriyle Berger görüldü. "Herkes iyi mi? "

"İyi sanıyorum," dedi Angela.

Kulağına eğilerek devam etti Berger.

"Sizi sandallara bindirmemizin bir yararı yok. Bu denizde beş dakika bile dayanamazsınız. Beni anlıyor musunuz, rahibe? "

"O halde ne yapmamız gerekiyor, kaptan? "

"Şimdilik burada bekleyin."

"Ne oldu Erich? " diye sordu Prager.

"Safralar öne doğru kaymış. Bütün mürettebat aşağıda, bir şeyler yapmaya çalışıyorlar. Sana da ihtiyacım var Otto. Bu durumdayken bir dalga daha vurursa alabora oluruz."

Prager, hiç bir şey söylemeden çıktı. Rahibe Angela, "Biz de bir şeyler yapamaz mıyız kaptan? " diye sordu.

"Dua edin," dedi Erich Berger. "Hem de çok." Arkasından kapıyı hızla kapayarak kayboldu.

Otto Prager, merdivenden ambara indiğinde tam bir cehennemde buldu kendini. Birkaç gemici fenerinin ışığında bütün mürettebat büyük bir hızla kumları kuruyordu. Geminin her sallanışında birbirlerine çarparak yere yuvarlanıyorlardı.

Prager, son basamaktan inerken dizlerinin üzerine yuvarlandı. Biri korkuyla bağırdı, ama ötekiler çalışmaya devam ettiler. Az sonra sadece geminin çatırdayan tahtalarının sesleri duyuluyordu.

Güçlü bir kol Prager'i yakalayıp ayağa kaldırdı. Yanıbaşında Helmut Richter kendisine bakarak gülümsüyordu. "Bir düşünün Herr Prager, şu anda Rio'da yemek öncesinde, elinizde bir içki kadehiyle terasınızdan Copacabana'nın ışıklarını seyrediyor olabildiniz."

"Ama buradayım işte," dedi Prager. "Şimdi bana bir kürek ver de işimize bakalım."

Bir süredir Deutschland"ın rüzgâra doğru yatmaya başladığı hissediliyordu. Ama yarı karanlık merdiven boşluğunda zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Sonra kapı açıldı ve Berger içeri girdi, zorla gülümsemeye çalışıyordu.

"Dua ettiniz mi, rahibe? "

"Evet, hepimiz dua ettik."

"Dualarınız yerini buldu. Bu teknede hiç olmazsa bir kişi dürüst bir hayat yaşamış. Ben olmadığımı göre, siz olmalısınız o kişi."

"Bu olasılığı kabul etmeye hazırım kaptan."

"Mükemmel. En kısa zamanda pompayı çalıştıracamız, ama sabahtan önce ateş yakmamız korkarım mümkün olmayacak. Gece biraz rahatsız olacaksınız."

"Merak etmeyin."

Berger, birden kendini tutamayı sert bir sesle ekledi, "Allah kahretsin, rahibe, gelmekte ısrar ettiniz. Sizi uyarmıştım."

"Evet kaptan, uyarmıştınız," dedi Angela. "Her şeyin yanında bunun için de size teşekkür borçluyuz."

Öbürlerine bakarak devam etti. "Dua edelim, sevgili kardeşlerim."

Fırtınadan sonra okunan şükran duasına başladı. "Yaradana yalvararak ondan yardım dilediler; ve Tanrı onları dertlerinden kurtardı."

Berger kapıyı kapattı, hemen yanında yorgunluktan duvara yaslanmış olan Prager'e döndü, "Ne kadın," dedi. "Ne kahrolası..."

"Harika kadın," diye tamamladı Prager.

Berger güldü, sonra dönerek güverteye, tek başına dümene geçen Richter'in olduğu yere baktı. Dalgalar hâlâ devam ediyordu ama rüzgâr oldukça hafiflemişti.

Sturm, merdivenden inerek yanına geldi. "Pompanın başına bir grup koydum efendim. Başka bir emriniz var mı? "

"Evet," dedi Berger. "Tahta gerekli, bulabildiğiniz bütün tahtaları toplayın. Gerekirse bütün kapıları, dolap kapaklarını sökün, ama yirmi dört saat içinde kumu bir daha kımlıdayamayacak biçimde kaplamamız gerekiyor."

"Hay hay efendim." Sturm bir an durdu. "Ucuz kurtulduk kaptan."

"Hem de çok ucuz," dedi Erich Berger.

"Yalnız alışkanlık haline gelmesin bu." Kamarasına doğru yürüyerek uzaklaştı.

DEUTSCHLAND yelkenlisi, 17 Eylül 1944. Enlemi 38 derece 56 dakika kuzey, boylamı 30 derece 50 dakika batı. Rüzgâr gece yarısına doğru batıya yöneldi. 10 millik bir hıza ulaştık, öğleden önce bulutlar açıldı, güneş çıktı ve rüzgâr tamamen durdu.

Deutschland sanki boşlukta asılı kalmıştı, kıpırdamıyordu hiç. Bütün yelkenler inmişti. Deniz yeşil bir cam gibi dümdüzdü.

Hava sıcak ve boğucu. Aşağısı oturulmaz hale gelince, kaptanın emriyle güverteye bir tente gerildi ve yolcular yukarı çıktılar.

Mürettebatın ve yolcuların çoğunun derilerinde kabarcıklar belirmişti. Bunda yetersiz beslenmenin olduğu kadar sürekli tuzlu suyla temas halinde olmanın da etkisi vardı. Adamlardan biri, Hamburglu Schirmer, bütün sol bacağı şiştiğinden yürüyemez durumdaydı. Rahibe Angela, elindeki makasla pantolonu kesmeye çalışırken o da şezlongda inleyip duruyordu.

Ana serenin önünde, Sturm'un emrindeki dört adam geminin iki pompasından birini hiç durmadan çalıştırıyor, pompanın ağzından çıkan kahverengi bulanık su küçük bir dere halinde güverteye akıyordu.

Yarım saatlik bir çalışmadan sonra mola veren Richter, maşrapayı su kovaşına daldırdı, sonra yüzünü tiksintiyle buruşturarak doğruldu. "Bunu gördünüz mü, Herr Leutnant?" diye seslendi Sturm'a ve maşrapanın içindekini tekrar kovaya döktü. "Su, koyu kırmızı renkteydi."

"Deponun pası, sanırım." Sturm gülümsedi. "Bu gemide her şey düşünülmüştür Helmut. Sadece içme suyu vermiyoruz, içine ayrıca tonik de katıyoruz. Sindirime yardımcı oluyor."

"Benim midem pek kaldırmıyor." Richter elini karnının üzerinde gezdirdi. "Bazan çok kötü kramp giriyor. Arkadaşların çoğu aynı durumda."

Rahibe Lotte, iskele tarafında mizana halatlarının yanında duruyordu.

Öteki rahibeler gibi o da, sıcak nedeniyle beyaz tropikal giysilerini giymişti. Her zamanki gibi, Richter, giysilerini nasıl bu kadar temiz tutabildiğine şaşıtı. Bir eliyle halatı tutarak denize bakan bu kadın ona oldukça çekici görünüyordu.

Aşçı Walz, kamaradan çıkarak elindeki çöp kovaşını hemen yanı başından denize döktü. Lotte şaşırarak geri çekildi.

"Kusura bakma, rahibe," dedi Walz, bütün samimiyetsizliğiyle.

"Önemli değil, Herr Walz," dedi Lotte yumuşak, tatlı bir sesle.

Walz onu baştan aşağı süzerek sırtıttı, ağzındaki bir dizi çürük dişi sergileyerek. Gözlerinden ne istediği açıkça belli oluyordu. Lotte'nin gülümsemesi soldu, düşmemeye çalışır gibi halatlara yapıştı.

Walz kamaraya geri kapıya yaslanmış Richter'le karşılaştı. Yarı beline kadar soyunmuştu. Adaleli vücudu güneşten bakır rengine dönmüştü, uzun sarı saçları ve sakalı yer yer aklaşmıştı. Dişlerinin

arasında uzun siyah bir Brezilya sigarillosu duruyordu. Başdümencinin avuçları içinde bir kibrit parladı. Yakmak için öne doğru eğilirken Walz'a fısıldadı.

"Kendine gel, seni namussuz. O konuştuğun Santi Pauli fahişelerinden biri değil."

"Senin de gözün onda demek," diye sırttı Walz yine. "Ama seni suçlamıyorum. Yol çok uzun. Kaptanın da dediği gibi, ne giyerse giysin kadın kadındır. Önemli olan, bacaklarının arasında ne olduğu."

Walz, daha fazla konuşmadan kendini kamaranın karanlığı içinde, masanın üstünde buldu, demirden bir el boğazını yakaladı. Başdümencinin sağ elinde Fin yapısı bir sustalı parladı.

"Bir yanlış söz daha edersen bağırsaklarını dökerim," dedi Richter sakın bir sesle. "Bir daha ona baktığımı bile görürsem küpeşteden öte yana atarım seni. Tek parça halinde atacağımı da garanti etmiyorum."

Walz korkudan bayılacağını sandı, midesinin bulandığını hissetti. Başdümenci çenesini tutup kaldırdı.

"İşte böyle Ernest, seni hep böyle korkudan ödü bokuna karışmış görmek istiyorum."

Sustalıyı tek hareketle kapattı ve dışarı çıktı.

Rahibe Lotte hâlâ mizana halatlarına dayanmış duruyordu. O sıra bir albatros süzülerek, gemi gibi denizin üzerinde hareketsiz duran çöplerin arasına daldı.

Lotte, bir içgüdüyle kendine bakıldığını hissederek döndü, Richter'i gördü ve gülümsedi. Richter ona doğru yürüdü.

"Herr Richter." Gözlerindeki sevinci gizlemek için bir çaba göstermiyordu. "Oradaki kuş nedir? "

"Bir albatros, rahibe. Deniz kuşlarının kralı. Çöplerimizin kokusunu alınca başkaları da gelecektir."

"Ne kadar güzel." Eliyle gözlerini gölgeleyerek kuşun uçmasını seyretti Lotte.

Tanrım, sen de öylesin, diye düşündü Richter. "Her albatrosun, ölen bir denizcinin ruhu olduğu söylenir."

"Siz buna inanıyor musunuz? "

Gözlerini masmavi, beyaz giysiyle çevrenmiş yüzü kusursuzdu. Richter birden boğazının kuruduğunu hissetti.

"Tabii ki hayır, rahibe. Saçma bir kör inanç." Derin bir soluk aldı. "Şimdilik izninizle, kaptanı görmem gerek."

Richter'in sağ bileğinde bir ip kesiği yarası görülüyordu. Lotte onu görerek elini uzattı.

"Çok kötü. Daha da kötü olabilir. Hemen pansuman yapayım."

Lotte'nin parmakları soğuktu. Birden terlediğini hissetti, sonra, Lotte'nin omuzları üzerinden, yanında ilaç çantasıyla tentenin altında oturan rahibe Angela'yı gördü. Angela, büyük bir ciddiyetle onları izliyordu.

Rihter elini çekti. "Gerek yok, rahibe, önemsiz bir şey, inanın bana."

Berger, kamarasında seyir defterine notlar alıyordu.

...18 Eylül 1944. Kötü bir gece geçirdik. Yağmur ve çalkantılı bir deniz. Sabah altıya doğru, alt gabya çubuklarından biri dalgayla parçalandı. Öğleden önce hava bütünüyle duruldu. Bay Sturm, sintinede kırk santim kadar su olduğunu bildirdi.

Kalemını masaya koydu ve koltuğuna yaslandı, kulakları pompanın tekdüze sesindeydi. iyi değildi.

Geminin bu kadar çok su alması hiç de iyi değildi. Sturm'la Richter'e bir şeyler söylemediği halde durumun ne kadar ciddi olduğunu onlar da kendisi gibi görüyorlardı.

Kapı vuruldu ve içeri Richter girdi. "Bay Sturm, kısa bir süre sonra tüm suyun boşalmış olacağını söylüyor efendim."

Berger başını salladı. "Sen ne düşünüyorsun Helmut? "

Richter omuz silkti. "Yaşlı bir tekne bu, efendim. Çok yaşlı. Üzerindeki bakır kaplamalar yıllar önce sökülmüş olmalı. Tahtasının ne durumda olduğunu ise Tanrı bilir." Bir an duraksadı. "Önceki geceki fırtınada, tam alabora olmak üzereyken."

"Yani, bizim farkına varmadığımız bir hasar mı oldu? "

Richter cevap vermek üzereyken güvertede bir gürültü koptu. Biri bağılıyor, bir başkası el çırpıyordu.

Sonra trampet çalınmasına benzer bir ses duyuldu. Berger hemen ayağa kalktı, kapıyı açarak Richter'le birlikte dışarı fırladı.

Yağmur yağıyordu, yoğun bir tropikal sağanak. Mürettebatın çoğu deliler gibi koşuşup duruyordu.

Bazıları ellerine kovalar almışlar, tatlı yağmur suyuyla doldurmaya çalışıyorlardı. Tentenin altına sığınan rahibeler, bardaktan boşanırcasına yağın yağmuru seyredip çocuklar gibi gülüşüyorlardı. Sturm, oluktan akan suyun altına girmiş, başını yıkıyordu. Dönüp Berger'i görünce aceleyle kenara çekildi.

"Özür dilerim kaptan. Toplu bir çılgınlık."

Kötü bir şey yaparken yakalanmış bir okul çocuğu gibi, cebinden mendilini çıkararak yüzünü kuruladı.

Yağmur, başladığı gibi aniden durdu ve güverteden buhar yükselmeye başladı.

"Pompalama nasıl gidiyor? " diye sordu Berger.

"Bütün su boşaldı efendim." Sturm bir an duraksadı ve sonra ekledi, "Şimdilik efendim."

Berger başını salladı. Mürettebatın çoğunun boş durduğunu fark ederek, karar verdi. Hiç bir sorun yokmuş gibi davranmanın yararı yoktu.

"İyi değil, Bay Sturm. Kırk santim bugün. Dün de aynıydı, önceki gün otuz santimdi. Bir nedeni olmalı."

Bir süre sessizlik oldu, boş yelkenlerin sesinden başka bir şey duyulmadı.

İlkin Richter konuştu. "Aşağıya dalıp bir baksam, kaptan."

Mükemmel yüzücüydü ve bir öküz kadar da güçlüydü. Tekne hiç sallanmadığından tehlike de yoktu bunda. Berger başıyla onayladı. "Pekâlâ." Cebinden bir anahtar çıkararak Sturm'a uzattı. "Silah dolabından bir tüfek alın, gerekli olabilir."

Richter, keten ayakkabılarını sürüyerek uzaklaşırken, Angela, Berger'e yaklaşıp sordu. "Tüfek ne işe yarayacak, kaptan? "

Berger omuz silkti. "Köpek balıkları. Şimdi ortada görünmüyorlar, ama biri denize dalmaya görsün, hemen başına üşüşürler."

Rahibe Lotte'nin yüzü bir anda soldu. Küpeşteye, kemerini düzeltmekle uğraşan Richter'in yanına geldi.

"Su çok, çok derin değil mi Herr Richter? "

Richter yüksek sesle güldü. "En azından bin kulaç. Ama merak etmeyin, dibe kadar inmeyeceğim."

Konuşmayı duyan Berger, gülümsedi. Ama yersiz kaçacağını düşünerek bir şey söylemedi.

"İp ister misin Helmut? " diye sordu.

Richter başını salladı. "Gerek yok. Deniz kıpırdamıyor bile." Bir ayağıyla küpeşteye bastı, sıçradı ve denize çivileme daldı.

Bir grup küçük balık önünden kaçıştılar ve gümüşten bir bulut gibi dağıldılar. Hızla dalmaya devam etti, deniz yeşil bir cam gibi ve yarı aydınlıktı. Deutschland'ın su altında kalan kesimi midyelerle kaplıydı, her yerinden sık dokunmuş bir halı gibi yosunlar fişkiriyordu.

Yıllardır temizlenmemiş, diye düşündü. Sonra en alta kadar yüzdü ve gemiye tutunarak provaya doğru ilerledi.

Güvertedekiler sessizce bekliyorlardı. Richter, bir kez yukarı çıktı, soluk aldı ve tekrar daldı. Rahibe Lotte küpeşteye sımsıkı sarılmış, gözlerini sudan ayırmadan bakıyordu. Rahibeyi dikkatle inceleyen Berger, başını kaldırdı ve Rahibe Angela'nın da ona baktığını gördü. Yüzü sakindi, ama gözlerinde acıklı bir ifade seziliyordu. Puposunu çıkardı, kesesinden aldığı tütünü doldurmaya başladı. Yeni yeni sorunlar, diye düşündü, sanki başındaki dertler yetmiyormuş gibi. Sonra neden Richter'e, neden en iyi adamına çatmıştı bu?

Tam o sıra başdümenci yüzeye çıktı. İskele küpeştesine doğru yüzerek yaklaştı. Saçları başına yapışmıştı. Biri ona ip fırlattı, çekerek güverteye çıkardılar.

Richter, bir süre güvertede titreyerek oturdu. "Nasıldı?" Konuşabilirsin. Söyle herkes duysun," dedi Berger.

"Gözle görülür bir şey yok kaptan," dedi Richter. "Pek bir hasar görülüyor. Düşündüğümüz gibi, çok yaşlı bir tekne. Bazı yerlerde tahtalar iki parmak girecek kadar ayrılmış. En son on yıl önce kalafat gördüğünü söyleyebilirim."

Berger, dönerek mürettebata seslendi. "Onu duydunuz. Üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil.

Görevlileri iki katına çıkarırsak pompayı sürekli çalıştırabiliriz."

Çevresindeki yüzlerde bir kararsızlık okunuyordu. Tam o anda ana serenin büyük yelkeni dalgalandı, güney doğu yönünden gelen hafif bir rüzgar denizin yüzünü kırıştırdı.

Rüzgâr yelkenleri şişirirken, Berger başını kaldırarak güldü. "İşte bu iyi bir belirti. Yeniden yola koyuluyoruz. Haydi iş başına şimdi, Bay Sturm."

Sturm, yüksek sesle emri tekrarladı ve mürettebat hemen dağıldı. Rahibe Angela, "Birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz, kaptan? " Sizinle bir

şey konuşmak istiyorum," dedi

Berger bir ona, bir de tentenin altından eşyalarını toplayan rahibelerin arasındaki Lotte'ye baktı.

"Pekâlâ rahibe," dedi.

Kamarada rahibe Angela, kaptanın karşısına geçerek oturdu. "Kaptan, sorumluluğumu üstlendiğim rahibeler arasında en kolay etki altında kalabileni Lotte'dir. Seçtiği yolun üzerine her hangi bir engel çıkmamasını sağlamak zorundayım."

"Ne demek istiyorsunuz, yani daha tam rahibe olmadı mı? " diye sordu Berger. Başını sallayarak devam etti. "Benim için hiç fark etmez, emin olun. Siz ve dostlarınız konusunda mürettebata verdiğim emir açıktır."

"Ya Herr Richter? "

Kaptan arkasına yaslanarak başını kaldırdı. "Anlaşıldı. Demek onu bir kaç kez kıza bakarken yakaladınız.

Benden ne yapmamı bekliyorsunuz? "

"Denize daldığında Lotte onun için kaygılandı ve bunu açıkça gösterdi."

"Yakışıklı bir çocuk."

"Beni en fazla rahatsız eden de bu zaten."

"Brezilya'da bize katılmadan önce, Helmut Richter bir denizaltıda Obersteuermann'dı. Birinci ve İkinci Sınıf, iki Demir Haç nişanı var. Tanıdığım en iyi denizci ve pek çok bakımdan mükemmel bir genç. O konuda üzülmeniz gerekmez."

"Size güvenebilirim, o halde? "

"Tabii." Heyecanını yenemeyerek kapıya yürüdü, açtı ve Sturm'a seslendi. "Richter'i bana gönderin."

Masasına dönerken Angela kapıya yöneldi. "Durun, gitmeyin. Söyleyeceklerimi dinleseniz iyi olur," dedi Berger.

Angela duraksadı ve o sırada Richter kapıyı vurarak girdi. Üzerine bir kazak geçirmişti, yüzü hâlâ solgundu.

"Beni istemişsiniz kaptan."

Berger, dolaptan bir şişeyle bardak çıkardı. "İskoç viskisi. Haig and Haig. Hem de en iyisi. Bunu

hak ettin sayılır."

"Aşığı tahminimden daha soğuktu."

Richter viskisinden bir yudum aldı. Berger oturdu.

"Ne kadar zamandır tanışıyoruz seninle Helmut? "

"Bir yıl oldu, kaptan. Daha doğrusu tam on dört ay. Neden soruyorsunuz? "

"Şu genç rahibe," dedi Berger. "Rahibe Lotte." Berger, istediği sözcüğü seçebilmek amacıyla biraz bekledi. "Senin için kaygılandı mı? "

Richter, rahibe Angela'ya bir göz attı, şimdi yüzü daha da solgunlaşmıştı. Elindeki bardağı dikkatle masanın üzerine koydu. "Bu sadece beni ilgilendirir, Herr Kapitan."

Bana budalaymışım gibi davranma, Helmut," diye patladı Berger. "Kız daha rahibe olmamış. Bu insanlar için bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? "

"Evet, henüz kesin kararını vermediği anlamına geliyor," dedi Richter dosdoğru.

"Ve bu kararı onun yerine sen vereceksin, öyle mi? "

Richter, Rahibe Angela'ya baktı, sonra Berger'e döndü. "İkiniz de anlamıyorsunuz. Bakın açıklayayım."

Sol elini kaldırdı. "Her hangi bir kimsenin ona zarar ermesine izin verirsem bunu keserim. Anlıyor musunuz? "

"Sana inanıyorum oğlum. Kiel'e gelip de ayağımız toprağa bastıktan sonra istediğini yapabilirsin, ama bu gemide ondan uzak duracaksın. Bana söz vermeni istiyorum."

Bir an Richter'in tartışacağını düşündü, ama başdümencinin duraksaması çok kısa sürdü. Ayağa kalktı.

"Size söz veriyorum," dedi.

"O zaman anlaştık."

Richter hızla dışarı çıktı. Berger, Angela'ya dönerek, "Başka bir şey var mıydı? " diye sordu.

"Hayır, sanmıyorum. Sizi bazan kızdırıyorum sanırım kaptan. Ama neden, anlamıyorum?"

"Tanrı bilir rahibe. Ama ben de anlamıyorum. Bazan iflah olmaz adamlarla karşılaşırım, her gemide olur böyleleri. Ama hepsinin üstesinden gelmeyi bilmişimdir. Gerektiğinde tekme, yumruk kullanarak, ama siz..."

Angela, yumuşak bir sesle karşılık verdi. "Zavallı Kaptan Berger. Keşke hayatta her şeyin çözümü bu kadar basit olsaydı."

Angela kalkıp çıktı. Berger, oturduğu yerde Angela'nın söylediklerini düşünürken onun İlk kez gülümsediğini fark etti.

Birçok ünlü denizci gibi, Tümamiral Otto Freimal'ı da deniz tutardı. U-235'in su üzerinde böylesine rahat bir yolculuk yapmasına yol açan kötü hava Brest'ten beri midelerini alt üst etmişti. Fal limanı ağzına geldiklerinde, bir parça dinlenmek için Gericke'nin kamarasındaki ranzaya uzanmayı kabul etti.

Mükemmel bir uyku çektikten sonra uyandığında ortalık kapkaranlıktı. Yarı karanlıkta yatarken bir an nerede olduğunu hatırlayamadı. Az sonra perde açıldı ve Gericke, elinde kahve tepsiyle içeri girdi.

Freimal, ayaklarını ranzadan aşağı sarkıttı. "Birden her şeyi unuttum. Sana böyle olur mu hiç? "

"Sık sık."

"Kötü bir duygu. Belki de artık çok yaşlandım. Böyle bir iş için yaşlı olduğum çok kesin."

"Savaş yüzünden. Fazla uzun sürdü," dedi Gericke.

Ranzanın yanındaki raftan bir harita çıkararak masanın üzerine serdi. "Ne kadar sessiz," dedi Freimal.

"Öyle gerekiyor. Mürettebatın çoğu yattı. Dolaşmak zorunda olanlar da ayaklarına bez bağladılar."

"Nasıl karşılıyorlar bunu? "

"Ani bir ölüm tehlikesini mi demek istiyorsunuz?" Gericke omuz silkti. "Hepsi iyi çocuklar, epeydir de birlikteyiz. Japonya'ya kadar gidip geldiler, ama içlerinde fazla tehlikeye atıldıkları yolunda bir izlenim var." Bir sigara yaktı, masadan hesap cetvelini aldı. "Şifre makinesini parçalayıp parçaları her birine dağıtmam da morallerini düzeltmedi tabii."

"Ve sen onların bu karamsarlığını paylaşıyorsun, öyle mi? "

"Bütünüyle değil." Gericke, Fal limanı ağzından Kara Kayalar ve St Anthony Burnu'na kadar bir çizgi çaktı. "Haberalma Örgütü'nün yerel ajanına bakılırsa, ağın yeri burası. İçeri girmek sorun değil. Geldiğimizden beri birkaç gemi içeri girip çıktı, ama hepsi tek tek girdiler. Küçük bir konvoy yakalayabilirsem yeğlerim. Gizlenmemize yardımcı olur."

Freimal ağızlığına bir sigara yerleştirdi. "Başka bir avantajımız daha var. İngilizler, savaşın bu aşamasında bir Alman Denizaltısının böylesine büyük bir deniz üssüne yaklaşacağını düşünmezler."

"İnsanı rahatlatan bir düşünce. Ama buna fazla güvenmemeli. İçeri girer girmez buraya, Carrick noktasına, iç limanın ağzına ve kalan mayınları da St Mawes girişine dökeriz."

"Sonra da dışarı."

"Ağı unut. Yeniden dışarı çıkabilmek için içeri gelen bir gemiyi beklememiz gerek. Bu arada, biri o mayınlardan birine dokunursa ağın açılmasını bekleyemeyiz."

"Ya o zaman ne yapacağız, ağı mı parçalayacağız? "

"Bir olanak daha var. Buna pek olanak da denmez ya." Gericke kalemiyle Pendennis Burnu'nu işaret etti. "Burada, burunla Kara Kaya feneri arasında."

"Mayın tarlası mı?" Tam bir tuzak orası," dedi Freimal.

"İç kesimden değil. Güney Geçidi dedikleri yerden. Haberalmanın raporuna göre, orasını mayınlamamışlar. Sadece aradaki deliği, eski bir ticaret gemisini batırarak tıkamışlar."

Freimal haritayı inceledi. "Altı metrede. O aradan balık bile yol bulup geçemez."

"Altı metre, ama şu anda," dedi Gericke. "Sular yükseldiğinde, örneğin bu gece saat yirmi üçte dokuz metreye kadar çıkıyor. Bu kadarı da bize yeter sanırım."

Freimal yeniden haritaya eğildi. "Kusura bakma Paul, ama bu işi nasıl yapacağımızı anlamadım. Su yükseldiğinde bile dalacak yer yok. Hele ilerlemek, olanaksız."

"Dalmayı zaten düşünmüyorum." dedi Gericke. "Tamamen değil. Köprüde durup dümenciye talimat vereceğim. Haritayı ezberliyorum."

"Aman Tanrım!" diye fısıldadı Freimal.

Yeşil perde çekildi ve birinci nöbetçi subayı Oberleutnantzur See Kral Engel göründü. "Gemiler göründü efendim, iskele tarafında, doğuya gidiyorlar. Üç, belki de dört tane."

Gericke saatine baktı. Saat dokuzu beş geçiyordu. "Tam bizim beklediğimiz bir fırsat. Ne yapacağımızı biliyorsunuz. Beş dakikaya kadar harekete hazır olun. Konvoyu izleyeceğiz. Dümeni ben alacağım."

"Periskop kullanmayacak mısınız? " diye sordu Freimal.

"Carrick'e gelinceye kadar kullanmayacağız."

Engel çıktı ve perdeyi kapattı.

Gericke, ranzanın altındaki dolabı açarak bir şişeyle birkaç bardak çıkardı.

"Schnapps mı? " dedi Freimal.

"En iyisinden." Gericke bardakları cömertçe doldurdu. "Bu şişe benimle birlikte Japonya'ya kadar gidip geldi. Çok özel durumlar için sakladım."

"Peki, neyin şerefine içeceğiz sevgili Paul? " diye sordu Amiral Otto Freimal.

"Oynadığımız oyunun şerefine." dedi Gericke. "En uygunu bu. Hepimizin beş yıldır oynadığı bu aptal, budalaca oyunun."

Janet Munro, ısrarla çalmaya devam eden kapı zilliyle uyandı. Baş ağrısından çatlayacak gibiydi, ağzı kupkuru olmuştu. Karanlıkta gözlerini tavana dikerek münasebetsiz zilin durmasını bekledi. Zil çalmaya devam edince öfkeyle kalktı, yorganı bir kenara iterek sabahlığına uzandı.

Kapıyı açtığı anda, yeniden zile doğru uzanan, uzun boylu, ince yapılı, genç bir deniz subayıyla karşılaştı.

Omuzları çökmüştü, özellikle gözlerinin altındaki halkalar yorgun olduğunu gösteriyordu. Yüzünün sağ yanında boylu boyunca uzanan bir yara izi vardı.

Janet saatine baktı. Onu geçiyordu. Ancak üç saat uyuyabilmişti. Bu durumda öfkesini yenebilmek ona çok zor geldi.

"Evet, ne var? "

"Dr. Munro mu? Adım Jago. Harr Jago."

"Korkarım yanlış bir gece seçtiniz. Sizi kim gönderdi bilmiyorum, ama uyumam gerek. Belki bir başka zaman."

Jago'nun yüzündeki gülümseme kayboldu. Bir an gençleşmişti. "Yanlış anladınız." Cebinden bir mektup çıkararak uzattı. "Amcanız bunu size vermeme istedi."

Janet güldü. "Carey amca mı? Onun hâlâ Hebridlerde olduğunu sanıyordum."

"Evet orada. Önceki gün Fhada'da kendisiyle konuştum."

Mektubu aldı ve ağır ağır başını salladı, ne olduğunu anlamaya çalışarak sordu, "Peki, siz ne yapıyorsunuz oralarda teğmen?"

"Adalar arasında posta servisini düzenliyorum," dedi Jago gülümseyerek. "Oraları savaşın merkezlerinden biri sayılmaz."

"Namuslu ve dürüst insanlar başka yerlerde çarpışıp ölürken, değil mi? Bu da bir görüş tabii," diye ekledi Jago. Artık gülümsemiyordu. "Neyse, mektubunuzu aldınız doktor, ilgileniyorsanız söyleyeyim. Son gördüğümde amiral iyi ve sağlıklıydı."

Janet, alaycı konuşmasından dolayı pişman olmuştu. Son zamanlarda böyle konuşmaya fazla alıştığını düşündü.

"Bir dakika," dedi. Jago döndü.

Janet gülümseyerek, "İçeri gelin. Ben mektubu okurken siz de bir şeyler içersiniz," diye ekledi.

Oturma odası küçük ve dağınıktı. Elektrik sobasını açarak oturdu. "Paltonuzu çıkarın ve kendinize bir içki aha Köşedeki dolapta biraz viski var. Ama korkarım buz yok. Buralarda bazı şeyler olmadan da yaşamayı öğreniyorsunuz."

"Ya siz? "

"Ben de az bir şey isterim. Susuz."

Jago, şapkasıyla paltosunu çıkardı ve dolaba doğru yürüdü, içkiyle uğraşırken Janet de mektubu okudu.

General Eisenhower'den öğrendiklerinden başka şey söylemiyor, bir an önce yeniden savaşa girmek istediğini anlatıyordu.

Elinde bardaklarla dönen Jago'ya baktı ve göğsündeki Donanma Haçı nişanını fark etti. Uzandı ve teşekkür etmeden içkiyi aldı.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi Jago. "Mektup için, yani. Dün akşam uğradım, ama çıkmıştınız. Bugün hastaneyi aradığımda çok meşgul olduğunuzu, kimseyi göremeyeceğinizi söylediler."

"Mektubu bırakabilirdiniz."

"Amiral bizzat size vermemi istedi."

"Siz koca bir yalancısınız ve bunu çok iyi biliyorsunuz."

"Korkarım haklısınız."

"Neden böyle önemsediniz bu işi? "

"Bana sizin bir fotoğrafınızı göstermişti de."

Janet bir kahkaha attı. "Ne bekliyordunuz peki, hemen kollarınıza atılmamı mı? "

"Hayır, efendim," dedi Jago. "Sordunuz, ben de söyledim, hepsi bu." Ayağa kalktı ve paltosuna uzandı.

"Gitsem iyi olacak."

"Tanrı aşkına, yaşınıza uygun davranın biraz." Yine öfkelenmişti. "Size bir şey söyleyeyim teğmen. Bu gece kendimi son derece yorgun ve anneniz kadar da yaşlı hissediyorum."

"Ama sadece yirmi yedi yaşındasınız," diye cevap verdi Jago. "Doğum gününüz de kasımın dokuzu. Akrep burcundasınız. Zaten bu hemen anlaşılıyor."

"Bunları da mı Carey Amcadan öğrendiniz? Peki, teslim oluyorum. Siz denizciler bu durumda ne yaparsınız? "

"Bayrağı indiririz."

"Çok yorgun bir gün geçirdim," dedi Janet. "Londra'ya bugün tam on dört tane uçan bomba isabet etti. Belki sesleri duymuşsunuzdur, ama ben sonucunu gördüm. Ancak üç saat önce kendimi yatağa atabildim. Sonra siz geldiniz."

Jago hemen ayağa kalktı. "Çok özür dilerim. Farkında değildim."

"Eisenhower'e de bir mektup getirdiniz, değil mi? " Bir an duraksadı, sonra devam etti. "Merak etmeyin, devlet sırlarını ele vermiş olmazsınız. Dün gece bana kendisi anlattı. Amcam yeniden savaşa katılmak istiyormuş."

Jago ne söyleyeceğini bilemedi. Bir garip, saldırgan, geniş ve çirkin ağızlı, sert ve kesin sesli kadın onu ürkütmüştü.

"Ne zaman dönüyorsunuz? Hafta sonu mu? " diye sordu Janet.

"Evet öyle."

"Yani, ben de gideceğim de. Yüksek Komutanlığın izniyle amcamı görmeye gideceğim. Ama kesin bir gün vermediler daha."

"Belki aynı trenle gideriz."

Janet, masanın üzerinden bir sigara aldı, Jago uzanarak yaktı.

"Ya izninizin geri kalan zamanında ne yapmayı düşünüyorsunuz? "

"Pek bilmiyorum," diye omuz silkti Jago. "Bu günlerde kentte fazla eğlence yok."

"Anlamıyorum," dedi Janet "Siz Amerikalıların sigaranızla, viskinizle işiniz yolunda. İstediginizde kendinize taksi bile bulabiliyorsunuz. Bizim gibi yerlilerden çok daha fazla olanaklarımız var, inan bina."

"Kendinizi böyle mi görüyorsunuz? Amerika'nın ayak takımı gibi yani."

"Dokuz yüz kırkta Paris'ten geldim. O zamandan beri de buradayım."

Bir süre sessizlik oldu ve Jago ne söyleyeceğini kestiremedi.

"Şimdi nereye gidiyorsunuz? Kente mi? " diye sordu Janet.

"Hayır. Subaylar kulübünde kendime bir yatak ayarladım."

"Bir düşünün. Benimle ırmak boyunda yürüyüşe gelmez miydiniz? "

Jago gözlerini ona dikti. "Irmak boyunda mı? "

"Tabii, neden olmasın? Temiz hava iyi gelir. Birkaç dakikada hazır olurum." Yatak odasının kapısına doğru giderken bir an durarak ona baktı. "Benimle gelmek istediğinizden eminsiniz, değil mi?"

Falmouth'da, St Mawes limanının ağzına son mayınlarını da bırakan U-235 geri dönmeye başladı.

Gericke periskopun başında, Amiral Freimal'la Engel hemen yanındaydı. Obersteuermann Willi Carlsen ise dümene geçmişti. Gerilim doruğuna varmıştı, gemide hiç kimse konuşmuyor, mürettebat hayalet gibi dolaşıyordu.

Engel'in yüzü ter içinde kalmıştı. "Şimdi eve dönüyoruz, değil mi? " diye sordu heyecanlı.

"Bergen'e ev mi diyorsun? " dedi Gericke, periskopla limanı kolaçan ederken.

Tam o sırada, Carrick'den ayrılan bir motor mayınlardan birine çaptı.

Mayın, büyük bir alev çıkararak patladı ve bütün liman bir anda gündüz gibi aydınlandı. Mayın titreşimi denizaltının bordasını sarstı.

"Aman Tanrım," diye inledi Engel.

Yüzü kül gibi olan Freimal, Gericke'nin omuzuna dokundu. "Mayın mı? "

"Korkarım öyle. Varan bir." Birden irkildi, sırtı kamburlaştı. Sonra onlara dönerek konuştu. "İç limanın kuzeyinde iki savaş gemisi var."

"Sen bile bu çılgınlığı yapamazsın," dedi Engel umutsuzca. "Onların karşısında hiç bir şansımız olamaz."

"Ya şimdi hiç şansımız var mı? " diye sordu Gericke. "Savaş gemisi Karl. Hem de iki tane."

Yüzü bembeyaz kesilmişti, gözlerinde acaip, çılgınca bir parıltı vardı. Sanki bir anda uykudan uyanmış gibiydi.

Freimal'a döndü. "Amiral? "

Freimal, korkudan değil ama heyecandan titrediğini hissetti. "Neden olmasın? Gideceksek böyle gidelim, Paul."

Aynı çılgınlığa kendini kaptıran Engel, korkusunu unutarak selâm verdi. "Emredin, Herr Kapitan."

"Aferin." Gericke sırtına vurdu. "Yukarı çıkıyoruz. İşe doğrudan girişeceğiz. Birden dörde kadar olan torpilleri yüzeyden atışa hazırlayın." Carlsen'e döndü. "Dümeni al Willi ve dikkatli ol."

Bir anda büyük bir hareket başladı. Alarm sesiyle herkes görev başına geçti. Gericke merdivene doğru yürürken, alelade bir şey söylüyormuş gibi, "İsterseniz köprüye buyurun, Herr Konteradmiral," dedi.

Merdivenin başında durdu ve beklemeye başladı. Basınçlı havanın, sonra da boşalan suyun sesi duyuldu.

Engel arkadan seslendi, "Kapak suyun üstüne çıktı."

Gericke vanayı açtı, kapağı iterek kuleye tırmandı. Hızla yağın yağmur yüzüne çarptı. Limanda su kaynıyor gibiydi. Motor batmak üzereydi, çevreye yayılan petrol ateş almıştı. Gece dürbününü ayarladığında, batan teknedeki buzlu suya kendilerini atan adamları gördü.

Ön torpido kompartımanında mürettebat heyecanlı bir hazırlığın içindeydi. Engel, hücum periskopunu ayarlamaya çalışıyordu. Gericke de dürbününü gemilere çevirdi.

Freimal, hemen yanından, "Güvertede bir hareket var! Demir atıp kaçana kadar sanırım üç dakika vaktin olacak!" diye seslendi.

Suyun öte yanından alarm sesleri yankılandı. Liman boyunca büyük bir hareket başlamıştı. Birden bir aydınlatma bombası limanın üzerinde yükseldi, büyük bir kavis çizerek iskele yanında suya düştü.

"Tamam," dedi Freimal ciddi bir sesle. "Burada olduğumuzu anladılar."

U-235 ileri doğru bir hamle yaptı. Gericke, sakın bir sesle emir verdi. "Birden dörde kadar torpidolar, ateşe hazır olsun."

Engel, ses borusundan cevap verdi. "Birden dörde hazır efendim."

"Altı metre," dedi Gericke. "Ateş hattı. Bir ve iki numaralar sancaktaki gemiye, üç ve dört numaralar iskele tarafındakine. Mesafe bin metre, otuz beş."

Engel, emirleri ses borusundan Baş Denizci Pich'e tekrarladı. Pich, jiroskoplu pusula, hücum periskopu ve torpido devrelerini kontrol eden elektronik aygıtın başındaydı. Bundan sonra başarıyı ya da başarısızlığı bu aygıt tayin edecekti.

Son ayarlamalar yapıldı. Engel, hücum periskopundaki nişan artı kılını iskele tarafındaki geminin üzerine ayarladı. Gemi bu sırada demir çekmiş ve iskeleye doğru dönüşe başlamıştı.

"Ateşe hazırız, efendim!"

"Ateş!" diye bağırdı Gericke.

"Birinci torpido ateş. İkinci torpido ateş!"

Torpidolar denizaltıdan ayrılıp otuz beş mil hızla hedefe yönelirken denizaltı sarsıldı. İskele

tarafındaki geminin kaptanı elinden gelen her türlü çabayla kaçmaya çalışıyordu, gemi yol almaya başlamıştı.

"Kaçacak Paul, kaçacak!" diye bağırdı Freimal, dürbünü gözlerine iyice yapıştırmıştı.

"Kaçamayacak," dedi Gericke sakın sakın. "Bu gece benim gecem. İskele tarafındakine!" diye bağırdı.

"Komuta sende Karl, dilediğin gibi ateş et."

Makineli tüfek mermileri kuleye çarparak sekti. İskele tarafında yakında patlayan birkaç bomba denizaltıyı sert bir şekilde sarstı. Ama bu gece, Karl Engel'in de gecesiydi. Sessiz, sakın, soğukkanlı, gemi kaptanının bir hatasını kolluyordu ve beklediği de oldu. Gemi iskele tarafına doğru dönüş yaparak bir an için bütün iskele bordasını gösterdi. Tam bir hedefti şimdi.

Torpidolar ateşlendiğinde denizaltı denizde bir yılan gibi kıvrıldı. "İskele tarafına," diye seslendi Gericke. "Dietz'e söyle, elinde ne varsa kullansın."

Torpidolar hedefe ulaştığında birbirini ardına iki patlama duyuldu.

Kontrol odasında bütün yüzler sevinçle parladı. Karşı tarafta, ilk gemiden önce sarı bir alev, ardından kapkara bir duman göğe yükseldi, ikinci gemi şimdi hızla dönmeye çabalıyordu, vurulmak üzere olduğunu anlayan kaptan bütün toplarını ateşe sokmuştu.

Bir saniye sonra üçüncü ve ardından dördüncü torpiller hedefi buldu. Gemi bir sarhoş gibi sallandı, pruvası; yukarı kalktı, sonra suya çarptı. Ardından başka patlamalar oldu ve göğü yoğun bir duman kapladı.

"Tamam," dedi Gericke. "Çabuk ol!" diye seslendi Engel'e. "Çabuk dedim sana. Tam yol ver. Çıkalım buradan!"

Bir anda liman cehenneme dönmüştü, kıyı tesislerindeki toplar da ateşe katılmıştı. Freimal, çelik perdenin ardına gizlenirken, başının hemen üzerinden bir mermi sıyırdı. "Top mürettebatını istiyor musun Paul? "

"Hayır," dedi Gericke. "O zaman daha iyi hedef oluruz onlara. Kısa bir süre sonra buradan çıkmış olacağız, inan bana. Güney geçidinden geçmemizi beklemiyorlar."

Rüzgâr yoğun, yağlı dumanı limanın üzerine yaydı ve U-235, bu doğal perdenin ardına sığınarak hızla Pendennis noktasına doğru yol aldı.

Kanala doğru yollandıklarında deniz hızla alçalıyordu. Kontrol odasında, Engel dümeni almıştı ve hemen yanında Freimal duruyordu. Herkes oraya toplanmıştı, Başçarkçı Dietz, İkinci Güverte Subayı genç Heini Roth.

Dizeller durmuştu, uskurlar elektrik motorlarıyla dönüyordu. Kimse konuşmuyordu. Sonra Gericke'nin sesi duyuldu, Roth derin bir soluk aldı.

"Fazla vaktimiz kalmadı. Deniz çekilmeye başladı, beş ya da altı mil süratinde bir akıntı var. Onun için ilk denemede başarılmalıyız."

Geminin her yanından dinlenen sesi son derece sakindi. Engel, hemen başının üzerindeki mikrofonu, sesini kontrol etmeye çalışarak konuştu. "Hay hay efendim. Siz hazır olduğunuzda biz de

hazırız."

Güverte köprüsündeki Gericke hayatında böylesine üşüdüğünü hatırlamıyordu. Bütün o hareketten sonra normal bir tepki, diye düşündü. Gülümsemeye çalıştı. Üzerinde bir cankurtaran yelege, başında bir kulaklık ve mikrofon, yarı beline kadar suyun içindeydi.

Karanlık o kadar yoğun değildi ve kıpırtılı yüzeyin üzerinden çevreyi beklediğinden de rahat izleyebiliyordu. Limanın öte yakasındaki gürültüler çok uzaklarda, gerçekliğin dışında kalmış gibiydi.

"Rota bir-sekiz-iki," dedi.

Engel'in sesi kulaklarında çatladı. "Omurga altı yedi metre...omurga altı altı metre."

Gericke soğukkanlılıkla devam etti. "Bırak gitsin, Karl. Rahat rahat. Yarım yol ileri."

U-235 birden sarsıldı, bir gıcırta duyuldu. Gemide herkes dişlerini sıkmış bekliyordu.

"Aman Tanrım, sonumuz geldi!" diye bağırdı Roth, kontrol odasında.

Ama gıcırtaya rağmen ilerlemeye devam ediyorlardı. Sonra ses kesildi ve Gericke konuştu. "Tam yol ileri."

Bütün gemide bir sevinç dalgası dolaştı. "Başardı!" diye bağırdı Dietz heyecanla. "Her zamanki gibi," diye ekledi arkasından.

Gericke'nin sesi yeniden yankılandı. "Kurtulduğumuzu sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Yarım yola inin ve size işaret verdiğimde tam yol vermeye hazır olun."

Köprüde, önündeki tek engele gözlerini dikmişti. Deniz alçalmaya devam ederken, U-235, akıntıyla birlikte Güney geçidine yaklaşıyordu. Batık gemi eski bir kosterdi, kaptan köprüsü yıkılmış, göğe gölgesi vurmuştu.

"İskele tarafına kırın," dedi Gericke.

Kayalarla batık gemi arasındaki geçit çok dar görünüyordu, ama geri dönmeye vakit kalmamıştı.

Yeniden omurganın dibinden sürtünme sesi gelmeye başladı.

Engel'in sesi telâşlıydı. "Altı metre derinlik olması gerekiyordu efendim. Altı metre."

Denizaltı ağır ağır ilerlerken gıcırta kesildi. "Belki de bir zincirdi," dedi Gericke. "Devam et Karl. Fazla bir şey kalmadı."

Arkasında bir yerde, duman bulutunun ötesinde boğuk bir patlama duyuldu. Başını bile çevirip bakmadı, bütün dikkatini önündeki işe vermişti, parmakları küpeşteyi sıkı sıkı kavramıştı.

Sonra denizaltı, dev bir elin pençesindeymiş gibi güçlü bir akıntıyla öne itildi. Batık geminin yanına varmışlardı. Paslanmış bordası, parçalanmış lumbozlarıyla tam bir hayalet gemiydi bu.

Küpeşteden eğilerek baktı. En tehlikeli yere gelmişlerdi, batık geminin parçalanmış bordası denizaltıyı bir sardalya kutusu gibi yırtabilirdi.

İskele tarafı bir yere sürtündü. Kayalıklara çok yakındılar şimdi. Sonra, akıntının sürüklemesiyle iskele tarafına savruldu. Batık gemi bir anda arkalarda kalmıştı.

Gericke seslendi. "Açık denizdeyiz. Deniz çalkantılı. Rüzgâr tahminen altı kuvvetinde. Tam yol ileri, dizelleri çalıştırın lütfen."

Kontrol odası bir anda sevince boğuldu. Dietz göz yaşlarını tutamadı, Freimal ise heyecanını yenemeyerek Heini Roth'a sarıldı.

"İnanılmaz şey," dedi amiral. "Tabutuma girmiş gitmeye hazırlanırken, birden her şeyin düzeldiğini söylüyorsunuz."

Köprüde Gericke küpeşteye dayanmış, rüzgâra karşı ilerleyen U-235'in kanaldan geçişini izliyordu.

Ortalık birden çok kararmıştı, dalgalar birbiri ardından başının üzerinden aşıyordu. Kulaklarında yalnızca dalgaların gürültüsü vardı. "Tamam Karl!" diye seslendi. "Yukarı çık da biraz kuruyayım. Kanalin ortalarında dibe dalarız."

Birden gürültü yoğunlaştı. Bu ses sadece denizin gürültüsü değildi. İskele tarafında kocaman bir beyaz dalga belirdi büyük bir gürültüyle denizaltıya bindirdi. Dev bir gölge denizaltının kulesinin hemen yanından bordayı sıyırarak karanlığa daldı.

Denizaltı eğildi. Kulesi iskele yanına yatarken Gericke kendini denizde buldu.

"Bu gece benim gecem," diye düşündü ve nedenini bilmediği bir refleksle şapkasını kavradı. Sonra ilk dalga onu alıp götürdü.

Denizaltının üzerinden geçen ve Gericke'nin yalnızca bir an görebildiği şey, Kraliyet Deniz Kuvvetlerine ait bir savaş gemisiydi. Falmouth'da olanları radyoyla haber almış, saatte otuz beş mille limana dönüyordu.

Şimdi bütün motorları durmuştu, su alarak akıntıya kapılmış sürükleniyordu. Köprüde komutanı teğmen Drummond, geminin güverte subayından hasar raporunu alıyordu.

"Daha ne kadar su üstünde kalabiliriz? "

"Bu denizde en fazla bir saat efendim. Bizi kurtarmak istiyorlarsa hemen yardım göndermeleri gerek."

"Bir denizaltı olduğundan eminsin değil mi? "

"Kesinlikle efendim. Başdenizci Cooper da gördü efendim." Bir an duraksadı. "Ama bizlerden biri mi, yoksa onlardan biri mi emin değilim."

"Ulu Tanrım!" dedi Drummond fısıltıyla.

Köprünün yanından biri bağırdı. "Suda biri var efendim, iskele küpeştesi tarafında."

"Işıldak," dedi Drummond. "Çabuk!"

Işık denizin yüzeyinde dolaştı ve sarı cankurtaran yeleğinin içinde, başında şapkasıyla Gericke'yi yakaladı. Küpeşteye yaklaşırken elini sallıyordu.

"Çabuk!" diye seslendi Drummond. "Bu suda donmuş olmalı."

Astsubay Bell koşarak köprüden aşağı indi. İki gemici Gericke'yi sudan çıkarıyor, Drummond da

eğilmiş, ışıldığı onlara doğru ayarlamaya çalışıyordu. Sonra Bell yukarı bakarak seslendi.

"Bir Alman yakaladık efendim."

Londra'da yağmur yağıyordu, yoğun bir sis sokakları kaplamıştı. Janet Munro'nun trenkotu ve eşarbtı sıyrılsıklam olmuştu.

Yağan yağmur altında birkaç kilometre yürümüşler, Birdcage Walk, Saray, St James Parkı ve Dovvning Street'ten geçmişlerdi ama Jago pek bir şeyler görememişti. Bunu pek de önemsemiyordu.

Westminster köprüsüne doğru yürürlerken, "Yetmedi mi daha?" diye sordu.

"Daha değil. Sana çok özel bir şey göstereceğimi söylemiştim, unuttun mu?"

"Öyle miydi?" Jago şaşırmış görünüyordu.

Köprüye kadar geldiler, Janet kıyıya doğru döndü. "İşte burası," dedi. "Kentin en romantik yeri.

Londra'daki her Amerikalı buraya hiç olmazsa bir kez gelmeli, özellikle gece yarısından sonra."

"Gece yarısını geçiyor şimdi," dedi Jago.

"İyi, o zaman bir sigara içelim ve cadıların saatini bekleyelim."

Korkuluğa yaslanarak suyun sesini dinlediler. "Geziden hoşlandın mı?" diye sordu Janet.

"Evet, hoşlandım sayılır. Kentinize yabancıydım, şimdi değilim."

"Güzeli," dedi Janet, "şairliğin de var."

"Benim değil. Gershwin'in." Korkuluğa yaslanarak yaklaştı. "Bu eski kenti çok seviyorsun, değil mi?"

"Özel bir ilişki var aramızda. İyi günlerini, kötü, çok kötü günlerini yaşadım, ama işte ikimiz de buradayız."

"Ama insanları fazla sevmiyorsun."

Janet başını kaldırdı, öfkesini yenmeye çalışarak devam etti, "Sevmem mi gerekiyor? Bunun için iyi bir neden bulmalısın bana."

"Ne sanıyorsun doktor? Bu işin içine sen de boğazına kadar batmadın mı? Daha kaç kişinin ölmesi gerek?"

"Cehenneme kadar yolun var, Jago." Janet'in kolu ona vuracakmış gibi kalktı, Big Ben'in anı gece yarısını vurdu.

Jago, yüzünü korumak için elini kaldırdı. "Cadıların saati, unuttun mu? Sonra burası Londra'nın en romantik yeri."

Janet, hafifçe onun yüzüne dokundu. "Söyle Jago, seni kötü mü yaraladılar? Hayatından birkaç yıl gitmiş olmalı."

"Hem de çok kötü," dedi Jago.

Yağmur hızlanmıştı. Janet ona doğru yaklaştı. Jago eliyle Janet'in omuzlarını tuttu. Eliyle başının arkasından bastırıp dudaklarından öptü. "Beni eve götür Jago," diye fısıldadı Janet.

DEUTSCHLAND yelkenlisi, 19 Eylül 1944. Enlemi 43 derece 4 dakika kuzey, boylamı 20 derece 55 dakika batı. Dün gece yarısı çıkan fırtınada ana seren üst yelkeni yırtıldı. Hava daha da kötüye gidiyor. Sabah saatlerinde deniz çalkantılı.

Saat öğleden sonranın ikisi olduğu halde salon öylesine karanlıktı ki, rahibe Angela lambayı yakma gereğini duydu, önünde İncil'i, masaya oturdu. Lotte, hemen karşısına geçmiş, iğne iplikle bir gömleği yamamaya çalışıyordu.

Dışarıdan uğuldayan rüzgârın sesi geliyordu. Deutschland her dalgayla iskele yanına yatıyordu. Daha önce böyle durumlarda hemen paniğe kapılmaya hazırdılar, ama şimdi alışmışlardı. Deniz suyu, kaporta merdivenlerinden sızarak salonun döşemesine yayılmaya başladı. Hava soğuk ve nemliydi. Her şey nemliydi, omuzlarına koyduğu battaniye bile.

Lotte, zayıf ışıkta işine devam etti. Bir an kafasından çok özel bir düşünce geçmiş gibi kendi kendine gülümsedi. Rahibe Angela bu gülümsemelerin son günlerde sıklaştığını fark ediyor ve ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Kızın şimdi ellerinden ve bir zamanlar en fazla önem verdiği şeylerden kaçıp gittiğini hissediyordu.

Eski yaralardeşildikçe ortaya çıkan öfkenin bilincindeydi, ama büyük bir kararlılıkla denetleyebiliyordu. Değersiz bir duyguydu bu ve hiç bir şeyi de çözmüyordu.

Lotte'ye döndü. "O elindeki gömlek, Herr Richter'in değil mi? "

Lotte başını kaldırdı. "Evet rahibe."

Konuşma daha fazla devam edemedi merdivenden bir gürültü geldi ve kapıda başdümenci görüldü, bir elinde çaydanlık vardı. Başu açıktı, saçu sakalı yağmurdan sırılsıklam olmuştu, sarı muşambasından sular sızıyordu.

Çaydanlığı masaya koyarken gülümsedi. "Sıcak çay, bayanlar. Bu koşullarda size daha fazla bir şey ikram edemiyoruz."

"Yukarısı çok mu kötü, Herr Richter?" diye sordu Angela.

"Atlantik fırtınalarından biri, rahibe," diye cevapladı Richter.

"Ama sizin gibi tecrübeli bir denizci için yeni sayılmaz." Angela, elinde olmadan gülümsedi.

"Gömleğiniz, Herr Richter, bu akşama kadar hazır olacak," dedi Lotte.

"Beni şımartıyorsunuz Fraulein."

Deutschland birden yattı ve Richter düşmemek için masaya dayanmak zorunda kaldı.

"Yukarı çıksam iyi olacak. Hava pek iyi değil."

Richter merdivenlerden çıkarken Lotte elindeki işe bir an ara verdi.

"Hiç durup dinlenmiyor. Ondan başka gemici yokmuş gibi hep çalışıyor."

"Çok iyi bir denizci olduğu kesin," dedi rahibe Angela. Bir süre sustu, sonra devam etti. "Her yanıyla bir insan. Kendinden söz etti mi hiç?"

Lotte başını kaldırdı, yanakları kızarmıştı.

"Dün akşam, rahibe Kathe, Richter'le güvertede uzun uzadıya konuştuğunuzu görmüş."

Kız cevap veremeden bir dalga daha gemiye bindirerek onu rotasından saptırdı, Güvertede bağırmalar duyuldu, sonra salonun kapısı gürültüyle açıldı ve içeri sular doldu.

Deutschland bembeyaz köpüklerin arasından yol almaya çalışırken Berger ve iki denizci dümeni kontrol etmeye çalışıyorlardı. Ortak çabalarına rağmen, geminin yalpalamasına engel olamıyorlardı.

Sturm'la baş denizci Knorr, üzerlerine gelen dalgalarla boğuşarak ana yelkeni indirmeye çalışıyorlar, ama her yan yatışta düşmemek için direğe yapıştıklarından yelkeni çözmeyi başaramıyorlardı.

Kaporta merdiveninden çıkan Richter, ardından kapıları kapatarak orta güverteye doğru yürüdü. Kıç taraftan kocaman bir dalga yükseldi ve sudan bir örtü gibi üzerlerine kapandı. Berger'e bağırp onu uyarmak istedi, ama dalga pupanın üzerinde patlamış ve kaptanın iki yardımcısını bir yana fırlatmıştı bile.

Richter halatlara yapıştı, bekledi. Çekilen dalga ardında kaynayan bir su yığını bırakmıştı. Tekne bunca yüke dayanamayacak gibi görünüyordu.

Su çekilirken Deutschland ağır ağır yükseldi. Ana serende şimdi sadece Sturm duruyor, Knorr güvertenin üzerindeki halatların arasında doğrulmaya çabalıyordu. Deutschland yükselmeye devam ederken Richter ona doğru yöneldi, ama hemen ardından gelen ikinci bir dalgayla birlikte yere kapandı. Elleriyle kapı kasasının kenarlarından sıkıca kavrayarak direnmeye çalıştı, ama aynı dalga Knorr'u küpeştenin üzerinden çekip almıştı. Richter ayağa kalkmaya çalışırken sarı bir şeyin bir anda küpeşte korkuluğu üzerinden kaybolduğunu gördü.

Sturm, fırtına halatlarına tutunarak güvertede ilerlemeye çabalıyordu. Berger ve iki yardımcısı ise hâlâ dümenle boğuşuyorlardı. Richter kaporta merdiveni başındaki kapının açıldığını gördü. İçeri girerek kapıyı kapadı ve aşağıya yollandı.

Salonda bir karış su vardı, bütün rahibeler telâşla kamaralarından çıkmışlar, rahibe Angela ve Lotte'ye katılmışlardı.

"Her şey yolunda, bayanlar," diyerek onları yatıştırdı. "Her şey kontrol altında, ama hepiniz kamaralarınıza girip fırtına geçinceye kadar kendinizi ranzalara bağlarsanız iyi olur."

Herkes bir an kararsızlık geçirdi. Rahibe Angela, "Herr Richter haklı. Hemen söylediğini yapmamız gerek," dedi.

Rahibeler eteklerini toplayarak kamaralarına döndüler, ama Lotte onlara katılmadı ve Richter'in yanına yaklaşarak sağ yanağındaki yaraya dokundu.

"Yaralanmışsınız Herr Richter."

"Önemsiz," dedi Richter. "Sadece küçük bir sıyrık. Lütfen dediğimi yapın."

Rahibe Angela'ya döndü.

"Az önce bir arkadaşımız denize düştü. Knorr. Onlara daha uygun bir zamanda söylersiniz. Şimdi gereksiz yere telaşa kapılmasınlar."

Rahibe hemen haç çıkardı. "Yapılabilecek bir şey yok muydu? "

"Bu havada mı? Deniz hemen yuttu onu."

Gemi bir kez daha sallandı. Richter döndü, Lotte'nin yanından sıyrılarak yukarı koştu. Lotte'nin kolları, onu engellemek ister gibi arkasından uzanıp kalmıştı. "Helmut," diye fısıldadı.

Etekleri suyun içinde, yüzünde mutsuz bir anlatım, öyle kalakalmıştı. "Öldürecek kendini, biliyorum."

Rahibe Angela yumuşak bir sesle sordu. "Ondan hoşlanıyorsun değil mi? Yani çok hoşlanıyorsun değil mi? "

"Evet, rahibe," dedi Lotte alçak sesle.

Rahibe Angela masaya oturdu, elleriyle masanın ucunu sıkı sıkı tuttu. "Çocuğum, tüm insanları eşit derecede sevmemizi öğütleyen bir mezhebe bağlı olduğumuzu unutmamalısın. Bizler için özel bir ilişki başkalarına verebileceklerimizden bizi saptırması açısından sakıncalıdır. Biz bütün insanlığa hizmet etmeye yeminliyiz Lotte."

"Ben öyle bir ant içmedim, rahibe."

Yer yeniden kayar gibi oldu, rahibe Angela masaya dayanarak dengesini sağlamaya çalıştı. Herhangi bir fiziksel zorlamada bulunmadığı halde soluğu daralır gibi olmuştu.

"Ne dediğinin farkında mısın? "

"Evet," dedi Lotte, güvenli bir ses tonuyla. "Kendimi adadığım işten pek emin olmadığımı söylüyorum."

Rahibe Angela uzandı, kızın ellerini kendi elleriyle sıkıca kavradı. "İyi düşün Lotte," dedi ısrarlı bir şekilde. "Tanrı sevgisinin yerine..."

"...bir erkeğin sevgisi mi? " diye sordu Lotte. "İkisinin bir arada olması mümkün değil mi?"

Rahibe Angela sakin olmaya çalışıyordu, ama içindeki o eski acı safra gibi yine yüzeye çıkmıştı.

"Her şey görüldüğü gibi olmayabilir. İnsanlar zayıf yaratılışlıdırlar. Bir zamanlar, senden daha genç yaştayken, bir erkeği sevdim. Ona yüreğimi ve Tanrı yardımcım olsun, bedenimi verdim, karşılığında..." Sözcükleri bir türlü çıkaramıyordu. "Ve karşılığında..."

Lotte, yumuşak bir sesle, "Bir erkek böyle davrandı diye bütün erkekleri lekelemek doğru olur mu? Buna mı inanmamı isterdiniz?" dedi.

"Hayır," diye fısıldadı rahibe Angela, "Tabii ki hayır." Lotte'nin elini sıktı. "Yeterince konuştuk. Herr Richter'in dediğini yap, git uzan. Bize neyin iyi geldiğini en iyi o bilir."

Lotte bir an durakladı, sonra söyleneni yaptı. Kamaraya geçerek ardından kapıyı kapattı. Rahibe Angela, masaya oturmuş görmeyen gözlerle boşluğa bakıyordu.

"Niçin Karl?" diye fısıldadı. "Niçin?"

Tam gözleri yaşlarla dolarken yılların verdiği o çelik disiplin her zaman olduğu gibi şimdi de imdadına yetişti. Derin bir soluk aldı, ellerini kenetleyip baş denizci Peter Knorr'un ruhu için dua etmeye başladı; onun ve davranışlarıyla Tanrı'nın aşkından uzaklaşan tüm günahkârların ruhu için.

Akşama doğru fırtına dindi ama hâlâ güçlü bir rüzgâr esiyordu. Güvertede Helmut Richter, Sturm ve baş denizci Kluth, yeni yamanmış yelkenlerden birini takmaya çalışıyorlardı. Güney doğudan kurşun gibi inen yağmurun altında ıslak brandayla boğuşurken kesilen parmaklarından kan fişkirdi kâ kâ küfrediyorlardı.

Berger'le Otto Prager, yan yana durmuş yukardaki adamları izliyorlardı. "Seyretmek bile beni ürkütüyor," dedi konsolos. "Hiç bir zaman alışamayacağım, bütün yıl dünyayı dolaşsak bile."

Sturm'la ötekiler aşağı iniyorlardı. "Erkekleri oğlanlardan ayıran bir şey olduğu gerçek," diye karşılık verdi Berger.

Genç yüzbaşı kış güverteye çıktı.

"Yukarıda her şey yolunda artık kaptan." Yüzü gergin ve soluktu, hâlâ Knorr'u düşünüyordu.

"Kendini suçlama oğlum. Yapılacak bir şey yoktu," dedi Berger.

"Yakalamıştım onu," dedi Sturm. "Sonra elimden kayıverdi."

Berger elini Sturm'un omuzuna koydu. "Git bir kahve iç." Sturm merdivenleri indi.

Berger parmaklıklardan aşağı bakarken, Richter'in bir mendille kesilen parmağının kanını durdurmaya çalıştığını gördü. "Kötü mü?" diye seslendi.

"Önemli değil, parmak ucunda bir sıyrık."

"Rahibe Angela'ya git. O halleder."

Richter içeri girdiğinde masa başında kitap okuyan Lotte'den başkasını göremedi. Ayak seslerini duyan Lotte başını kaldırdı, gülümsedi. "Herr Richter."

"Fraulein." Nedense son zamanlarda ona rahibe diyemiyordu. "Yatağınızda olmanız gerek."

Lotte, yaralı eline uzandı ve mendili açmaya başladı.

"Ne oldu?"

"önemli değil. Parmağım yarıldı o kadar. Brandayla uğraşırken. Her zaman olur."

Ortaparmağın ucu kemiğe kadar yarılmıştı.

"Bırakın da gerekeni yapayım."

"O işi ben yaparım." Rahibe Angela arkalarında duruyordu. "Siz lütfen dualarınıza ve size verdiğim görevlere devam edin. Kamaranızda," diye ekledi.

Lotte kızardı, kitabını alıp dışarı çıktı. Odanın içi sessizdi, rüzgârın sesi çok uzaklardan geliyordu.

Richter'le rahibe Angela karşı karşıya kalmışlardı.

"İlk yardım çantasını getireyim."

Richter, masaya oturup bir sigara yaktı.

"Sakıncası yoksa?" diye sordu rahibe Angela'nın döndüğünü görünce.

"Sigara içmenizin mi? Yo, hayır, Herr Richter. Babam, bir erkeğin bazı kusurları olmalıdır, derdi. Tabii kabul edilebilir türden kusurlar."

"Yuları elden bırakmadan demek istiyorsunuz."

"Öyle mi dersiniz?" Yaralı parmağı inceledi. "Buna iki dikiş gerekecek. Siz başınızı öbür yana çevirseniz iyi olur."

Richter sigarasını tütürmeye devam etti, Lotte'nin kapısına bakıyor, iğne etine battıkça hafiften inliyordu.

"Nerelisiniz, Herr Richter? "

"Viyana."

Rahibe Angela şaşırılmıştı.

"Viyanalı bir denizci mi? Bunu ilk kez duyuyorum. Ne yaptınız, kurtuluşu denize açılmakta mı buldunuz? "

"Gariptir ama tam dediğinizi yaptım. Babam cerrahtı, benim de aynı mesleğe girmem için gerekli hazırlıkları yapmıştı."

"Oysa sizin başka düşünceleriniz vardı. Evli misiniz? "

"Hayır."

İğne yeniden etine battı.

"Evlenmelisiniz. Ruhu zenginleştirir, Herr Richter. İşte, oldu."

"Çok garip," dedi Richter. "Bense hep bedene yaradığımı sanırdım."

Rahibe Angela sinirlerine hâkimdi, "Onun peşini bırak. Yaşantısını dolduracak daha iyi uğraşları var," demekle yetindi.

"Niçin? Siz çıkar yolu bunda bulduğunuz için mi?"

Rahibe Angela birden ayağa kalktı, ilk yardım çantasını aldı ve kamarasına girdi. Richter, bir süre daha oturduğu yerde kaldı. Tam kalkacaktı ki Lotte'nin kapısı aralandı.

"İyi misiniz, Herr Richter? " diye fısıldadı Lotte.

"İyiyim," dedi Richter, "Hem de hiç olmadığım kadar iyiyim."

"Her şey yolunda o halde."

Lotte gülümsedi ve çekildi. Richter, merdivenleri ikişer ikişer tırmanarak yukarıya çıktı.

Paul Gericke için olaylar olağanüstü bir hızla geliyordu. Islak giysileri kurutulurken Falmouth'da kısa bir sorguya çekilmişti. Daha sonra onu Portsmouth'a götürerek Donanma istihbaratına teslim etmişlerdi.

Gericke'ye çok saygılı davranmışlardı. Ne de olsa değerli biri sayılırdı. Kretschmer'den bu yana yakalanabilen en önemli denizaltı komutanıydı.

Sorgusu aralıksız beş saat sürmüştü, ama ağzından önemli hiç bir şey alamamışlardı. Gericke, Cenevre Anlaşmasının gerektirdiği kişisel bilgiler dışında hiç bir şey söylememekte kararlıydı.

Öğleden sonra kendisine Londra'ya götürüleceği bildirildi. Ellerini kelepçeleyerek kapalı bir polis arabasına bindirdiler, yanına da bir asteğmenle iki asker verdiler.

Böylece, öğleden sonra saat dört otuzda Kensington Sarayı bahçesinde soruşturma evi olarak kullanılan Londra Bölgesi Savaş Tutsakları Merkezine vardılar. Bu kez, Gericke'ye karşı davranışları pek nazik olmadı. Özellikle, onu teslim alan Carver adlı, 46 yaşındaki iri yapılı, boksör eskisi astsubay hiç de centilmen sayılmazdı.

"Bana kalsaydı," dedi astsubay Gericke'ye, "Seni ringe çıkarır ve altıncı raundun bitiş çanına kadar leşini sermemeye dikkat gösterirdim."

"Öyle mi şef? " dedi Gericke sakın bir sesle. "Karanlık bir sokakta elinde kırık şişeyle iş gören bir adama benziyorsun sen."

Bir an Carver'ın kendisine vuracağını sandı, ama odada iki subayın olması onu engellemişti. Carver hırsını, Gericke'nin nişanlarını sökerek aldı.

Kendisini daha sonra götürdükleri oda oldukça rahat sayılırdı. Bürodan çok bir okuma odası gibiydi burası, duvarda kitaplar, yanan bir şöminesi, demir parmaklıkları, ama bahçeyi gören bir de penceresi vardı. Büyük bir masanın kenarında duran sandalyeye elleri kelepçeli oturtular, iki yanında iki silahlı muhafız, sabırla başına gelecekleri bekledi.

Bir süre sonra kapı açıldı. Odanın karşı ucundaki kapıdan içeri giren adam Kraliyet Deniz Kuvvetlerinden bir yüzbaşiydi. Göğsünde, Birinci Savaştan kalma nişanlar vardı. Ağarmış saçları, çilekeş yüzü ve nişanları Gericke'nin hemen dikkatini çekmişti. Yürürken, abanoz ağacından yapılmış bastonuna dayanıyor ve kötü bir biçimde aksıyordu.

Masanın üzerine bir iki dosya koydu ve resmi bir edayla, "Komutan Gericke, benim adım Vaughan," dedi.

"Ne yazık ki tanıştığımıza memnun oldum diyemiyorum."

Vaughan, muhafızlardan birine işaret etti.

"Kelepçeleri çıkarabilirsiniz, Sonra da lütfen çıkınız."

Muhafızlar, söyleneni yaptıktan sonra dışarı çıktılar. Kapı arkalarından kapandı ve Gericke bileklerini oğuşturmayaya koyuldu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Rahatsız etmeye başlamışlardı."

"Sigara?" Vaughan önündeki kutuyu ona doğru uzattı. "İngilizceniz oldukça mükemmel. Ama siz daha önce birkaç yıl burada yaşadınız, öyle değil mi? " Önündeki dosyalardan birini açtı, cebinden

çıkardığı yarım gözlükleri özenle taktı. "1926 ile 1928 yılları arasında. Hull'da. Burada ilkokula gittiniz."

"İyi öğrenmişsiniz."

"Evet öyle," dedi Vaughan aynı heyecansız sesiyle. "Hakkınızda çok şey biliyorum. Bu arada mükemmel bir siciliniz var. Sizi kutlarım."

Gericke, içinden gelen gülme isteğini dizginledi. "Teşekkürler."

"Yalnızca Şövalye Nişanı değil, onun yanı sıra bir de Meşe Dalı nişanı almışsınız. Kolay iş değil bu."

"Almıştım."

"Neden böyle konuşuyorsunuz? "

Gericke, deri ceketini açarak nişanlarının yerinde olmadığını gösterdi. "Biri ganimet olarak elimden aldı."

İlk tez Vaughan'ın yüzünde bir duygu belirtisi görüldü. Sağ yanağı seğirmeye başlamıştı.

"Nişanlarınız sizden alındı mı? "

"Evet."

"Burada mı? Lütfen bunun kim tarafından ve ne zaman yapıldığını bana söyler misiniz? "

"Karşılama odasındaki astsubay," dedi Gericke ve alaycı bir ifadeyle ekledi, "Bunun olağan bir davranış olduğunu sanıyordum."

"Ben buradan sorumlu olduğum sürece değil, emin olabilirsiniz." Masasının üzerinde duran telefona uzanırken Vaughan'ın dudakları gerilmiş yüzü bembeyazdı. "Astsubay Carver'i hemen yirmi ikiye gönderin."

Yerinden kalkıp topallayarak pencereye doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra kapı vuruldu ve Carver içeri girdi.

"Beni mi istediniz komutanım? "

Vaughan yerinden kıınıldamadı.

"Carver, anladığıma göre sende bu subaya ait bazı nişanlar varmış."

"Komutanım?" Carver kekelemeye başlamıştı.

Vaughan aniden döndü. "Allahın belası herif, koy şunları masanın üzerine. Şimdi."

Carver, telaş içinde nişanları çıkarıp masanın üzerine dizdi.

"Hepsi bu kadar mı?" Vaughan Gericke'ye soruyordu. Gericke, evet anlamında başını salladı.

Vaughan, Carver'e döndü. "Seninle sonra görüşeceğim! Çık dışarı!"

Carver çıktıktan sonra, Gericke nişanlarını aldı cebine koydu.

Vaughan yerine oturdu, masanın üzerinde duran kutudan bir sigara aldı ve yeniden dosyayı incelemeye başladı.

"Dediğim gibi, mükemmel bir sicil. Evet. Uzak Doğu dönüşü Brest'teki Onuncu Flotilla'ya katıldınız, değil mi? "

"Size kim olduğumu söyledim. Üzgünüm Yüzbaşı Vaughan, diyecek başka şeyim yok."

"Peki," dedi Vaughan. "Beni zor kullanmaya itiyorsunuz."

"Durmayın, getirin lastik borularınızı. Ama bir şey değişmeyecek."

Vaughan kızmıştı. "Biz Gestapo değiliz. Onlar gibi çalışmayız."

"O zaman önerinizi daha da büyük bir ilgiyle bekleyeceğim," dedi Gericke.

Vaughan ikinci dosyayı açtı.

"5 Nisan 942'de Rhode Island yakınlarındaki Amerikan sularında San Cristobal adlı bir akaryakıt tankerini hatırdınız."

"Tamamen doğru."

"Bunun Bilbao'ya kayıtlı bir İspanyol gemisi olduğunu ve onu torpilleyerek batırmanın savaş kurallarına aykırı bulunduğunu biliyorsunuz tabii? "

"Sizde öyle mi düşünüyorsunuz? "

"Sadece ben değil, çok daha önemlisi, bunun hesabını soracaklarını söyleyen Amerikalı dostlarımız böyle düşünüyor. Bu nedenle de bu sabah size ele geçirdiğimizi Amerikan Deniz İstihbaratına bildirdik, iki saat içinde buraya gelerek sizi teslim alacaklar. Duyduğum kadarıyla sizi Birleşik Devletlere götürüp yargılamayı düşünüyorlar."

Gericke güldü. "Son derece saçma. San Cristobal Amerikan Savunma Bakanlığı adına petrol taşıyan bir gemiydi."

"Burada böyle bir şeyden söz edilmiyor."

"Çok garip. Elinizdeki öbür bilgiler öylesine doğru ki."

Vaughan omuz silkti. "Amerikalılar sizi istediler Gericke ve bu nedenle sizi yargıarlarsa sonuç pek hoş olmayabilir."

"Ama siz beni bundan kurtarabilirsiniz, değil mi? "

"Bizimle işbirliği yapmaya yanaşırsanız."

Gericke iç geçirdi, "özür dilerim ama zamanınızı boşa harcıyorsunuz."

Vaughan başını eğdi, dosyaları koltuğunun altına kıstırdı ve tek söz söylemeden aksayarak yürüyüp çıktı.

Gericke tek başına kaldığında Demir Haç'ı gömleğine iliştirdi, Şövalye Haçını da boynuna geçirdi. Sonra pencerenin yanına giderek dışarı baktı. Bütün bahçe yüksek duvarlarla çevrilmişti ve son derece bakımsızdı. Yağmur, büyük meşe ağacının dallarından süzülerek yabancı otların arasında

kayboluyordu.

Hüzün verici bir görüntüydü bu.

Arkasındaki kapı açıldı ve içeri Carver'le birlikte, elinde tepsiyle bir er girdi.

"Şuraya koy oğlum," diye emir verdi Carver. Sonra Gericke'ye döndü. "Bir şeyler yemez misiniz?"

Gericke masaya doğru yürürken er dışarı çıktı. Carver ona doğru yaklaştı ve sert bir hareketle gömleğinin yakasından kavradı. Gözleri buz gibiydi.

"Seni pişman edeceğim alçak Alman, göstereceğim sana," diye fısıldadı. Gericke'yi Vaughan'ın sandalyesine doğru fırlattı ve hızla dışarı çıktı.

O akşam saat tam yedide Janet ve Henry Jago taksiyle Kensington Sarayı bahçesine geldiler.

Merdivenlerden çıkarak iki muhafızın koruduğu ana kapıdan geçtiler ve koridorda istihbarat çavuşunun masasının önünde durdular.

Jago geçiş kağıdını gösterdi. "Ben Teğmen Jago. Yüzbaşı Vaughan'ı görmem gerekiyor."

"Evet efendim, o da ski bekliyordu. Şimdi birisi size yolu gösterir."

Birini çağırmak için çavuş zili çalarken Jago, "Hanımın beni burada beklemesinin bir sakıncası yok değil mi?" diye sordu.

"Hayır, yok tabii."

Jago, Janet'e döndü. "Özür dilerim. Ama neden gidip de bir İngiliz subayına rapor vermem gerektiğini anlamıyorum. Umarım işimiz fazla sürmez de doğrudan tiyatroya gidebiliriz."

Janet onun yanağını okşadı. "Bu savaş sen olmadan nasıl yürür bilmiyorum."

Jago, cevap veremeden, bir onbaşı gelerek onu Vaughan'a götürdü. Janet, bacak bacak üstüne atarak pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu. Masadaki istihbarat çavuşu gözlerini ondan ayıramıyordu.

"Bugün pek kötü değildi efendim," dedi çavuş Janet'e. "Bir bomba Hackney'de, iki tane Poplar yolunda, bir de Golders Green'de patladı."

"Bu da iyi mi demek oluyor? "

V1 türünden uçan bombalar, yaklaştıkça artan gürültüleriyle oldukça korkutucuydu ama hiç değilse insan geldiklerini anlayabiliyordu. V2 roketlerinde bu uyarma niteliğindeki ses bile yoktu: Ani bir gümbürtü, korkunç bir patlama ve ardında bıraktığı bir yıkıntı yığını.

Holün öte yanında bir kapı açıldı ve yanında iki silahlı muhafızla Gericke görüldü. Elleri önden kelepçeliydi, ama yine de beyaz denizci kasketi, üniformasında iştirilmiş Demir Haç Nişanı ve boynunda asılı Şövalye Haç'ı ile dikkati çekiyordu.

Janet'i görmemişti, başı yana çevrilmiş muhafızlardan birinin söylediği şeye gülüyordu. Merdivenleri çıkıp gözden kayboldular.

Masadaki çavuş, "Alman tutsağı efendim. Deniz subayı," dedi. "Birçoğu bizim buradan geçer."

"Öyle mi? "

Janet kalktı, holü geçerek dışarı çıktı ve merdivenlerin başında durdu. Gecenin karanlığında bir gürlleme duyuldu, kuyruğundan alevler saçan bir VI karanlık gökyüzünden kayarak geçti.

"Acaba nereye inecek soysuz? " dedi yanında duran muhafız.

Ölüm ve yıkım. Bundan sorumlu olan adamlardan birini az önce görmüştü. Düşman. Savaş öncesinden bu yana ilk kez bir Almanın bu kadar yakınında durmuştu. Bir an için, muhafızların arasında gülerek merdivenleri çıkan Gericke'yi yeniden görür gibi oldu ve öfkelenildiğini hissetti.

Jago işini bitirmişti, Janet'in koluna girdi, "Hadi gidelim buradan," Dedi.

Merdivenleri inip kaldırırında yürümeye başladılar. "Neymiş istedikleri? "

"Sana söylemem için bir neden yok. Dün gece İngilizler bir Alman denizaltısının komutanını yakalamışlar, en büyüklerden birini. Adı Paul Gericke. Sorguya çekmek için buraya getirmişler. Bize vereceklermiş. Yarın akşam gece ekspresiyle Glasgow'a gönderilecekmiş. Bizimkilere teslim edilip üç dört gün sonra yola çıkacak olan bir konvoyla Amerika'ya gönderilecekmiş."

"Peki, seni niçin istetmişler? "

"Yanına bir İngiliz koyacaklar ama Deniz Kuvvetleri Karargâhından bir keskin zekâlı, benim de aynı trende yolculuk edeceğimi hatırlamış ve çıkarlarımız açısından ona göz kulak olmamın yerinde olacağını düşünmüş."

"Adamı tanıdın mı?"

"Az önce."

"Üniformasında Demir Haç bulunan orta boylu, soluk benizli, kara gözlü biri miydi? "

"Tastamam bizim adam."

"Merdivenleri çıkarken gülüyordu." O sıra bir dizi yıkık evin önünden geçiyorlardı. "Gülüyordu. Bütün bunlardan o ve onun gibiler sorumlu."

"Anlattıklarına göre bugünlerde Berlin'de pek cenneti andırmıyormuş."

Janet koluna girdi. "Bu yürekle sen fazla yaşamazsın Harry Jago. Sahi, sana söyleyecek vaktim olmadı, akşam üstü Yarbay Brisingham hastaneye uğradı ve yarın geceki tren için izin belgemi verdi."

Jago sevincinden deliye dönmüştü. "Bu, ta Mallaig'e kadar birlikte olacağız demektir."

"Pek emin değilim," dedi Janet. "Bana yataklıda yer ayırmışlar. Tek kişilik, tümü de bana ait."

"Ne yapmışlar?" dedi Jago şaşkınlık içersinde. "Böyle bir şeyi ancak kim ayarlayabilir, biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi Janet. "Eisenhower."

Jago güldü. Yağmur hızını arttırmıştı, ana caddenin köşesine kadar koşular. Jago bir taksi bulmaya çalışırken Janet bir ağacın altına sığındı. Ağacın altında beklerken Gericke'nin gülerek

merdiveni çıkışı nedense gözünün önünden gitmiyordu.

Harita odasındaki saat yediyi vurdu. Dışlerinin arasına sıkıştırdığı purosuyla masasının başında oturan Erich Berger, saatin sesini dinledikten sonra yazmaya devam etti. Odanın sessizliğinde kalemin gıcirtısı gereğinden fazla ses çıkarıyor gibiydi.

...dünyada yalnızlığı en iyi simgeleyen ses gece yol alan bir geminin çanıdır, yoksa komutanın yalnızlığını vurguladığı için sadece bana mı öyle geliyor? Bir geminin komutanlığını yapmak pek kolay iş değil, özellikle içinde bulunduğum durumlarda...

Kapı vuruldu ve içeri yağmurla birlikte Sturm girdi. Siyah muşambasındaki yağmur damlaları gaz lambasının ışığında parlıyordu.

"Evet, Bay Sturm? "

Sturm selâm verdi. "Her yanı dolaştım efendim, işler yolunda. Şu anda dümende Kluth'la Weber var. Yönümüz batı kuzey-batı, hızımız saatte on mil."

"Pupa yelken mi? " "Evet."

"Hava durumu nasıl? "

"Rüzgâr beş kuvvetinde, hava yağmurlu ama ısı oldukça yüksek."

"Mükemmel." Berger dolaba gitti, rom şişesiyle iki bardak aldı. "Dün radyoyu kaç saat çalıştırdın? "

Sturm bardağını aldı. "Tam bir buçuk saat."

"Piller ne durumda? "

"Pek iyi değil, efendim. Ama hiç bir zaman da iyi değildi zaten. Sağlam bir radyo sayılmaz. Bu kadar kısa sürede Herr Prager mümkün olanın en iyisini yaptı, biliyorum. Yine de..." Durakladı. "Dinlemekten vazgeçsem daha mı iyi olur efendim? "

"Hayır, sanmıyorum. Şu İngilizlerle Amerikalıların hava raporları çok gerekli, savaş haberleri de öyle. Ama ona asıl gereksinmeyi kendi sularımıza yaklaşp da haberleşmek istediğimiz zaman duyacağız. Bunun için yeterince yedeğimiz bulunduğundan emin olmak istiyorum."

"Bu gecelik kapatayım mı? "

"Yarım saat, " dedi Berger. "Nöbeti devrettiğin zaman. Sanırım bu yeter."

"Peki efendim." Sturm istemeye istemeye bardağındaki romun son damlasını da yudumladı. "İzin verirseniz ben kış-güverteye döneyim."

Döndü, kapının tokmağını kavradı ve o anda dışardan bir kadın çığılığı duyuldu.

Aşağısı sıcak ve bunaltıcıydı. Lotte'ye bu yolculuk bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Sonsuzdan sonsuza.

Altındaki ranzadan hafif ve sürekli bir horlama sesi yükselmekteydi. Rahibe Angela, hiç bir açıklamada bulunmadan rahibe Else'yi Lotte'nin kamarasına yerleştirmişti.

Lotte üst ranzada yatıyordu, tavanla arasında yarım metre var yoktu. Üzerinde sadece keten bir gecelik olduğu halde sıcaktan bunalmıştı. Helmut Richter'i düşünüyordu, karanlığın içinden onu yaratmak istermişçesine düşünüyordu... yüzünü, yavaş yavaş kaplayan gülümsemesini, tarağa gelmeyen sarı saçlarını ve sakalını.

Lotte, sessiz, içine kapanık bir kızdı. Hayatının büyük bir bölümü kapalı bir çevrede geçmişti; önce koyu katolik olan ailesinin, sonra da hemşirelik eğitiminin gerektirdiği disiplinin etkisiyle. Daha sonra da İnyet Rahibeleri. Tanrı kadar özveri bekleyen başka bir şey olmadığını düşündü.

Kendi kendine yetmeyi öğrenmişti. Ama Richter...Richter apayrı bir şeydi. Yepyeni bir deney. Onu düşündüğü an gülümsemeye başlıyordu.

Her yanı terden yapış yapış olmuştu. Bu kamarada bir dakika daha duracak halde değildi. Havaya gerek duyuyordu. Temiz tuzlu havaya. Yavaşça ranzadan indi, uzanıp pelerinini aldı ve sessizce dışarı çıktı.

Ufukta çakan şimşekler gittikçe yaklaşıyordu. Her şey fosforlu gibiydi, gemi hem karanlık hem aydınlıktı ve yağmur simli bir sis gibi iniyordu güverteye.

Kluth, dümene eğilmiş, bir ayağını pusula dolabına dayamış,

Deutschland'ın tüm yelkenleri şişmiş, hızla ilerleyişini mutlulukla seyrediyordu. Weber de yanındaki parmaklıklara dayanmış piposunu içiyordu. İkisi de Lotte'nin güverteye açılan kapıdan çıkışını görmediler.

Ama geminin mutfağında kendine kahve pişiren Herbert Walz görmüştü onu. Kız iskele tarafındaki parmaklıkların gölgesinde ilerliyordu. Mizana yelkenlerinin yanına gelince durdu, yağmuru daha iyi hissetmek için başını kaldırdı.

Parmaklıklardan ayrıldı, mutfağın önünden geçerken Walz uzanıp belinden yakaladı.

Lotte ne olduğunu pek anlayamamıştı. Şaşkınlık ve korku içinde çılgılık attı. Rüzgârın ve yağmurun sesine rağmen duyulan tiz bir korku çılgılığıydı bu.

Mürettebat fazlası için kurulan hamaklardan birinde uyuyan Richter, anında uyandı. Daha Berger'le Sturm kaptan kamarasından çıkamadan merdivenleri tırmanmış ve güverteye varmıştı bile.

Güvertede sendeleyerek yürümeye çalışan Lotte geminin sallanmasıyla dengesini kaybetti ve Richter'in önüne düştü. Richter onu yerden kaldırmaya çalışırken üzerindeki pelerin omuzlarından düştü.

Güverteye açılan kapıda rahibe Angela belirdi. "Lotte!" diye seslendi. Richter kızı yana çekerek, mutfaktan tedirgin bir şekilde gelmekte olan Walz'ı beklemek üzere öne doğru bir adım attı. "Walz!" diye yavaşça seslendi.

Üzerinde sadece denizci pantolonu, çıplak ayakları ayırık, öylece duruyordu. Tepelerinde bir şimşek çaktı, fırtına yaklaşıyordu. Kulumbirlerdeki ışıklar parlıyor, bata çıka yol alan gemi sanki ışıltılı yanıyordu.

"Richter!" diye bağırdı Berger.

Richter cevap vermeden ilerledi. Walz korkuyla fırladı ve pruva direğine tırmanmaya başladı.

Richter peşinden gitti. Acele etmeden, bastığı yere dikkat ederek yürüyordu.

Walz, akıl almaz bir hızla hareket ediyordu. Alt gabya yelkenine ulaşınca aşağı baktı, sonra kemerinden çıkardığı bir bıçakla ipleri kesti. Lotte bir çığlık attı. Aşağıda toplanan mürettebattan birden bir inilti yükseldi, sonra herkesin soluğunu tuttuğu bir sessizlik çöktü.

Richter en yakınındaki gargariye uzandı, oradan da çarmık ipine atladı. Bütün bunları bir trapezci rahatlığıyla yapıyordu.

Bir an durdu, sonra tekrar tırmanmaya devam etti. Serene tutunan Walz onu bekliyordu, yaklaştığını görünce bıçağıyla ellerini kesmek istedi. Richter yana kaçtı, ama Walz bu kez yüzünün yan tarafına bir tekme indirdi.

Richter teknenin şiddetiyle ipten kayar gibi oldu, sonra durdu ve olduğu yerde dönmeye başladı. Lotte, yumruğunu ısırarak yukarı bakıyordu. Sturm davranır gibi oldu.

Berger koluna yapıştı. "Bırak!" dedi usulca.

"Kaptan Berger, Tanrı adına bir şeyler yapın," dedi rahibe Angela.

"Ne yapmamı isterdiniz, rahibe? " diye sordu Berger, gözlerini yukarıdaki sahneden hiç ayırmamıştı.

Görülmemiş, bir şeydi, gökyüzünün bir ucundan öbürüne uzanan şimşekler, her kulumbirin üzerinde parlayan ışık ve bütün iplerin üzerinden adeta akarak, Richter ve Walz'ı karanlığın içinde gündüz gibi aydınlatan elektrik akımının fosforu.

Richter, inanılmaz bir gayretle tırmanmaya devam etti, gabya yelkeninin serenini yakaladı ve oradan da altbaso halatına tutunarak kendini güvenceye aldı.

Walz geriledi ve gabya yelkeninin serenine doğru tırmanmaya başladı. Güvertedekiler her şimşek çakışında yukardaki sahneyi belleklerine kazımak istiyorlardı ama arada kısa bir süre için karanlık basıyor, aşağıdakilerde eski bir sinema makinesinden seyredilen bir film izlenimini bırakıyordu.

Walz serene erişmeye çalışırken Richter serenin cundasına çıktı ve oradan yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Walz cundanın öbür ucuna doğru geriledi.

Richter iyice yaklaşmıştı. Aralarında bir metre bile yoktu ki Walz umutsuzca saldırdı. Bıçağın ucu Richter'in sağ yanağına geldi. Richter, hiç bir şey olmamış gibi ilerlemeye devam ediyordu. Walz kurtulamayacağını anlayınca bir çığlık attı.

Ana üst gabyanın prasyasına uzanarak bir bıçak attı. İpin kopmasıyla kurtulan seren bir o yana bir bu yana sallanıyor, boşalan yelken çırpınıp sürüyordu.

Richter, boşluğa yuvarlanmamak için alt babafingo serenine sarıldı.

Walz bir öne bir arkaya çılgın gibi sallanıp duruyordu. Altbaso halatına kolunu geçirerek, Deutschland'ın ani bir yalpasıyla denize uçmaktan zor kurtuldu.

Richter, alt babafingonun arkasından yavaş yavaş ilerliyordu. Bir an boşlukta öyle asılı kaldı, öteki uçta Walz direğe tekme atarak halatla birlikte denizin üzerine doğru sallandı.

Geminin ikinci bir yalpasıyla Walz bütün hızıyla geri geldi. Elindeki bıçağı Richter'e doğru

salladı, »ki eliyle iki halata tutunan Richter ise, yaklaşan Walz'ın suratına iki ayağıyla birlikte bütün gücüyle vurdu.

Walz bir çığlık atarak kendini boşluğa bıraktı.

Sancak küpeştesinden az ötede denize düştü. Kısa bir süre, Walz'ın kolu denizin üzerinde sallandı ve sonra karanlıkta kayboldu gitti. Deutschland on mil hızla Walz'ı gerilerde bıraktı.

"Devam ediyoruz, Bay Sturm. Flokları indirin lütfen. Gabya yelkenini de toparlayın, sonra da hasarı onarmaya çalışın. Bir saate kadar burada olurum," dedi Berger.

"Bütün söyleyeceğiniz bu mu? " Rahibe Angela'nın sesi titriyordu. "Bir adam öldü."

"Seyir defterine kaydedilecek," dedi Berger kısaca.

Richter, halattan kayarak güverteye inerken Lotte kollarını açarak ona doğru koştu. Bir kaç metre kala Lotte yarı baygın, sendeledi. Richter düşmeden yakaladı onu. Bir süre kollarındaki kıza bakarak durdu, yanağındaki bıçak yarısından kan sızıyordu. Sonra kaporta merdivenine doğru yürüdü.

Aşağıda toplanan öteki rahibeler hemen onlara yol açtılar. Rahibe Kathe, "Lotte nasıl, Herr Richter?" diye sordu.

Richter cevap vermedi. Salonu geçerek Lotte'nin kamarasına girdi ve onu alt ranzaya yatırdı.

Battaniyeyi üzerine örterken Lotte gözlerini kırıştırdı.

Bir an boş gözlerle öyle baktı, sonra onu tanıdı.

"Herr Richter? "

"Her şey yolunda," dedi Richter.

Dönüp kapıdan çıkmaya davranırken Lotte telâşla seslendi: "Yalnız bırakma beni."

Richter kızın elini avucuna aldı, bir eliyle de alnını okşadı. Küçük bir çocukmuş gibi onu yatıştırmaya çalışıyordu.

"Hiç bir zaman," dedi yavaşça. "Bir daha hiç bir zaman seni yalnız bırakmayacağım. Ama uyumalısın artık"

Lotte gözlerini kapadı, yüzü yavaş yavaş sakinleşti. Bir süre sonra soluğu daha yavaş, daha düzenli bir hale geldi, avucunun içindeki eli gevşedi.

Richter ayağa kalktı, dışarı çıktı. Kapının ağzına rahibeler toplanmışlar, yüzlerinde bir şaşkınlık ifadesiyle bakıyorlardı. En önde, ellerini kavuşturmuş, yüzü hafif solgun, rahibe Angela duruyordu. Her zamanki duygusuz sesiyle Richter'e, "Şimdi benimle gelseniz iyi olur," dedi.

"Yanağınıza birkaç dikiş atmak gerekecek sanırım."

Daha kuzey doğuda, Bergen'in bir mil kadar açıklarında, şafağın ilk ışıklarıyla birlikte U-235 denizin üstüne çıktı. Garip bir görünümü vardı denizaltının, bütün provası baştan başa parçalanmış, bir hurda yığınının dönmüştü. Teknenin ön bölümü birkaç metre eğilmişti. Freimal, hasarlı bölmeyi tam yol ileri ve tam yol geri giderek koparıp atmaya başarmıştı.

Ama yolculuk tam bir kâbus gibi geçmişti. Otuz altı saattir gözünü kırpmamıştı. Engel'le birlikte güverte merdivenini tırmanırken ayakta sallandığını hissediyordu.

İki sahil muhafaza botu ışıklarını yakıp söndürerek onlara doğru yaklaştı. Engel gemileri dürbünle izliyordu. Sonra döndü. Yüzü çökmüş, gözleri kararmıştı. Alnındaki sargı ona korkutucu bir görünüm vermişti.

"Başardık sanırım, Herr Amiral."

"Öyle görünüyor."

Bir denizci, merdivenleri çıkararak bir kağıt uzattı. "Sinyal, efendim."

Kağıdı Freimal'a verdi, o da başını sallayarak "Sen oku," dedi.

"Kutlarım Otto. Deniz Kuvvetleri ve Bd U Başkomutanı Dönitz." diye okudu Engel. "Hepsi bu kadar efendim."

"Kutlarım." Freimal acı acı güldü. "Kutluyor ha."

U-235 yavaş yavaş yoluna devam ederken, yerlerini almak için manevra yapan mayın tarayıcılarının güvertelerinden askerler el sallayıp gösteride bulunuyorlardı.

Aşağıdan bir yerden bir bağırma, ardından da sevinç naraları yükseldi. Heini Roth, elinde bir kağıtla kendini kaptan köprüsüne attı. Heyecandan yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Yine ne var? " dedi Freimal.

"Amiralim, Bd U'dan bir sinyal daha aldık. Şöyle diyor: Abwehr'den bildirildiğine göre Gericke on dokuzunda Londra'ya vardı."

Döndü, parmaklıklara yaslandı, tükenmişti. Freimal cebinden ezik bir sigara paketi çıkardı, içinde bir tane kalmıştı, dikkatle ağzına yerleştirdi. Heini eli titreyerek sigarasını yaktı.

Freimal derin bir nefes çekti. "Şu berbat Fransız otlarının sonuncusu. Yine de bir sigaranın bu kadar tatlı geldiğini hatırlamıyorum."

YEDİ

DEUTSCHLAND yelkenlisi, 20 Eylül 1944. Enlemi 40 derece, 55 dakika kuzey, boylamı 17 derece 58 dakika batı. Yine kötü bir gece. Rüzgâr 7 kuvvetinde. Yağmur yağıyor. Deniz dalgalı Sabah dörtte büyük bir dalgayla dış flok uskota yakasından ayrıldı ve flok sereni kırıldı. Kluth'la Schmidt az kaldı denize uçuyorlardı, ama Schmidt'in sol kolunun sakatlanması dışında fazla hırpalanmadan kurtuldular. Bay Sturm'un gemideki hasarı giderebilmesi için gemiyi boca alabanda etmeye harar verdim, öğle nöbetinin ikinci yarım saatinde, lostromo Richter sintinelerde bir buçuk kademlik su olduğunu bildirdi. Ona derhal sancak nöbetçilerini çağırmasını ve pompalamaya başlamalarını söyledim. Bay Sturm'un hasar giderme çalışmaları ancak kısa akşam nöbetinin ikinci yarım saatinde bitti. Lostromo Richter'in nöbetçileri pompalama işini bitirdikten fırtına da biraz dindikten sonra, gemiyi tekrar çevirip asıl rotamıza dönmeyi başarmıştım. Bu arada rüzgarın etkisiyle kırk mil kadar sürüklenmiştik. Yerimizin Biskay Körfezi'nden yedi yüz mil kadar batıda olduğunu tahmin ediyorum.

Alman savaş tutsaklarının, halkın görebileceği şekilde King's Cross istasyonuna getirilmeleri etkin propaganda sayılıyordu. Carver, Wright ve Hardisty'den oluşan muhafız takımına yüzbaşı Fisher başkanlık ediyordu. Herhangi bir kıyı koruma muhafızı gibi tozluk, kemer ve 38'lik Webley tabancaları taşıyorlardı, ama Gericke'yi sırtında mavi bir pardesüyle fazla dikkati çekmeden herhangi bir tutsakmış gibi kalabalığın arasından geçirdiler.

Fisher, tren muhafızına kimliğini gösterdi. O da onları yük vagonuna götürdü. Vagonun demir parmaklıklarla ayrılmış olan bölümünde posta idaresine ait kırmızı torbalar duruyordu.

Muhafız bir anahtar çıkardı. "Onu oraya koyabilirsiniz," dedi.

"İyi," dedi Fisher. "Anahtar bende kalabilir mi?"

"Niçin olmasın? " dedi muhafız, "Bende bir yedek var. Posta torbalarını çalacak değilsin ya?"

Muhafız çıktı. Fisher, demir kapıyı açtı. Carver, Gericke'ye dönerek çok terbiyeli bir şekilde, "Buyurun efendim," dedi.

Gericke içeri girdi, yüzbaşı kapıyı kilitledi ve anahtarı Carver'a uzattı. "Tamam çavuş. Sen buraya göz kulak ol, ben de teğmen Jago'yu bulmaya çalışayım."

"Siz rahatınıza bakın efendim. Bizi merak etmeyin. Trenin öteki bölümlerine oranla burada çok daha rahat olacağımız bir gerçek."

Fisher çıktı, Carver de Hardisty'ye bir sterlin uzatarak, "Siz birlikte şu istasyon büfesine kadar gidin de sandviç ve sigara türünden ne bulursanız alıp gelin," dedi.

"Kantinden bir dolu şey almıştık zaten, çavuş," dedi Hardisty.

"Biliyorum oğlum. Şimdilik yeter, ama sabahın ikisinde Leeds gibi bir yere varıp da stoku tükettiğimizi anlayınca iş işten geçmiş olur. Hadi, git şimdi dediğimi yap."

Gericke, parmaklıklara yaslanmış duvara asılı talimatı okuyordu. Talimatta şunlar yazılıydı:

Trendeyken hava saldırısına uğrarsanız:

1. Muhafız tersini söylemedikçe, yerinizden ayrılmayın. Olduğunuz yerde daha güvenlik içindesiniz.

2. Kırılan cam parçalarından korunmak için, güneşlikleri gece gündüz kapalı tutun.

3. Yer bulursanız, derhal yere yatın.

"O yazı siz serseriler yüzünden orada," dedi Carver.

"Söyler misin, Başçavuş," dedi Gericke. "Kaş yıldır ordudasın? "

"Otuz yıldır. 1914'te on altı yaşındayken girdim orduya."

"Muvazzaflardansın ha?" Gericke başını salladı. "Beni şaşırtıyorsun. Profesyoneller için savaş bir oyundur. Oysa sen, savaştan yakınırsın görünüyorsun. Acaba güzel bir üniformayla her limanda bir kız tavlayabilme uğruna mı kaldın orduda? "

Carver'in kızgınlıktan gözü dönmüştü. "Sen görürsün, itoğlu it."

Fisher'in sesini duydular. Yüzbaşı, binbaşı Vaughan ve Harry Jago içeri girdiklerinde Carver parmaklıklardan Gericke'ye sigara tutuyordu.

"Bir sigara içer miydiniz? "

"Çok ince düşüncelisiniz, çavuş," dedi Gericke ve sigarayla yanan kibriti aldı.

"Biraz ilkel ama daha kötüsü de olabilirdi. Bir şikayetiniz var mı? " diye sordu Vaughan.

Gericke, kelepçeli ellerini gösterdi. "Şunları çıkarmak mümkün mü? Ne de olsa kodeste sayılıyım."

Vaughan hayır anlamında başını salladı.

"Üzgünüm. Ama moralinizi yükseltebilecek bir haber vereyim size. Birkaç saat önce Bergen'deki Norveçli arkadaşlarımızdan bir haber aldık. Amiral Otto Freimal komutasındaki U-235 puruvasından yedi sekiz metre eksik olmakla birlikte sağ salim yerine varmış."

Gericke bir an söylenenleri anlamadı ama zaten cevap verecek zamanı da olmadı, çünkü dışardan peron muhafızının düdüğü ve ardından koşuşma sesleri duyuldu.

Vaughan, o kendine özgü dikkatli ve kesin ses tonuyla, soğuk bir şekilde, "Komutan Kuzey Atlantik'in koşullarına rağmen size olaysız bir yolculuk dilerim," dedi.

Gericke gülümsedi. "Eski bir silâh arkadaşımın periskopuna hedef olmak garip bir rastlantı olurdu."

Vaughan selâm verdi, Fisher'e işaret ederek topallaya topallaya perona indi. Jago Gericke'ye döndü, "Sık sık uğrayacağım. Glasgow'a varmamız sekiz saat, hatta daha da fazla sürebilir."

"Benim acelem yok."

Jago çıkınca Carver parmaklıklara yanaştı.

"Benim de yok, oğlum," dedi yavaşça. "Önce şu madalyaları ver bakalım."

Fhada'da limanda rüzgârla gelen yağmur eski evin camlarını dövüyordu. Reeve, masasının başında not defterini açmış. Her gün not alma huyu denizde geçirdiği ilk günlerden kalma bir alışkanlıktı. Olayları kağıda geçirmekten çok, düşüncelerine biçim vermek amacıyla yaptığı bir iş. Piposunu yaktı, kalemi eline alıp yazmaya başladı.

...Şu benim hayatım, eğer buna hayat denilebilirse, garip bir görünüm aldı, her şeyin şekil değiştirdiği bir çeşit metamorfoz. Bir zamanlar Oliver Wendell Holmes, 'İnsan, yaşamamış olmakla suçlansa bile çağının gelişmelerine ve ihtiraslarına katılmalı.' demiş. Ben hayatımın büyük bir bölümünü bu düşünceye sadık kalarak yaşadım. Ama şimdi günlerin ağına kısıtıldığımı hissediyorum. Zaman, yavaş çekimle gösterilen bir film gibi ağır ağır ilerliyor. Ama hangi amaçla? Nereye doğru?

Kalemi elinden bıraktı ve şöminenin önündeki kilime uzanmış yatan kurtköpeğini ayağıyla usulca dürttü.

"Çekil bakalım, kızıl şeytan."

Rory isteksizce yerinden kalktı. Reeve ateşe biraz daha odun attı, sonra saatine baktı. "Vakit geldi sayılır, Rory. Bakalım bugün bize bir şeyler var mı, ne dersin? Belki birileri bizim de yaşadığımızı hatırlamıştır."

Telsiz, pencerenin kenarındaki bir masanın üzerinde duruyordu. Oturdu, kulaklıklarını taktı ve telsizi çalıştırmaya başladı. "Fhada'dan Sugar bir, Mallaig'i arıyor. Beni duyuyor musunuz? "

Rory yanına gelmişti, köpeğin kulaklarını okşadı ve bir daha denedi. Hemen cevap aldı. "Selam Sugar bir, seni çok iyi duyuyoruz. Kaybolma lütfen. Bir mesajım var."

Reeve birden heyecanlanmıştı.

"Amiral Reeve mi? Ben Murray, efendim."

"Ne gibi bir yardımım dokunur? "

"Londra'dan size ileilmek üzere bir haber aldık, efendim. Yeğeniniz sizinle birkaç gün geçirmek üzere yola çıkmış."

Reeve, düşünmeden cevap verdi. "Çok güzel. Ne zaman geliyormuş? "

"Yarın akşam. Kesin bir saat veremem. Bu günlerde tren saatlerinin ne olduğunu biliyorsunuz. Fhada'ya ulaşım nasıl olacak efendim? Resmi bir araç verebileceğimi sanmıyorum."

"Önemi yok," dedi Reeve. "İşin o yanıla ben ilgilenirim." Kendini toparladı. "Bana başka bir mesajın var mı, Murray? "

"Ne yazık ki yok efendim," dedi Murray ve sonra ekledi, "Üzgünüm, Amiralim."

"Üzülme," dedi Reeve acı bir sesle. "Senden başkasının üzüldüğünü sanmıyorum, sen ne diye farklı olasın? Tamam."

Telsizi kapattı. Gözlerini boşluğa dikmiş dalgın dalgın Rory'nin kulaklarıyla oynuyordu. Janet'i

yeniden görmek, haberlerini dinlemek ona iyi gelecekti, ama yeterli değildi bu. Hiç yeterli değildi.

Köpek acı bir ses çıkarınca kulaklarını fazla sıkıktığını fark etti, hemen ayağa kalktı.

"Bağışla oğlum. Bu gün kötü bir günüm. Çıkıp biraz temiz hava alalım."

Askıdan kalın ceketini aldı ve Rory ile birlikte dışarı çıktı. Rüzgâr ters yönden estiği için yelken kullanmaya elverişli değildi. Bu nedenle South Inlet'e kadar arabayı el pompasıyla idare etti.

Cankurtaran sandallarının bulunduğu istasyona geldiğinde kayıkhanenin arka kapısının açık olduğunu gördü. Murdoch, yağmurdan korunacak şekilde eski bir sandalyeye oturmuş, ağırları onarıyordu.

İşine ara vermeden başını kaldırdı. Denizin ve havanın etkisiyle yıpranmış yüzünde hiç bir anlam yoktu.

"İyi bir gün mü, kötü bir gün mü Carey Reeves? "

"Hiç öyle bir seçim yapma hakkım oldu mu? "

"Demek öyle ha? Bir yudum içkiye var mısın? "

"Biraz sonra belki. Yarın yeğenim Londra treniyle Mallaig'e geliyor."

"Senin için iyi bir değişiklik olacak." Murdoch ağı serdi. "Lachlan MacBrayne de aynı trenle izine geliyormuş. Dün annesi söyledi."

"Paraşütçüydü değil mi? "

"Evet. Bir sakıncası yoksa, senin Katrina'ya atlayıp onu karşılayacağımı söyledim. Yeğenini de getireyim mi? "

"İyi olur."

Trende, Gericke gözlerini yummuş posta torbalarının üzerinde yaslanmıştı ve görünüşe bakılırsa uyuyordu. Carver'le iki çavuş kağıt oynuyorlardı. Fisher kitap okuyordu.

Kapı vuruldu, Fisher kalktı, kilidi açtı ve Harry Jago içeri girdi. "Her şey yolunda mı? "

"Sanırım," dedi Fisher. Parmaklıkların yanına gittiler. "Bir saattir uyuyor."

"İyi. Zamanın varsa yataklıya gelip Dr. Munro'yle tanışmanı istiyorum. Çantamda da bir şişe viski var."

"İşte bu iyi," dedi Fisher çıkarlarken.

Carver, bir sigara yakıp kaşındı.

"Şu Amerikalı heriflerin işi iş."

"Nasıl yani? " diye sordu Hardisty.

"Şu Dr. Munro, güzel bir parça. Ta Mallaig'e kadar gidiyor. Amcası, Herbiglerin orada bir adada yaşayan Amerikalı bir amiral. Yataklıda tümü kendine ait bir kompartımanı var. Jago da onunla

kalıyor." Elindeki kağıtları fırlattı. "Yine berbat bir el. Wright, yeniden dağıt şunları ama bu kez bana daha iyilerini vermeye dikkat et."

Kalkıp Gericke'ye baktı. "Uyanık mısın komutan? "

Gericke'den cevap gelmedi, gözleri kapalı, düzenli soluk alıyordu.

"Tanrı aşkına uğraşma adamla," dedi Hardisty. "Bir yere gittiği yok."

Carver isteksizce yerine döndü, oturdu ve kağıtları eline aldı. Arkasında bir an için Gericke'nin gözleri aralandı.

Horst Necker'le Rudi Hubner karargâh binasına girerlerken, Trondheim'de sağanak yağmur yağıyordu.

Barents Denizine uzanan sekiz saatlik bir uçuştan yeni dönmüşlerdi. Uçuş giysileri hâlâ sırtlarındaydı.

Necker, yorgun ve sinirliydi.

"Bu motorun bir çaresine bakmaları gerek. Her havalanışımızda biraz daha traktörü andırır sesler çıkarıyor."

"Biliyorum, Herr Hauptmann," dedi Rudi yatıştırıcı bir sesle. "Vogel'le kendim konuştum. Sefere çıkmayacağımız bir günü bekliyormuş."

"Ulu Tanrım, o zamana kadar ölmüş olabiliriz."

İstirahat odasının kapısını itti ve birden durdu. Karşısında, istihbarat subayı Altrogge'nin yerine, masanın köşesine oturmuş, bir elinde sigara, bir takım kağıtları gözden geçiren Gruppenkommandeur Albay Maier duruyordu.

Girenlere şöyle bir baktı.

"Hayatından pek memnun görünmüyorsun, Horst. Canını sıkan bir şey mi var? "

"Öyle denilebilir." Necker paraşütünü bir sandalyenin üzerine atarak, uzatılan sigarayı aldı. "Sekiz saattir tıknefes bir motorla açık denizin üzerinde dönüp duruyoruz. Onun dışında uçuş müthiş zevkliydi."

Maier güldü. "Zarar yok. iki günlük iznini ayarladım. Bu seni sevindirir."

"Niçin sevindirsin? " Necker hâlâ asık suratlıydı. "Eminim o işi de bir amaçla yapmışsındır."

"Tekdüze hayatında bir değişiklik. Üstlerimiz önümüzdeki haftalarda senin yine İskoçya'nın batı kıyısıyla Hebridler üzerinde durmanı istiyorlar." Gülümsedi. "Hareket istiyordun, Horst. Al sana hareket. Bu hafta doğu kıyısında iki yeni Spitfire filosu geldi. Senin için ilginç olmalı."

"Çok teşekkür ederim." Necker, koşullarının gerektirdiğinden çok daha büyük bir sevinçle karşılamaştı haberi. "Konuyu biraz daha açıklar mısınız? "

"İstihbarata göre son zamanlarda Kanada'dan gelen konvoylar kuzey geçişini kullanıyorlarmış. İzlanda'ya bir hayli yaklaşıyor. Bundan sonraki devriye uçuşlarında Atlantiğe iyice açılman

gerekecek. Hebridlerin en azından beş yüz mil daha batısına."

"Oralarda fazla kalamayız ama."

Maier, masada duran bir haritayı önüne çekti. "Sana geliştirilmiş atılabilir depolar vereceğiz. Bu fazladan bir beş yüz mil demektir. GMI sisteminde yapılan bir değişiklikle de otuz beş binin altına düşmeden İskoçya'yı geçmeni sağlanacak. Onlar kırk diyor ama ben pek ihtimal vermiyorum. Her halde senin Spitfire'lardan uzak durmanı sağlayacaktır."

GMI sistemine göre fazla doldurucuların içine nitrik oksid sıkılıyor, böylece yüksek irtifa uçuşlarında yakım için ek oksijen sağlanarak, motorun gücü yüzde yirmi oranında arttırılıyordu.

Necker haritayı inceledi ve başını salladı. "Hayli uzun bir yol."

Maier gülümseyerek koluna vurdu. "Bir iki gün dinlendikten sonra daha kısa görünür."

Akşama doğru rüzgârın hızı bir hayli azaldı ve pupa yelken giden Deutschland güney-batıdan esen hafif bir rüzgârla karanlığa doğru girdi.

İlk nöbeti Richter tutuyordu, dümende de torpil makinisti er Endrass vardı. Kıç güvertede onlardan başka kimse görünmüyordu. Lostromo küpeşteye dayanmış, ağzında bir sigarillo, yarım ayı ve ufukta serpili parlaklıkları denizin ıslak ve yapışkan sisiyle matlaşmış yıldızları seyrederek gecenin tadını çıkarıyordu.

Saat dokuzda provadaki nöbetçiyle konuşmaya gitti. Dönüşte iskele tarafındaki mizana yelkenlerinin bulunduğu yerde sereni kontrol etmek için durdu. Arkasında bir kımıldanma oldu ve cankurtaran filikalarının arasından Lotte görüldü.

"Helmut!"

Karanlığın içinden ellerini uzattı, yüzü soluktu. Richter ellerini tuttu.

"Lotte, burada ne işin var? "

"Yarım saattir seni seyrediyorum, kıç güverteyi bir uçtan ötekine adımlayıp duruyorsun. Hiç inmeyeceksin sandım."

"Aşağı inmelişin," dedi Richter. "Derhal."

"Niçin? "

"Çünkü rahibe Angela senin için kaygılanıyor. Ben de kaptana yolculuk süresince senden uzak duracağıma söz verdim."

"Peki, sen? " diye sordu kadın. "Sen de benim için kaygılanıyor musun? "

"Tanrı yardımcım olsun," dedi Richter, ellerini Lotte'ninkilerden ayırmaya çalışarak. "Bırak Lotte. Söz verdim, anlamıyor musun? "

"Anladığım bir tek şey var," dedi Lotte, "O da hayatım boyunca korku içinde yaşamış olduğum. Ama seninleyken..." Richter'in ellerini sıkıca tuttu. "Aşk her zaman böyle midir Helmut? Daha önce böylesine âşık oldun mu? "

Richter direnme gücünü yitirmişti, genç kadına sarıldı. "Hayır, Lotte, böylesini hiç tatmamıştım."

"Henüz rahibe adayı olduğum için Kiel'e varır varmaz fazla gürültü koparmadan ayrılabilirim. Sonra da..."

Richter onu usulca öptü. "Kiel'de olacaklar ayrı bir konu. Burada ise, bundan böyle bu tür buluşmalar olmayacak."

"Ne zamana kadar? "

"Talihimiz varsa iki haftayı geçmez. Ama şimdikinden daha hızlı yol almamız gerek."

"Rüzgâr için dua edeyim mi? " diye sordu genç kız, "Gerçek bir rüzgâr için? "

"Gerek kalmayacak." Richter gökyüzüne baktı. "Kanımca bu durgunluk geçici. Gün doğmadan fırtına kopar."

Arkalarında belli belirsiz bir kımıldanma oldu. ikisi birden döndüler. Grandi direğinin yanında rahibe Angela duruyordu.

"Herr Richter, Lotte," dedi sakın bir sesle. "Güzel bir gece değil mi?"

İlk konuşan Lotte oldu, Richter'i savunmak gereğini duyuyordu.

"İnanın rahibe, bu benim yüzümden.. Herr Richter'in bu işte hiç suçu yok."

"Farkındayım çocuğum. Beş dakikadır buradayım. Ama artık sen aşağı insan iyi olur."

Lotte bir an durakladı, sonra kaporta merdivenine doğru ilerlemeye başladı. Yarı yola gelmişti ki rahibe Angela'nın sesi duyuldu.

"Eminim yarın da, Herr Richter, görevlerinden zaman ayırabildikçe seninle konuşmaktan memnurluk duyacaktır."

Genç kadın soluğunu tuttu. Bir an durur gibi oldu, sonra merdivenlerden koşarak indi.

"Rahibe Angela, bu söylediklerinizden şunu çıkarıyorum." diye söze başladı Richter.

"Kur yapmanıza izin verdiğimi mi, Herr Richter? " Rahibe Angela hafifçe gülümsedi. "Bu sözler bende yaşlılık duyguları uyandırıyor."

Döndü, Berger'in kapısına doğru yürüdü. Richter, eli kolu bağlanmış gibi kapıya vuruşunu ve içeri girişini seyretti.

Berger, masasının başına oturmuş bir şeyler yazıyordu. Otto Prager ranzaya uzanmış kitap okuyordu.

Konsolos hemen doğruldu, bacaklarını aşağıya sallandırdı, Berger de elindeki kalemi masanın üzerine bıraktı.

"Rahibe Angela? " dedi kibarca.

Prager ayağa kalktı. "Sizi yalnız bıraksam daha iyi olur her halde." Kapıya doğru ilerliyordu ki, rahibe Angela hayır anlamında başını salladı. "Sadece bir dakikanızı alacağım kaptan. Herr Richter'le Lotte konusunda."

"Sizi dinliyorum," dedi Berger kasvetli bir sesle.

"Kiel'e varıncaya kadar Lotte'yle konuşmayacağına dair size verdiği sözü bozmasına izin vermenizi rica edecektim."

"Böyle bir önerinin sizden gelmesi biraz şaşırtıcı doğrusu."

"Yeni bir bakış açısı diyebilirsiniz. Her zaman Lotte için iyi ve doğru olanı istedim. Şimdi anlıyorum ki, Kiel'e vardığımız zaman hayatına yön verecek kararı kendisi tek başına, Tanrı'nın sesinden başka hiç bir sesin yardımı olmaksızın vermeli. Bu arada Herr Richter'le bir araya gelmelerini önlemek için önlem almayı gereksiz buluyorum. Kendim de tanık oldum, Herr Richter çok şerefli bir genç."

Berger söyleyecek şey bulamıyordu.

Rahibe Angela bir dakika daha bekledi, sonra, "İzninizle, baylar. Gerçekten çok yorgunum," dedi.

Kapı ardından kapandı. Konsolos döndü, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Berger, hiç bir şey söylemeden dolabı açtı ve iki bardakla rom şişesini aldı.

Yağmur, gecenin karanlığında yol alan trenin camlarını kırbaçlıyordu. Harry Jago yataklı kompartımanın kapısını vurup içeri girdiğinde, Janet tek yatağa uzanmış, battaniyeyi de tepesine kadar çekmişti.

"Donuyorum."

"Donmanı engelleyecek çok iyi bir çare biliyorum," dedi Jago, sevinç içinde.

"Bu gece değil, sevgilim. Bitkinim. Bıraksalar, bir hafta uyuyabilirim. Bu geceyi yerde bir battaniyeyle geçirmek zorundasın."

Genç adam omuz silkti. "Olur," dedi. "Arkada yük vagonlarında yatanlar da var."

Ayakkabılarını çıkardı, battaniyeye iyice sarındı, yere uzandı ve hemen uykuya daldı.

Glasgow'a sabah altı otuzda vardılar. Hava kapalıydı. Janet kötü bir gece geçirmişti. Uyandığında, Jago'nun gitmiş olduğunu gördü. Bir an kendini toparlayamadı, sonra trenin durduğunu fark etti.

Battaniyeyi fırlatmış, kalkıyordu ki kapı vuruldu ve içeri Jago girdi. "Sağ ve salim," dedi. "İyi."

Bir termos uzattı. "Kahve. Glasgow'dayız. Vagonların yarısını arıyorlar."

"Sonra ne olacak? "

On dakikaya kadar buradan ayrılmış olacağız. Bridge of Orchy, Rannoch, Fort William ve Mallaig. Her şey yolunda giderse beş saatlik yolumuz daha var. Fisher'le ortak arkadaşımız Gericke'ye güle güle diyeceğim. Hemen dönerim, birlikte kahvaltı ederiz. Her şeyi ayarladım."

Janet cevap veremedi çıktı gitti. Genç kadın bir an oturduğu yerde kaldı, sonra kalktı, güneşliği açtı ve camı indirdi. Peron boş gibiydi. Jago, ortalarında mavi pardesüsüyle Gericke'nin durduğu teğmen Fisher ve öbürlerinden oluşan küçük gruba doğru ilerliyordu.

Janet, Fisher'le Jago'nun kenara çekildiklerini gördü. Bir ara Gericke'nin alaylı yüzünü görür gibi

oldu, Sonra Carver sırtını çevirdi ve arkasından itti. Fisher'le Jago'yu peronda bırakarak istasyonun bekleme salonuna girdiler. Janet, birden pencereyi kapayarak güneşliği indirdi. Ranzasına döndüğünde titriyordu.

"Yorgunum," dedi kendi kendine. "Uzun zamandır çok az uyku uyuyorum. Bütün nedeni bu." Yeniden yatağına girip battaniyeleri üzerine çekti.

"Sizinkilerin bizi karşılamaya geleceklerini sanıyordum," dedi Fisher. "Acaba nerede kaldılar? "

"Tanrı bilir." Jago saatine baktı. "Eh, ben döneyim. Bu meret neredeyse hareket eder."

"Şu adamı bir an önce teslim etmek istiyorum." dedi Fisher, "Garip bir adam. İnsana bakışı garip."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum." Jago elini uzattı. "Dönüşte iyi yolculuklar."

Jago trene atladı. Fisher, içinde kömür bulunan küçük şömineli bekleme salonuna doğru yürümeye başladı. Hardisty'yla Wright sigaralarını yakmışlar, ateşin önünde ısınmaya çalışıyorlardı.

"Tutsak nerede? " diye sordu Fisher.

"Tuvalete gitmek istedi, efendim." Hardisty, başıyla üzerinde Erkekler yazılı yeşil kapıyı gösterdi.

"Başçavuş 'Ben ilgilenirim' dedi."

Fisher döndü, tam o andada kapı hızla açıldı ve Carver iki büklüm dışarı fırladı. Konuşmakta güçlük çeker gibiydi, ağzı açılıp kapanıyor, soluk almaya çalışıyordu.

Fisher yakasına yapıştı. "Ne oldu be adam? "

"Kaç.. Kaçtı, efendim? " Carver kasıklarını tutarak inledi. "İtoğlu it, kaçtı."

Gericke, gerçek nedenlerle tuvalete gitmek istemişti, işin bu aşamasında kaçmak hesapta yoktu, hele elleri kelepçeliyken. Kaçışı, anında alınan bir kararla, ufacık bir fırsatı değerlendirmesiyle gerçekleşmişti.

"Ben ilgilenirim, çocuklar." Carver onu öne doğru itmiş, kapıyı tekmeleyerek açmıştı. "Siz ikiniz fırsat bulmuşken birer sigara yakın."

İçerde bir sıra bölme, bir tabure, kırık bir küvet ve küvetin üzerinde içeriye yağmurun girmesini engelleyemeyen açık bir pencere vardı. Gericke'yi harekete geçiren işte bu açık pencere olmuştu.

Başçavuş kapıya yaslandı. "Hadi bakalım."

Gericke, bölmelerden birine doğru ilerledi, sonra dönerek kelepçeli ellerini uzattı. "Bunlarla iş görmek biraz zor."

"Demek oturmalık bir iş ha?"

Carver güldü, karşısındakini küçük düşürmek için her fırsatı değerlendirmekte kararlıydı.

"Eh, bu durumda biraz daha anlayışlı olabiliriz, komutan." Anahtarını çıkarıp kelepçelerden birini açtı.

"Tamam, bu sana yeter. Tabii kapıyı da açık bırakacaksın. Seyretmemin bir sakıncası yoktur her halde, bu koşullarda."

"Teşekkür ederim, başçavuş." dedi Gericke ve sağ dizini Carver'in kasiğine indirdi.

DEUTSCHLAND, yelkenlisi 21 Eylül 1944. Enlemi 49 derece, 52 dakika kuzey, boylamı 14 derece 59 dakika batı. Rüzgâr 5-6 kuvvetinde. Aralıklı fırtınalar. Aralıksız yağmur. Artık günde dört saat su pompalamak gerekiyor. Şimdilik bu yeterli. Mürettebatın sayısı da kabarık olduğundan iş çok yorucu olmuyor. Şu sıralar İrlanda'nın 220 mil kadar güney batısındaız.

Tökezlenerek yürüyen Carver'in peşinden, Fisher paket bürosundan çıktı ve bekleme salonunun önünde bir an durdu. "Allah belânı versin, Carver, bunun hesabını soracağım senden."

Hardisty ile Wright koşarak köşeyi döndüler. "Barikatı aşmadığı kesin, efendim," dedi Hardisty. Orada iki nöbetçi var. Şimdi alarm veriyorlar."

"Bagaj bölümünü tekrar arayın," diye emir verdi Fisher. "Buralarda bir yerde olması gerek. Bu kadar kısa sürede bir yere kaçamaz."

Hardisty ile Wright yeniden aramaya koyuldular. "O Alman itini bir elime geçireyim.." Carver'in sesi kin doluydu.

"Kapa çenenide düşüneyim," dedi Fisher.

Acı bir düdük sesi duyuldu. Peron muhafızının bayrağı kalktı. Tren yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Ne olup bittiğini anlamaya çalışan bir iki denizci camlardan dışarı sarktılar ama yolcuların çoğu daha uykudan uyanmamıştı bile.

"Nereye cehennem olabilir ki? " diyordu Fisher, sonra birden aklına geldi. "Tren, başçavuş!" diye bağırdı.

"Tekrar trene binmiş olmalı. Onun için bulamadık."

Tren hızlanmıştı ama yetişebilirlerdi. Fisher muhafız vagonunun açık kapısına atladı. Sonra döndü, Carver'i de arkasından içeri çekti. Hardisty ile Wright yetişemediler.

"Hey, ne oluyor? " diye sordu muhafız.

Fisher cevap vermedi, tabancasını çıkararak Carver'e döndü. "Hadi başçavuş, deliğinden çıkaralım onu," dedi.

Janet Munro'nun yolculuk belgesinde kıdemli işareti olduğu için, ilk kahvaltı servisi ona yapıldı. İngiliz usulü domuz pastırması, yumurta, marmelat, kızarmış ekmek ve çay.

Jago gözlerine inanamıyordu. "Savaş var diyen ben miydim? "

"Benim gibileri için yok tabii, sevgilim."

"Bu kez sağlam yere düştüğüm bir gerçek."

Küçük masanın öbür yanına geçti, oturdu. Janet çayları koydu.

"Biliyor musun, bu nesneyi bayağı sever oldum," dedi Jago.

Kapı vuruldu. Daha yakınında olduğu için Janet uzandı ve açtı. Tabancası elinde olan Fisher önde, Carver arkada, içeri girdiler.

"Ne oluyor? " diye sordu Jago.

"İstasyonda Carver'i atlatmış efendim," dedi Fisher. "Tuvalete gitmek istemiş..."

"Söyleyeceklerini harp divanına sakla, teğmen," dedi Jago. "Bilmek istediğim bir şey var." Carver'e döndü. "Kelepçelerini açtın mı? "

Carver yutkundu. "Sadece birini, efendim. Yani, istedi de..."

"İnanamıyorum!" diye patladı Jago. "Onun gibilerine bir tek fırsat yeter." Kızgınlıktan yüzü bembeyaz kesilmişti. "Demek şimdi trende, bunu mu söylemeye çalışıyorsunuz? "

"Sanırım efendim." Fisher durakladı. "Yani gidebileceği başka yer yoktu. Zamanı yoktu."

"Sanıyor musun? " dedi Jago. "Peki öyleyse, nerede teğmen? Buralarda, özellikle West Highland hattı üzerinde Alman deniz subayları sık rastlanılan şeyler olmasa gerek."

Fisher, Carver'e bir öz attı ve sonra Amerikalıya döndü.

"Bil... bilmiyorum, efendim. Muhafız vagonundan başlayarak buraya doğru geldik."

"Ve izine rastlayamadınız. Tabii olduğu yeri ilân edecek değildi ya. Silahlı mı? "

Carver bir an yalan söylemeyi düşündü, ama Jago'nun bir bakışı fikrini değiştirmesine yetti.

"Ne yazık ki öyle, efendim. Yanımda bir yedeğim vardı Bir Mauser. Ne olur ne olmaz diye."

"Ne olur ne olmaz diye mi? " diye sordu Jago, sonra eliyle boş ver anlamında bir işaret yaptı.

"Anlatmaya kalkışma çavuş, şu anda düşünecek daha önemli konularımız var." Çantasından bir otomatik Colt çıkarıp cebine koydu. "Tabancalarınızı sokun. Bütün treni ayağa kaldırmanın anlamı yok. Trendeyse, ki sanmıyorum, en ufak bir karşılık ondan yana çalışır."

Sorumluluğu başkasına devretmenin rahatlığı, içinde olan Fisher, "Şimdi ne yapacağız, efendim? " diye sordu.

"Carver bu uçta kalacak, sen ve ben muhafız vagonuna gideceğiz, oradan da öne doğru ilerleyeceğiz. Her kompartıman, her tuvalet aranacak. Onu buluruz, buradaysa. Kanımca, şu an Glasgow limanındaki bir Portekiz ya da İspanyol gemisine doğru yol alıyordur."

"Alman üniformasıyla mı?" dedi Janet. "Beş dakikadan fazla yaşatmazlar onu."

"Geçen yıl Londralı bir muhabir, bir SS albayının üniformasını giyerek Oxford Street'ten Picaddily'ye kadar yürüdü," dedi Jago. Kimsenin de dikkatini çekmedi. Bu günlerde ortalıkta öylesine çok üniforma var ki. Hem denizcilerin üniformaları bütün dünyada üç aşağı beş yukarı hep aynıdır." Fisher'le Carver'e dışarı çıkmalarını işaret etti. Janet'e "Sen buradan ayrılma. Çabuk dönerim," dedi..

Tekrar göründüklerinde aradan bir saat geçmiş, tren Loch Lomond'un kuzey ucuna yaklaşmıştı. Fisher'in yüzü eskisinden daha da soluktu. Carver ise koridora sığınmış duruyordu.

"Gericke'yi bulamadınız mı? " diye sordu.

"Bulmuşa benziyor muyuz?"

Aslında yaşlı bir adam olan ve savaş olduğu için işine devam etmek zorunluluğunu duyan muhafız, Carver'in arkasından başını uzattı. "Bulabildiniz mi efendim? "

Jago başını salladı. "Bu trende olmadığı kuşkusuz. Aranmadık yer bırakmadık."

"Pek sanmıyorum, efendim," dedi muhafız. "Glasgow'da, içinde Mallaig'deki Deniz Kuvvetlerine teslim edilmek üzere üç cip bulunan bir vagonu benimkinin arkasına taktılar. Ama o vagona geçiş olmadığı için orada bulunması pek zayıf bir olasılık."

"Öyle mi dersin? " dedi Jago, ve treni durdurmak için kullanılan kola asıldı.

Gericke ciplerden birinin arkasında oldukça rahat bir yolculuk yapmıştı. Hem yağmurdan korunmuş, hem de şahane görüntüyü izleyebilmişti.

Belirli bir plânı yoktu, kendini olayların akışına bırakmıştı. Carver'i alt etme fırsatı kaçırılmazdı. Trende dönme kararı da o kadar doğaldı ki, bu konuda düşünme gereğini bile duymamıştı.

Ve lehine olan bir durum vardı. O da, dünyanın her yanında deniz subaylarının üniformalarının birbirine benzemesiydi. Yapacağı tek değişiklik, şapkasının üzerinde bulunan Alman Deniz Kuvvetleri armasından amali haçla kartalı çıkarmak olacaktı: Sol bileğinde sallanan kelepçelerle o a tam bunu yapmak üzereydi ki, tren büyük bir gıcırtyla aniden durdu gibi oldu ve onu yerinden fırlattı.

Dikine uzanan yamaçlarıyla dar ve uzun bir geçitte durmuşlardı, kurtuluş yok gibiydi. Yine de Gericke pes etmeye razı değildi. Kaybedecek şeyi kalmamıştı. Tren gıcırdayarak durmak üzereyken, muhafız vagonunun paslı merdivenlerine doğru ilerlemeye başladı.

Vagonun tepesindeki dar geçitten koşarak geçti ve ilk yolcu vagonuna, oradan da bir başkasının üstüne atlayarak yüzükoyun yattı.

Tren tamamen durmuştu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun ve basınçlı buharın sesinden başka şey duyulmuyordu. Sonra indirilen pencereler, açılan kapılar ve heyecanlı insanların sesleri duyuldu.

Biri demiryolunun kenarından koşuyordu. Gericke, Fisher'in, "Bu kez kaçabileceği bir yer yok!" dediğini duydu.

"Tamam!" diye seslendi Jago. "Onun için sakın ol. Silâh oyunları gereksiz. Sağ kalmasında fayda var."

Yanından geçtiler. Gericke, her şeyi göze alarak kenardan sarktı, merdivenleri inerek vagonları birleştiren köprüye atladı ve önüne gelen ilk kapıyı açarak içeri girdi.

Koridor kalabalıktı. Çoğunluğu Mallaig'deki deniz kuvvetlerine ait depoya giden denizciler oluşturuyordu. Pencerelerden sarkmış, ne olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. Her taraftan başka bir ses çıkıyordu. Gericke, kelepçeli sol elini cebine sokarak koridorda ilerlemeye başladı.

Vagonun sonuna gelene kadar onu kimse fark etmedi. En son camın önünde duran genç bir denizci geri çekildi ve Gericke'ye çarptı. Döndü, pardesüyle şapkeyi gördü ve hemen, "Özür dilerim, efendim." dedi.

"Zarar yok."

"Arkalarda bir şey mi oldu efendim? "

"Bilmem." dedi Gericke, "Tabancalı bir iki subay gördüm. Belki bir tutsak kaçıdır."

Gericke öbürleri gibi bir süre pencerenin önünde durdu. Jago ve yanındakilerin tekrar trene bindiklerini gördü. Muhafızın düdüğü duyuldu ve tren harekete geçti.

Pencerelerden dışarıyı izleyenler yeniden kompartımanlarına dönmeye başladılar. Gericke de yoluna devam etti. Yataklıya geçti, buranın daha sakin, daha düzenli olduğunu gördü. Koridor bomboştu, tam yürümeye başlamıştı ki ön taraftaki kapı açıldı ve kondüktör görüldü.

Adam durakladı. "Size yardımcı olabilir miyim, efendim? "

Gericke çabuk düşünmek zorundaydı, Jago'yla aynı odayı paylaşan kız hakkında söylenenleri hatırlamaya çalıştı. Neydi kızın adı? Dr. Munro; Amerikalı bir amiralin yeğeni.

"Ben Hollanda Kraliyet Donanmasından yüzbaşı van Lott," dedi gözünü bile kırpmadan. "Dr. Munro'yu arıyordum."

"On dört numaralı kompartıman, şöyle buyurun,efendim."

Adam döndü, koridorda biraz ilerledikten sonra bir kapıyı vurdu. Gericke arkasındaydı.

Kapı açıldı ve Janet'in başı görüldü.

"Bu bay sizi arıyordu, doktor. Hollanda Kraliyet Donanmasından yüzbaşı van Lott."

Janet, Gericke'yi yukarıdan aşağı süzdü. "Teşekkür ederim," dedi adama ve Gericke'ye döndü,

"Buyurmaz mısınız? "

Kondüktör ayrıldı ve Gericke içeri girdi. Arkasını döndüğünde Janet kapıya yaslanmış, kolları kenetli, ciddi bir ifadeyle kendisini seyrediyordu.

"Pek iyi görünüyorsunuz, yüzbaşı. Neyiniz var? "

"Emin değilim. Glasgow'da pek iyi hissetmiyordum kendimi. Az kaldı trenden iniyordum, ama bugün Mallaig'de olmam şart. Biri trende bir doktor olduğunu söyledi, ben de kondüktöre sordum."

"Otursanız iyi edersiniz."

Ranzanın kenarına ilişti. Genç kadın elini alnına koydu. "Ateşiniz var galiba."

"Öyle mi dersiniz? "

"Kesinlikle."

Genç kadın yanına oturup bacak bacak üzerine attı, nabzını dinlemeye başladı.

"Mükemmel bacaklarınız var, doktor."

Genç kadın, "Öyle derler," diyerek ayağa Kaltı. "Size okkalı bir viski gerek."

"Öyle mi dersiniz? "

"En azından bundan sonra gerek duyacaksınız? "

Viski şişesi Jago'nun çantasındaydı, musluğun yanından da bir bardak alarak cömertçe doldurdu.

"Sağlığınıza," dedi Gericke.

"Prozit," diye cevap verdi genç kadın ve gülümsedi. "Ne kadar aptalım. Almancaydı değil mi? "

Gericke iç geçirdi ve bir yudumda viskiyi bitirdi. "Bana çok iyi davrandınız," dedi ve uzanarak kapının sürgüsünü itti.

Jago, bir o yana bir bu yana sallanarak trende ilerlemeye çalışıyordu. Fisher'le Carver de onu izliyorlardı. "Ben şimdi ne yapayım, efendim? " diye yakınıyordu Fisher.

"Dağlara kaç. Beynine bir kurşun sık. Bana ne soruyorsun? " dedi Jago. "Bu senin sorunun, Fisher. Ben orada değildim ki. Trene dönmüştüm."

Bu aptalın beceriksizliği yüzünden suçlanmaya niyeti yoktu.Kapıyı açıp yataklıya girerken kondüktör de en baştaki kompartımandan elinde tepsıyla çıkıyordu.

"Bize kahve ya da çay verebilir misin? " dedi Jago. "Hangisi varsa."

"Dr. Munro'nun kompartımanına mı getireyim?" Kondüktör bir an durakladı. "Şu anda yanında biri var, efendim. Yüzbaşı van Lott adında biri. Hollandalı bir deniz subayı.."

Jago adama baktı. "Kısa boylu, soluk yüzlü bir adam," dedi yavaşça, "Beyaz şapkalı, koyu mavi pardesülü? "

"Evet, efendim. Kahvem kalmadı ama sizlere çay verebilirim. Hemen getiririm."

Adam mutfığa doğru ilerledi. Jago, cebinden otomatik Colt'unu çıkardı ve Fisher'e döndü. "Ne dersin? "

"İnanamıyorum." Fisher aptallaşmıştı. "Anlaşılır gibi değil."

"Bana izin verin, efendim," dedi Carver heyecanla, "Bir dakikada o serseriye çıkarırım dışarıya."

"Saçmalama. Dr. Munro da içerde, onun için çok dikkatli olmamız gerek. Anlaşıldı mı?"

Yavaşça Janet'in kompartımanına doğru yürüdü. Usulca kapıyı açmayı denedi ama kilitliydi, derin bir soluk alarak kapıyı vurdu. "Janet orada mısın?" Sesi kısık çıkıyordu.

Janet kapıya doğru bir adım attı, ama Gericke onu geriye çekti. Bileğindeki kelepçe açıkça görülüyordu.

"Hayır. Daha değil."

Jago yeniden kapıya vurdu, bu kez daha ısrarlı bir şekilde seslendi, "Hadi, Janet. Aç kapıyı."

Gericke yatağın kenarına oturdu. "Nasıl anladın? " diye sordu.

"Seni ilk kez London Cage'de gördüğümde başındaki o şirin, beyaz şapkanın armasının üzerinde bir kartal ve gamalı haç vardı."

Neşeli bir şekilde gülümsedi. "Ben seni nasıl kaçırdım acaba? "

"Kötü bir günündeydin her halde. Her şeyin olduğu gibi çekiciliğin de bir sınırı vardır. Bu oyuna bir son verelim mi artık?"

Elini sürgüye götürdü, Gericke cebinden Mauser'i çıkarıp hafifçe yukarı kaldırdı.

"Acaba tekrar nabzıma bakmak ister miydin? "

"Bugün değil, başka işlerim var."

"Eh, ne yapalım, ben de anısıyla yaşarım." Topuklarını vurdu, hafifçe selâm verdi ve Mauser'i uzattı.

Janet artık gülümsemiyordu. "Aptal," diye fısıldadı. "Eline ne geçti."

"Oyunun kuralı bu, doktor. Bir şeyler yapmak zorundasın."

Genç kadın sürgüyü çekti, kapıyı açarak yana çekildi. Jago ve ötekiler içeri doluştular. Carver, Gericke'ye yapıştı ve sert bir hareketle kollarını arkasına doğru büküdü.

"Bir şeyin yok ya? " dedi Jago.

Janet ona Mauser'i uzattı. "Tam bir centilmen gibi hareket etti."

"Pişmanım," dedi Gericke neşeli bir şekilde ona dönerek

Genç kadın acı acı güldü. "Tanrı aşkına, çıkarın onu buradan."

Carver, elleri arkasında kelepçeli olan Gericke'yi iterek koridora çıkardı. Jago, Mauser'i ona geri verdi.

"Bir daha kaybetmemeye çalış. Onu da."

"Kaybetmem, efendim. Bundan emin olabilirsiniz," dedi Carver ve eli kelepçeli adama arkadan bir diz geçirdi. Gericke sendeleyerek ileri fırladı.

Tren, Fort William'da yirmi dakika kaldı. Bu arada Fisher istasyon müdürünün odasından bir yere telefon etti. Sonra çıktı, muhafız vagonuna bindi ve yük kompartımanının kapısını vurdu. Carver kapıyı açtığı anda tren hareket etmişti.

"Durum nedir, efendim? "

"Onu Mallaig'e götürüyoruz, öğleden sonraki trenle yine Glasgow'a döneceğiz. O nasıl? "

"Noel hindisi gibi bağlı."

Fisher, tel örgülere doğru yürüdü. Gericke posta torbalarının üzerine uzanmıştı. Elleri arkadan kelepçeli, ayak bilekleri ipe bağlıydı. Yüzbaşı birden çok yorgun olduğunu hissetti. Oturdu, bir sigara yaktı. Tanrıya şükür, kabusu atlatmışlardı. Harp divanı, soruşturma filan olmayacaktı.

Belki bir soruşturma açılırdı ama ondan yakasını kurtarabilirdi. Aslında bütün bu berbat olaylardan Carver sorumluydu.

Richter öğle yemeği için baş kasaraya indiğinde, Deutschland'da isyana varabilecek

homurdanmaların baş gösterdiğini gördü.

Roth'un, "Bana sorarsanız bunun içine bir şey girmiş ve orada ölmüş," dediğini duydu.

Aşağıdaki nöbetçiler dar bir masanın çevresine toplanmışlardı. Masanın üzerinde, mutfaktan getirdikleri ve aralarındaki tartışmaya yol açan iki kazan duruyordu. Kapağı kaldırıldığında ortaya yayılan koku dayanılır gibi değildi.

"Nedir bu? " diye sordu aralarına girerek.

"Yine yemek sorunu," dedi Endrass. "Domuzlar bile yemez bunu. Weber bu sefer fazla ileri gitti."

"Aşçılıktan anlamıyor," diye kabullendi Richter, kazanın içine yüzünü buruşturarak bakarken.

"Ama nasıl bir adam olursa olsun, Walz bu işten anlardı."

Sıkıntılı bir sessizlik kapladı ortalığı. Ahçının ölümü, ardında gerçekten doldurulmaz bir boşluk bırakmıştı. Richter, dolaylı da olsa bu durumdan sorumlu sayılırdı.

Riedel, "Biliyorsunuz Herr Richter, ben hayatımı denizlerde geçirdim. Savaştan az önce eski Komodor Johnson'la son buğday seferi için Hamburg'dan ayrıldık. Avustralya'ya, Oueenstovvn'a yüz yedi günde vardık Haklarımı bilirim. Kurallara göre, günde adam başına yüz gram tuzlu biftek, üç yüz gram da domuz eti verilmesi gerek," dedi ve kepçeyi kazana soktu.

"Ya şimdi ne yiyoruz? Herkese bir lokma, o da talihli bir günümüzdeysek."

"Erzak stokumuz hızla eriyor," dedi Richter. Et varilden çıktığında zaten yarı yarıya çürümüş oluyor. Bu yüzden Weber'i suçlayamayız."

"Ama elde olanı da adama böyle yedirmenin mazereti olamaz," dedi Endrass. "Kaptanla konuşsak iyi olacak."

"Peki," diyerek başını salladı Richter. "Sen ve Riedel, şu kazanlardan birini birlikte alın da kaptan neden söz ettiğimizi anlasın."

Aslında buna pek gerek yoktu. Dümenci, kapıyı vurup içeri girdiğinde masa başında kaptanla Prager'i yemek yerken gördü.

"Ne oluyor? " diye sordu Berger.

"Mürettebatın bir şikayeti var kaptan. Riedel'le Endrass arkadaşların sözcülüğünü yapmak üzere izninizi rica ediyorlar."

Berger, soğuk bir yüzle Endrass'a baktı. "Evet? "

"Yemek, Herr Kapitan," dedi Endrass. "Artık kimsenin midesi kaldırmaz oldu ve o koku..."

Riedel'in tuttuğu kazanın kapağını açtı. Berger çıkan kokuyla irkildi.

"Anlaşıldı. Çıkarın onu buradan."

Riedel çıktı.

"Tamam, pek lezzetli bir şey değil, ama durum hepimiz için aynı." Kendi tabağını göstererek Richter'e döndü. "Mutfakta kim var şimdi? Weber değil mi? "

"Evet efendim, o da zorla kabul etti. Hiç biri bu işi istemediği için aralarında kura çektiler."

"Bu konuda yapabileceğim fazla bir şey yok," dedi Berger. "Bu yelkenli gemilerin ezeli derdidir. Yiyecekler, özellikle et bir kez bozulmaya başladı mı ancak tecrübeli ahçıların elinde yenecek duruma sokulabilir. O da bizde yok. Eminim, Weber elinden geleni yapıyordur."

"Özür dilerim ama ben bu sözlerinize karşı çıkmak zorundayım." Rahibe Angela, elinde bir tencere ve arkasında öteki rahibelerle kapıda duruyordu. Tencerenin kapağını kaldırdı. "Sizce bu tencerenin içindeki nedir? " diye sordu Berger'e.

Berger, tencerenin içinde yüzen kirli yağ tabakasına baktı. "Sanırım mercimek çorbası, rahibe."

"Kirden simsiyah, " dedi rahibe. "Ancak ahçının mercimekleri yıkamadığı gerçeğiyle açıklanabilecek ender rastlanan bir durum."

"Tamam," dedi Berger. "Devam etmenize gerek yok. Peki, ne yapmamı istiyorsunuz? "

Rahibe Angela tencereyi rahibe Kathe'ye uzattı.

"İşe önce mutfağı denetimden geçirmekle başlayabiliriz. Tabii izin verirseniz."

İlk kez kendini olayların akışına bırakan Berger, "Gayet tabii, rahibe. Beni izler misiniz, lütfen?" diye cevapladı.

Yüzünde mutsuz bir ifadeyle, küçücük mutfaktaki yağlı tencereler ve kirli tabaklar arasında oturan bahtsız Weber, birden, kaptanın önderliğinde büyük bir grubun kendisine doğru geldiğini gördü.

Hemen ayağa kalktı, ellerini kirli önlüğüne siliyordu ki Berger'in sesi duyuldu.

"Dışarı Weber. Çabuk."

Weber söyleneni yaptı. Rahibe Angela kapının eşiğinde durdu. İçeriye bir göz gezdirdi. Fıçısında çürüyen domuz etini şöyle bir kokladı ve Weber'e döndü.

"Önlüğünü çıkar."

Weber, Berger'e bir göz attı ve sonra söyleneni yaptı. Rahibe Angela önlüğü aldı, uzak tutarak bir an inceledi, sonra denize fırlattı.

"Bu adamı eski görevinin başına gönderseniz iyi olur. Belli ki burası ona göre bir yer değil."

"Peki, ya yemek işi ne olacak? " dedi Berger.

"O konuya gelince, kaptan, biraz inanç sahibi olmanız gerekecek. Ama önce, bu iğrenç deliğin her köşesini tertemiz görmek istiyorum." Rahibelere döndü. "Her tencere pırıl pırıl olacak. Ancak ve ancak o zaman yemek konusunda bir şeyler yapabiliriz. Ne dersiniz, kaptan? "

"Sizin de sık sık hatırlattığınız gibi, Tanrı'ya emanetiz," dedi Berger.

Ama akşama doğru Prager'le yukarı çıktığında mutfaktan öylesine iştah açıcı kokular geliyordu ki, günlerdir ilk kez acıktığını hissetti.

Nöbette duran Richter'e "Bu ne? " diye sordu.

"Sanırım, kadın eli dedikleri şey işte, Herr Kapitan."

"Tamı'ya şükürler olsun," diye ekledi Prager.

Janet, kompartımanın penceresinden asık bir suratla dışarıyı seyrediyordu. Ben Mevis'in güzellikleri bile onu neşelendirmiyordu. Masaya oturup eline bir kitap aldı.

Aradan bir saat, bir buçuk saat geçti ve Jago uyumaya devam etti. İskoçya'nın en güzel dağlık yörelerinden geçiyorlardı. Glenfinnan, Lochailort, sonra deniz, sis ve yağmur içindeki *Sound of Arisaig*.

Genç kadın kitabı çoktan bir kenara atmıştı. Sigara yakmış, bir yandan camdan aşağı akan yağmur damlalarını seyrediyor, bir yandan da -düşünmek istediğinden değil ama bir türlü aklından çıkmadığı için- Gericke'yi düşünüyordu. Ama bu böyle devam edemezdi. Kitabı yeniden eline aldı ve kendini okumaya zorladı.

Posta torbalarının üzerinde yüzükoyun yatan Gericke, Carver'i göremiyordu ama yaklaştığını duyuyordu.

Başçavuş yanına çömeldi, elinde bir bıçak vardı, sert bir hareketle yüzünü kendine doğru çevirdi.

"Çok aptalca bir iş olur," dedi Gericke, "Sonra ötekilere nasıl açıklarsın? "

Carver cebinden Şövalye Haçı nişanını çıkardı. "Bunun için özel bir şeyler yapmış olmalısın. Büyük kahraman ha?" İçindeki hırs kızgın lav gibi yükseliyordu. Gericke'nin bileklerindeki ipi keserek koluna yapıştı. "Hadi, kalk bakalım, kalk."

Gericke ayakta sallanıyordu, hareketsiz kalan bacaklarında yeniden kan dolaşımı başlarken acıyla haykırmak geliyordu içinden. Carver onu iterek parmaklıklardan dışarı çıkardı, çelme takarak dizlerinin üzerine düşürdü ve kaburgalarına bir tekme indirdi.

"Şimdi kendinizi daha iyi hissediyor musunuz, efendim?"

Gericke epey çaba harcayarak dizlerinin üstüne kalktı. "Çavuş, sen dövüşlerini hep böyle mi kazandın? Elleri arkasından bağlı adamları kum torbası niyetine kullanarak mı? "

Carver, cebinden kelepçelerin anahtarını çıkardı. "Ben sana nasıl dövüştüğümü gösteririm."

Kelepçelerden kurtulan Gericke gülümsedi, üzerindeki pardösüyü silkinerek omuzlarından attı. Carver, gözü dönmüş bir şekilde yumruk salladı, Alman yana kaçarak bundan kolaylıkla kurtuldu. Hafifçe eğildi, sağ yumruğu öne doğru uzanmış, solu gövdesini koruyordu. Hareketlerinden profesyonellik okunuyordu.

Çavuş yeniden daldı, Gericke bunu da kolaylıkla savuşturdu ve bu kez olduğu yerde dönerek Carver'in böbreklerine bir sol indirdi. Carver acıyla haykırdı.

"Evet, sana pek dürüst davranmadım çavuş," dedi Gericke ve Carver'in kaburgalarına bir sol daha indirdi. Ardından da bir sağ vurup yanağının üst kısmını patlattı. "Gençliğimde Şili'den nitrat taşıyan bir gemide çalıştım. Zor bir okuldu. Çabuk büyüdüm."

Vurduğu her yumruk yerini buluyordu. Carver ise sanki havayı dövüyordu.

Yüzü kan içinde kalan başçavuş konuşamıyor, soluk almakta güçlük çekiyor, ama Alman durmak

bilmiyordu.

"Sırtındaki üniforma ve seni yetiştiren ülke için bir utanç kaynağısın. Biri sana bu dersi çok daha önce vermeliydi," dedi Gericke ve Carver'in suratına art arda üç yumruk daha indirerek duvarın dibine çökertti.

Carver yere yığıldı, başı yana eğilmiş kalmıştı. Gericke bir an durdu, ona baktı, sonra eğildi ve ceplerini karıştırarak nişanlarını buldu aldı.

Mauser'i cebine attıktan sonra yerden şapkasını aldı ve pardösüsünü giydi. Vagonun kapısını açtı, sağanak halinde yağın yağmur içeriye doldu.

Yataklının koridorunda açık bir pencereden dışarıyı seyreden Janet, bir an için fundalıklara düşen Gericke'nin yamaçtan aşağı yuvarlana yuvarlana indiğini görür gibi oldu. Yağmur ve sis devam ediyordu.

DOKUZ

DEUTSCHLAND yelkenlisi, 22 Eylül, 1944. Enlemi 50 derece 59 dakika kuzey. Boylamı 15 derece 35 dakika batı.

Gündüz nöbetinin allına yarısında mayistra yelken sereninin demir halkası koptu. Bu kargaşalıkta mayistra yelkeni yırtıldı Bay Sturm hasarın giderildiğini haber verdiğinde tam öğlen olmuştu. Kısa bir süre sonra hava bozdu Yağmur ve sis. Rüzgâr kuzey batıdan, 5-6 gücünde.

Nova Scotia'nın Halifax limanından Güney Gallerdeki çelik işletmelerine teslim edilmek üzere külçe demir yükleyerek yola çıkan Mary Masters adlı dokuz bin tonluk Liberty gemisi, çok kötü bir yirmi dört saat geçirmişti. Kaptan dahil olmak üzere mürettebatın çoğu aşağıda uyuyordu.

Yağmur ve sis yüzünden görüş mesafesi bir hayli kısıtlıydı, kaptan köprüsündeki nöbetçi de çok yorgundu. Son yarım saatte belki yirminci kez dürbünü gözüne götürdü ve birden karşısında Deutschland'ı görünce şok geçirmiş gibi oldu.

Silistreden kaptanı aradı. "Braithwaite, efendim. Sizi rahatsız etmek istemezdim ama bir yelkenli göründü."

"Ne dedin? "

"Yelkenli, efendim. İskele tarafında."

"Hemen geliyorum."

Braithwaite yeniden Deutschland'ı izlemek üzere yerine döndü. Az sonra Henderson kaptan köprüsüne çıktı. Kaptan Henderson dokuz yüz kırkta emekliye ayrılacakken savaş yüzünden göreve devam etmek zorunda kalan ufak tefek beyaz saçlı bir adamdı.

Dürbünü alıp ayarladı. "Hey gidi güzelim," dedi usulca. "Yön değiştirin, Braithwaite. Onu daha yakından görmek istiyorum."

Berger'le Sturm pupada karşıdan gelen gemiyi izlerlerken, Deutschland'ın güvertesinde yarım düzine kadar adam vardı.

Sturm dürbünü elinden bıraktı. "İngilizler, Herr Kapitan. Liverpool'a kayıtlı Mary Masters."

Richter işaret lambasıyla merdivenlerde göründü. "Şimdi ne olacak, efendim? "

"Bu bir ticaret gemisi, Kraliyet Deniz Kuvvetlerine bağlı değil." Berger asılı bulunan İsveç bayrağına baktı. "Birileri tersini kanıtlayana kadar biz Gudrid Andersen'iz. "

Mary Masters'e bir sinyal flaması asılmıştı, Sturm inceleyerek " 'Yardıмым dokunabilir mi' diye soruyor," dedi.

Berger, bir eliyle küpeşteye tutunmuş düşünüyordu. Gemi çok yaklaşmıştı, rotasını değiştirmese kısa süre sonra kaptan köprüsündeki adamları seçebileceklerdi.

"Bu kez gerçekten blöf yapacağız. Bay Sturm, aramızda en iyi İngilizce bilen sizsiniz, işaret

lambasını siz alın. Emirlerimi iletmeye hazır olun. Sade bir dille lütfen."

"Emredersiniz efendim."

Sturm işaret verdi. Kısa bir aradan sonra karşıdan cevap geldi.

"Başlayalım," dedi Berger usulca. "Gudrid Andersen, yirmi sekiz gün önce Gothenburg'a gitmek üzere Belem'den ayrıldık. Önerinize teşekkürler, ama yardıma ihtiyacımız yok."

Artık iyice yaklaşmış bulunan Mary Masters'den cevap verdiler. Sturm mesajın bitmesini bekledi, sonra çevirdi.

"Nova Scotia'nın Halifax limanından çıktık, Swansea'ye gidiyoruz. Motorlarımızdaki geçici bir arıza yüzünden konvoyumuzdan ayrılmak zorunda kaldık." Lamba yeniden yanıp sönmeye başladı. "Yerinizi bildirmemi ister misiniz? "

"Önerisini kabul edin. Başka çare yok. Öyle değil mi Helmut? "

Richter, evet anlamında başını salladı. Yüzü gergindi.

"Dediğiniz gibi, başka çaremiz yok."

"Talihimiz yolunda giderse, gerçek Gudrid Andersen'in hâlâ Gothenburg limanında olduğunu keşfetmeleri iki ya da üç günlerini alır. Ufukta yok oldukları anda biz rotamızı değiştiririz."

Sturm'un elindeki işaret lambası yanıp sönmeye devam etti. Mary Masters cevap verdi. Mürettebatının çoğunluğu iskele tarafındaki küpeşteye sıralanmış, sevinçle bağıırışıp el sallıyordu.

"Sor bakalım, hâlâ savaşı kazanıyorlar mıymış?" Sturm şaşkınlıktan bakakaldı. "Hadi, sorsana!" dedi Berger sabırsızca.

Cevap çok kısıydı. "Kesinlikle. Söylediği bundan ibaret, efendim."

"Ben de öyle olduğunu tahmin ediyordum," dedi Berger. Teşekkür ederiz, güle güle deyin, Bay Sturm."

Lambayı son kez çalıştırdılar ve yanlarından geçip giderken Mary Masters'in üç kere uzun uzun düdüğünü çaldığını duydular.

"Bay Richter, selamlarına cevap verin."

Lostromo merdivenleri inerek koştu, bayrağı salladı. Düdük tekrar duyuldu.

"Tamam Bay Sturm, buradan en kısa sürede uzaklaşmaya bakalım," dedi Berger.

Mary Mastersın kaptan köprüsündeki Henderson dürbünüyle Deutschland'ı seyretmeye devam etti, ta yelkenli sisler içinde kaybolana dek.

"On sekiz yaşıma geldiğimde denizle ilgili öğrenilmeye değer her şeyi biliyordum. Eğitimimi tıpkı bunun gibi eski bir yelkenlide gördüm."

"Öyle mi efendim?" dedi Braithwaite.

Yaşlı kaptan başını salladı. "Şunun gidişine bak. Doya doya seyret. Bir daha ömrün boyunca böyle bir görüntüyle karşılaşabileceğini sanmıyorum."

Tepelerin üstü pusluydu, ama Mallaig'de hava açıktı. Janet, donanma komutanının karargâhındaki bir odadan limanı seyrediyordu. Bundan önceki gelişinde burası daha tenhaydı.

Uykusuzluktan gözleri yanıyor, yola çıkmak için sabırsızlanıyordu. Soruları cevaplamış, resmi bir açıklama yapmış ve altına imzasını atmıştı ama yine de bekletiliyordu.

Bir köşede, Kraliyet Donanmasının üniformasını giymiş genç bir kadın daktiloda bir şeyler yazıyordu.

Çıkardığı sese rağmen, iç odadakilerin konuşmalarını duyabiliyordu Janet. Kapının açıldığını duyunca pencerenin önünden ayrıldı. Fisher, kıpkırmızı bir yüzle, tek kelime söylemeden hızla geçip gitti.

Jago ve elli yaşlarında, kır saçlı, sevimli yüzlü bir adam olan üs komutanı yüzbaşı Murray birlikte çıktılar. Murray gülümsedi. "Sizi beklettiğimiz için özür dilerim, bayan Munro, ama artık işimiz bitti."

"Yani gidebilir miyim?"

"Tabii. Bütün bildiklerinizi bize anlattınız. Fhada'ya gitmenize gelince: Murdoch Macleod henüz gelmedi. Anlaşmamıza göre gelişini bize bildirecekti. Sizin yerinizde olsam şimdilik bir otele giderdim. Ben haber verdim, sizi bekliyorlar."

"Peki Gericke? Gericke hakkında ne yapacaksınız? "

Murray gülümsedi. "Sevgili bayan Munro, o beyefendiye sonsuz hayranlık duyuyorum."

Janet birden kızdığını fark etti. "Tanrım, adam öbür taraftan. Yoksa unutmuş muydunuz?"

"Asla. Söylediklerim mükemmel bir denizciye duyulan mesleki saygıyı dile getiriyor, hepsi bu kadar. Ancak..." Duvarda asılı haritaya dönüp devam etti. "Trenden indiği yerden dağı geçerek gelmeye kalkışsa Loch Morar'dan öteye gidemez. Sahil yoluna inse Mallaig'e gelmek zorunda kalacaktır. Ama bunu yapmaz."

"Peki, nereye gidecek? "

"Korkarım fazla uzaklaşamayacak, çünkü gidebileceği bir yer yok. Gördüğünüz gibi bir tek yol, bir de demiryolu var. Zaman sorunu. Bu havada o tepelerde fazla dayanamaz."

Jago çantasını aldı. "Seni otele götüreyim."

Murray'la el sıkıştılar. "Murdoch gelir gelmez size haber gönderirim, iyi yolculuklar."

Yağmurdan korunmak için başlarını öne eğerek istasyona doğru yürümeye başladılar.

"Teğmen Fisher'e ne olacak? " diye sordu Janet.

"Her halde uygun bir yere sürülecek"

"Peki, ya Carver?"

"Şu anda üsdeki hastanede parçalarını bir araya getirmeye çalışıyorlar. Görülmeye değerdi her halde.

Gericke iyice benzetmiş. Bu onun sonu demektir. Hapse atmazlar belki, ama tüm rütbelerini sökerler."

İstasyona yaklaşırken, birinin, "Dr. Munro?" diye seslendiğini duydular.

Kırmızı bereli genç bir paraşütçü onlara doğru geliyordu.

"Lachlan," dedi Janet. "Sen de trende miydin?" Sonra Jago'ya dönerek, "Harry, sana Lachlan MacBrayne'i tanıştırayım. O da Fhadalı," dedi.

Jago elini uzattı. "Öyle mi? "

Lachlan on sekiz yaşındaydı ama kırmızı saçları, çilli yüzü ve kalkık burnuyla daha da küçük duruyordu.

"On dört günlük iznim var. Eğitimimi yeni bitirdim. Murdoch beni karşılayacaktı ama limana indiğimde daha gelmemiştir."

"Beni de götüreceksin," dedi Janet. "Otelde bekleyeceğim. Gelince haber verecekler. Sen de bizimle otele gelmek ister misin? "

Genç çocuk Jago'ya bir göz attı. "Sizce bir sakıncası yoksa? "

"Yok, tabii," dedi Jago. "Eşyalarını al, peşimizden gel."

Çocuk koşarak karşıya geçti. Otelin önüne geldiklerinde yağmur hızını iyiden iyiye arttırmıştı. Janet kapının önünde durdu, Loch Morar'ın karşı tarafındaki sisli tepelere baktı.

"Böyle bir günde oralar pek keyifli olmasa gerek," dedi Jago.

"Ne demezsin."

Merdivenleri çıkararak otele girdiler.

Gericke'nin bulunduğu nokta Sitheon Mor'un kuzey batısına düşüyordu. Niyeti Mallaig'e ulaşmaktı.

Gidilecek başka yer yoktu. Bunu bilecek kadar harita incelemişti. Şimdi yapılacak şey, doğru yürümeye devam edip tepeyi aşmak ve oradan Loch Morar'a inerek sahil yoluna çıkmaktı. Oraya bir günden fazla saklanabilmesine pek olanak yoktu ama Mallaig'de bir sürü motor bulabilirdi. Uzak da olsa bir kurtuluş umudu. Yeniden özgürdü. Bu uğurda her şeyi göze alabilirdi.

Trenden atladıktan sonra tepeye doğru tırmanmaya başlamış, bir süre sonra da bir ırmağa rastlamıştı.

Bu ırmağı izleyerek sisin koruyucu yoğunluğunda hızla yol almıştı. Bir saat kadar sonra dinlenmek ve biraz olsun yağmurdan korunmak için bir kayanın altına sığınmıştı. Aslında fazla bir şey fark etmeyecekti, çünkü pardesüsü zaten sıvılaşmıştı.

Biraz dinlendikten sonra yeniden hızla tırmanmaya başladı. Göle üç dört mil vardı, daha dağları da geçecekti ama yorgunluk duymuyor, özgürlüğün verdiği güçle ilerliyordu.

Yarım saat kadar sonra ırmağın küçük bir göle açıldığı noktaya geldi, kayalıklı bir yoldan geçerek Güney Morar'ın yamacına doğru ilerledi. Çevresi sisten görünmüyordu, yağmur iliklerine işlemişti,

soğuşu ilk kez fark etti.

Tırmanmaya devam etti ve trenden atlayışından iki saat sonra bir düzlüğe vardı. Buranın soğuşu bir başkaydı, yüzüne çarpan rüzgârdan dorukta olduğunu anladı. Sonra ani bir rüzgârla çevresindeki sis dağılıverdi.

Görüntü inanılmayacak kadar güzeldi. Hemen aşağıda Morar gölü, onun dört, beş mil ötesinde Mallaig ve ardından açık denizdeki adalar, Eigg, Rhum ve Skye. Önünde göle doğru inen bir patika vardı.

Çevresini yeniden sis kapladı, ama gördükleri ona yetmişti. Azimle yamaçtan aşağı inmeye başladı.

Deutschland iyi bir yol alıyor, pupa yelken dalgalara bata çıka ilerliyordu. Berger, kış güverteden mürettebata ve yolculara hitap etti.

"Yolculuğun son bölümüne geldik. Mary Maslers'ta karşılaşmamız arzulanmayan bir şeydi ama talihimiz vardı. Her türlü olasılığa karşı, elden geldiği kadar kısa zamanda rotamızı değiştirdim. Ancak, bundan sonra her zamankinin daha dikkatli olmamız gerekecek."

Bir an sessizlik oldu, herkes yüzünü ona dönmüş bir şeyler bekler gibiydi. Oysa verebileceği o kadar az bir şey vardı ki. Parmaklıkları sıkıca tuttu ve güven dolu bir sesle konuşmaya çalıştı.

"Merak etmeyin, sonuç iyi olacak. Yedi, sekiz gün daha... Sonra aileleri olanlar birbirleriyle konuşabilecekler, size söz veriyorum. Bu noktadan sonra yenilmemiz olanaksız."

Sturm'a döndü. "Mürettebatı dağıtabilirsiniz, Bay Sturm."

Genel bir hareketlenme oldu, herkes yerine dönüyordu. Berger rotayı kontrol etti, sonra merdivenleri inip kendi kamarasına girdi. Tam bir bardağa rom dolduruyordu ki kapı vuruldu ve içeri Prager girdi.

"Sen de bir bardak ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Prager, "Ama kaldıysa bir sigaranı içerim."

"Tabii, yerini biliyorsun."

Berger, masasına oturup önüne bir harita çekti, "iyi konuştun, Erich," dedi Prager.

"Öyle mi?" Berger'ın sesi yorgundu.

"Nerede olduğumuzu sormama izin var mı? "

Berger, buldukları yeri haritada parmağıyla işaret ederek, "Buradayız," dedi. "Buradan, Batı İrlanda, Hebridler, Shetland üzerinden kuzeye, sonra da karşıya Norveç'e geçeceğiz. Norveç'te güvenliğe kavuşmuş sayılırız. Kıyıyı izleyerek Kattegat ve Kiel'e gideceğiz oradan.

"İlk yola koyulduğumuzda düş gibi geliyordu," dedi Prager. "Gerçekleşmesi olanaksız bir düş."

"Gerçekten öyle geliyordu hepimize, değil mi? "

Ve birden içini bir ürperti sardı, geceleri güvertede fırtına habercisi soğuk bir rüzgârın insanı

ürperttiği gibi.

Mutfakta rahibe Angela'yla Lotte, kolları sıvamış akşam yemeğini hazırlıyorlardı. Kapı açıldı ve elinde emaye bir tasla Richter içeri girdi.

Tası masanın üzerine koydu. "Tuzlanmış sığır eti. Elimdeki stokun sonu, kokusu da pek hoş değil."

Rahibe Angela eti bir bıçakla karıştırdı. "Yarısı bozulmuş, kalanında da kurt kaynıyor."

"Üzülmeğe değmez, rahibe. Eminim siz bir çaresine bakarsınız."

Dirseklerine kadar una batmış, hamur yoğuran Lotte'yle bakıştılar genç kız gülümsedi. Başlığı yoktu, ince boynu ve kısa saçlarıyla savunmasız bir çocuğu andırıyordu. O an Richter onu kollarının arasına almak için neler vermezdi.

Hemen toparlandı. "Yapabileceğim başka şey var mı?"

"Evet," dedi Angela. "Birkaç tane patates kaldı. Onları soyabilirsin, dışarda."

Eliyle gösterdiği kâseyi aldı, dışarı çıktı ve bıçağıyla işe koyuldu. Çoğu ürümüş, kök salmıştı ama elinden geldiği kadar ayıklamaya çalıştı, bir andan da ıslık çalmayı unutmuyordu.

Bir süre sonra elinde çöp kovasıyla Lotte görüldü. Richter hemen kalktı, çöp kovasını elinden aldı ve geminin yan tarafından denize boşalttı. Kovayı geri verirken elleri birbirine değdi ve Lotte gülümsedi.

Richter ona kendi yüzüğünü vermişti. Takması olanak dışıydı ama şimdilik şiltesinin altında saklıyordu.

"Her şey yolunda değil mi, Helmut? " dedi. "Kurtulacağız, değil mi?"

"Tabii kurtulacağız. Niçin soruyorsun?"

"Kaptan Berger. Sesinde bir gariplik vardı. Anlatması güç."

"Saçma. Yorgundu, o kadar. Hepimiz yorgunuz. Çok güç bir yolculuktu." Elinden tuttu. "Üzülecek bir durum yok."

Genç kadın gülümsedi. "Ya Kiel'e vardığımızda?"

"Seni hiç yalnız bırakmayacağım, söz veriyorum. Bundan sonra bizi hiç bir şey ayıramayacak. Hiç bir zaman. Yemin ederim."

"Önemli olan da bu," dedi Lotte ve mutfağa döndü.

Janet, Çıkmaz Sokak'ın kaptan köprüsünden dışarıyı seyrediyordu. "Buradan uzaktayken bu yörede ne kadar yağmur yağdığını hep unuturum," dedi.

"Yedi günün beşi yağmurlu geçer," dedi Jago.

İki fincan kahveyle Jansen girdi içeri.

"Emrimiz geldi, efendim. Şafağın ilk ışıklarında Stornoway'e."

Janet'in yüzündeki ifadeyi gören Jago, "Hep böyle konuşur, tırnak içinde," diye açıklamak zorunluluğunu duydu.

"İyi bilinen bir hastalık," dedi Jansen, "Adına kültür diyorlar."

Limana bir motor girdi. Janet öne doğru eğildi. "Bu Katrina olmalı. Evet, evet, Katrina olduğundan eminim."

"Gidip burada olduğunuzu haber vereyim," dedi Jansen ve çıktı. Janet, Jago'ya döndü. "Eh, Harry bir şeyin sonu bu."

"Ya da başı."

"Senin en fazla bu yönünü seviyorum, sevgilim. Bugünlerde az rastlanan türden bir romantiksin."

Karartmaya rağmen iskele oldukça aydınlıktı. Bir grup deniz eri, bir gemiden kamyonlara petrol varillerini boşaltıyorlardı. Gecenin sessizliğinde vincin gürültüsü duyuluyordu.

İskelenin aydınlığı, gölgede saklanan Gericke'nin çevresini iyice görmesini sağlıyordu. Eski, savaş öncesinden kalma bir gambotu seçebiliyordu. Güvertesinde iki küçük rütbeli subay vardı. Başlarına giydiklerinden Amerikalı oldukları anlaşılıyordu.

Gambotun ardında bir kabotaj gemisi duruyordu, sekiz dokuz yüz tonluk bir gemi. Onun da ardında bir sürü balıkçı teknesi. Işığın pek az vurduğu noktada da bir motor vardı.

Gericke saatine baktı. Dokuza geliyordu. Bu erler bütün gece çalışamazlardı, en azından çalışmayacaklarını umuyordu, çünkü onlar orada oldukları sürece uçtaki motora kadar gidebilmesi olanaksızdı.

İki, üç saat daha bekleyebileceği bir yer bulmalıydı. Mümkünse üstü kapalı bir yer, çünkü yağmur dineceğe benzemiyordu. Yan tarafta burun buruna park etmiş yarım düzüne donanmaya ait kamyon duruyordu.

Ortalığa bir göz gezdirdi, nöbetçi göremedi. Kamyonlar boş olmalıydı. Birinin arkasına atladı ve beklemeye başladı.

Janet'le Harry Jago istasyon Oteli'nin barında otururlarken, Murdoch geldi. Ayağında denizci çizmeleri, sırtında kısa kalın ceket ve kolunda sarı muşambasıyla. Bu eskiyi canlandıran haliyle orada bulunan herkesin dikkatini çekmişti.

"Size bir viski ısmarlayabilir miyim, Bay Macleod?" dedi Jago, ayağa kalkarak.

"Murdoch, oğlum, arkadaşlarım bana Murdoch derler," dedi yaşlı adam. "Evet, bir kadeh içki iyi gelir, senin de almak yetkin olduktan sonra."

Jago bara doğru ilerledi, Murdoch piposunu çıkardı.

"Sence sakıncası var mı, kızım? "

"Hayır, hayır," dedi Janet. "Hadi, şimdi biraz adadan söz et. Amcam nasıl?"

Murdoch, muşamba torbasından piposunu doldurdu. Sorusuna cevap verecek yerde, "Acaba küçük Lachlan nerelerde?" dedi.

"Benim odamda. Odadaki yatağı ben kullanmadığıma göre bir başkasının işine yarasın diye düşündüm, görünüşüne bakılırsa ihtiyacı da vardı."

Jago, elinde Murdoch'un viskisiyle döndü. Yaşlı adam, bardağı ışığa tutarak içindekileri bir bilirkişi gözüyle inceledi.

"Nasıl beceriyorsun bu işi, yüzbaşı? " dedi.

"Bunu mu? Arada bir onlara bir kaç şişe veriyorum, birini de barın altında benim için saklıyorlar."

"Carey amca nasıl? Hâlâ söylemedin," dedi Janet.

Yaşlı adam yavaşça, "Ona "iş buldular mı? Bir haber getirdin mi ona?" diye sordu.

"Evet."

"İyi. Tek sorunu buydu."

"Ama onun beklediği türden bir iş değil. Öyle kılıç elde çıkartmalar düzenlemeyecek, bilmem anlatabiliyor muyum? "

"Ben de öyle olacağımı tahmin ediyordum zaten," diyerek içini çekti Murdoch. "O nasıl anlatayım, hareket istiyor. Onun gıdası bu. Oysa biraz durabilse, iyi bir kadın da ona destek olur."

"Jeanmi?"

"Bana öyle geliyor."

"Böyle bir şey çok iyi olurdu," dedi Janet sevinçle. "Ben elimden geleni yaparım."

"Sen kendi işine bak, kızım," dedi yaşlı adam. "Bazı şeyler kendi kendine daha iyi yeşerir."

Janet'e haddinin bildirilmesi Jago'nun çok hoşuna gitmişti. Janet ona masanın altından bir tekme indirdi.

"Ne zaman yola çıkacaksın? "

"Sence de uygunsa, sabah ikiye doğru. Denizin yükselmesi o saatlerde iyi olur. Ben artık gideyim.

Yemeği kardeşimle yiyeceğime söz verdim." İç cebinden eski bir teneke saat çıkardı. "On dakika gecikmişim. Derimi yüzer şimdi. Geçen yıl kocasını kaybettiğinden beri barut gibi."

"Gideceğiniz yer uzakta mı? " Jago ayaktaydı. "Hemen gidip cipi alayım."

"Ana caddenin öbür ucu. İki adamlık yer. Sizi bir buçukta burada bulurum."

Yaşlı adam kalabalığın arkasından geçti gitti. Jago yerine oturdu.

"Mükemmel bir ihtiyar. Keşke Lachlan'a bu kadar cömert davranmasaydın. Güzelim yatak boşu boşuna işgal ediliyor."

"Benim bir adım da iyilik Meleği."

Jago eğildi, bir sigara uzattı. "Çok yetenekli ve becerikli bir genç olduğum için mal sahibiyle özel bir anlaşmam var."

"Öyle olduğunu sezinliyordum."

"Bu işleri bilirsin. Denizcinin toprağa ayak basması. Yorgun başını dinlendirecek bir yeri olması. Ancak küçük bir sorun var. Yatak tek kişilik."

"Bir de ikiye bölünmez, öyle mi? "

"Matematikten hep zayıf alırdım."

"Ben de."

Birlikte kalktılar, hole çıktılar. Ani bir rüzgârla yağmur kapıyı dövmeye başladı. Janet merdivenlere adımını atmışken durdu. "Tam dışarda kalınacak bir gece."

"Anneannemin de dediği gibi, böyle bir gecede sokak kedileri bile sığınacak yer arar," dedi Jago mutlu bir ifadeyle.

"Gericke'yi düşünüyordum," dedi Janet ve merdivenleri tırmanmaya başladı.

Gericke uyuyakalmıştı. Panik içinde uyandığında aradan iki saat geçmiş olduğunu gördü. Aslında fazla bir şey fark etmiyordu, çünkü iskeledeki erler boşaltma işini bitirdiklerinde saat birdi. Işıklar söndürülmüş, yüklü kamyonlar oradan uzaklaşmıştı.

Ortalık çok sessizdi. Uzaklarda bir yerde bir köpek havlaması duyuldu. Kimsenin geri gelmeyeceğinden emin olmak için Gericke bir on beş dakika daha bekledi, sonra kamyonlardan inerek iskeleye doğru yürüdü.

Denizci çizmelerini çıkardı, beyaz şapkasını perdesüsünün altına gizledi ve karanlıktan yürümeye devam etti. gambottaki adamların seslerini duyuyor sigaralarının kızıl uçlarını görebiliyordu. Gericke sessizce ilerlemeyi sürdürdü.

Motora taş merdivenlerden iniliyordu. Küpeşteyi geçti, denizci çizmelerini usulca yere bıraktı ve Mauser'i elinde kaporta merdivenlerini indi.

Aşağıda oldukça geniş bir oturma yeri, kış tarafta boş olan çift ranzalı bir kamara ve küçük bir tuvalet vardı. Mutfak ön taraftaydı. Bu hoşuna gitti. Bir havlu bularak ayaklarını kuruladı ve yukarı çıkıp çizmelerini giydi.

Sonra dümen köşkünü inceledi. Bunun bir balıkçı teknesi olmadığı kesindi. Zengin bir adamın teknesiydi bu. Penta motor, çift pervaneli, derinlik ölçeği, otomatik dümen tertibatı. Bu tür teknelerin yedi ya da sekiz yüz millik bir seyri vardı, belki daha da fazla. Deposunda ne bulunduğu bağlıydı bu.

Benzin göstergesini aradı. İbre doluya yakın duruyordu. Şimdi iş motoru çalıştırmadan limana açılabilmesi için bir kürek bulmaya kalmıştı. Tam güverteye çıkmıştı ki iskeleden ayak sesleri ve konuşmalar duyuldu. Gerisin geriye dümen köşküne girdi.

Karanlığa sığınarak seslerin kesilmesini bekledi, belki balıkçı teknelerinden birine gidiyorlardı. Ama içinden bir ses bunun böyle olmadığını söylüyordu.

Gelenlerden biri güldü. Sert, belirgin ve tanıdık bir sestiydi bu. Gericke, Janet'in, "Sen hiç bir şeyi ciddiye almaz mısın, Harry?" dediğini duydu ve bu inanılmaz rastlantıya gülümsedi.

"Anlamaya çalışırım," dedi Jago. "Aklıma çok iyi bir fikir geldi. Murdoch, burayla Fhada arasındaki en derin noktayı bulup bu kızın bileklerine de zincirleri takarak yandan aşağı sallasan nasıl olur? Dünya hepimiz için daha rahat bir yer haline gelirdi."

"Serseri," dedi Janet.

"Terbiyeni takın, kız," dedi Murdoch. "Bir kadına yaraşır şekilde hareket etmezsen, bu yüzbaşının dediklerini uygulayabilirim." Gericke, gülümseyerek merdivenlerin yarısını inmişti bile.

DEUTUHLAND yelkenlisi, 23 Eylül, 1944. Enlemi 53 derece 50 dakika kuzey. Boylamı 16 derece 39 dakika batı.

Rüzgar kuzeybatıdan 6-7 gücünde. Yağmur ve aralıklı fırtına, öğle nöbeti sırasında, gemi çok su aldığından ve aşağıdaki yolcular çok rahatsız olduğundan, Bay Sturm yelken indirmek izni istedi. Artık hızla yol almamız gerektiğinden bu isteğini geri çevirdim.

Jago, oturma yerindeki ışığı yaktı. Karartma perdeleri düzenli bir şekilde çekilmişti. Ardından gelen Janet'e, "Burası güzel. Bunları nereye koymamı istersin? " dedi.

"Arka kamaraya."

Kapıyı bir tekmeyle açtı ve bavullarla ilk yardım çantasını ranzalardan birinin üzerine attı. Oturma yerine dönerken, omuzunda tüfeği, kolunun altında çantası, Lachlan'ın merdivenleri indiğini gördü.

Çocuk suratını buruşturdu. "Doktor, şimdiden midem bulanıyor."

Çantasını yere attı, Janet de omuzundaki tüfeği alarak divanlardan birinin altına itti. "Bu nesnelere nefret ediyorum. Dertlenme Lachlan, çantamda bol bol hap var. iki tane aldın mı, kafanı koyup Fhada'ya kadar uyursun."

Çocuk mutfığa gitti. Janet de Jago'ya döndü. "Çocukluğundan beri böyledir. İnanmayacaksınız ama babası bir balıkçı teknesinin kaptanıydı."

"Ne oldu sonra? "

"Murdoch'un oğlunun emrinde küçük bir subaydı. Bu yakınlarda harekât sırasında ölmüş."

"Biliyorum," dedi Jago. "Yani olanları demek istiyorum. Lachlan'ın babasının da aynı gemide olduğundan haberim yoktu. Kuzey Denizde törpülenmişlerdi. Haberi iletmek talihsizliği de bana düşmüştü. Daha önce de söylediğim gibi, benimkisi postacılıktan başka şey değil."

Janet birden sinirlendi, dönüp dolaşıp yine aynı konuya gelmişlerdi. "Tanrı rızası için biraz olgunlaş artık, Harry. Kendine acıtmaktan vazgeç." Kazağından yakaladı. "Fhada'ya geldiğinde de seni aynı durumda görürsem, doğru denize atarım."

"Peki, hanımefendi."

Genç adam onu öpmek için davrandı, ama Janet kollarından sıyrılılarak merdivenlere yöneldi.

"Çıkmak istiyorum buradan."

Murdoch'la Jansen'i dümen köşkünde buldular. "Bay Macleod'a, yola çıkmadan önce havanın biraz aydınlanmasını beklemenin daha iyi olacağını anlatmaya çalışıyordum," dedi Jansen.

"Tepkisi ne oldu? "

"Yetmiş yıldır bu sulara dolaştığım için, işime burnunu sokmamasını, cehenneme kadar yolu

olduğunu söyledim," dedi Murdoch. "Benim inancım da olan biri için kötü sözler, ama gerçek."

"Çok güzel söylemişsiniz," dedi Jago.

Murdoch piposunu çıkardı. "Bir iki tabak İskoç yulafı yedikten sonra şafakta Stornoway'e doğru yola koyulmaya hazır olursunuz."

"Yulaf mı?" dedi Jansen.

"İngiltere'de atlara yedirilen, ama iskoçya'da insanları doyuran bir tahıl. Bunu ilk söyleyen Dr. Samuel Johnson'dur. Ben değil. Belki sizi ilgilendirir diye söylüyorum, kendisi buraları gezip gören bir kişidir."

"Yüzbaşı Jago," dedi Murdoch. "Bu adamı buradan götüreceksin, yoksa gereğini ben yapayım mı? "

"Sizi kırmak istemedim, efendim," dedi Jansen ve hızla dışarı çıkarak motordan atladı.

"Özür dilerim," dedi Jago. "Kendi suçu değil. Ona çok küçük yaşta verdikleri bir şeyin etkisi."

"Hadi, güle güle, Harry," diyerek onu arkasından itti.

Jago alt basamağa atlayarak Jansen'le birlikte ipleri çözdü. Janet ipleri içeri çekmiş, eli belinde onları seyrediyordu. Jago eliyle bir öpücük gönderdi. Janet de onlara el sallayarak dümen köşküne girdi.

"Hava raporu nasıl?" diye sordu Murdoch'a

"Rüzgar üç dört kuvvetinde, fırtına şeklinde yağmur. Gün doğumundan önce Hebridler denizinde genellikle hafif bir sis görülür."

"Ne kadar sıkıcı."

"Heyecan mı arıyorsun? Bir iki gün daha bekle."

"O zaman ne olacak? "

"Kötü hava başlayacak."

"Yani, bayağı kötü hava mı?" Janet kaşlarını çattı, kötü havada Fhada'nın günlerce ana karayla ilişkisini kesmek zorunda kaldığını çok görmüştü. Ama bu genellikle kışın rastlanılan bir olaydı.

"Nereden biliyorsun? "

"Rüzgârın esişinden, yağmurun yağışından. Kokusundan. Yaşlı adam gülümsedi. "Belki de koca bir yaşamı denizlerde geçirmenin alışkanlığıyla," dedi.

Janet koluna girdi. "Biliyorum, sen kuzey iskoçyalı bir mistiksin. Dümene ben geçebilir miyim? "

"Daha sonra. Git çocuğa bir bak. Bu yolculuklarda nasıl perişan olduğunu bilirsin."

Janet aşağı indi. Lachlan masada oturuyordu, yüzü bembeyazdı. Janet arka kamaraya geçti, ilâçları alıp döndü.

"Şunu bir bardak suyla iç, sonra da ranzalardan birine uzan, Ben sana bir bardak çay yapayım."

Janet mutfaka geçti. Lachlan ranzanın yanında biraz durdu, sonra öğürerek tuvalet kapısının tokmağına yapıştı. Kapıyı açtı ve Gericke'yle yüz yüze geldi. Gericke'nin sağ elinde Mauser vardı.

Janet mutfakta tahta bölmeye yaslanmış, suyun kaynamasını beklerken sigarasını içiyordu. Kapının gıcırdayarak açıldığını duydu ve döndü. Lachlan, elleri arkasında eşikte duruyordu.

Gericke gülümseyerek, çocuğun arkasından başını uzattı. "Sonunda bulabildik sizi, doktor," dedi.

Janet'in kalbi hızla çarpıyordu, o kadar şaşırılmıştı ki konuşamadı.

"Sen," diye fısıldayabildi.

"Ne yazık ki öyle." Gericke, -tabancasıyla- işaret ederek bir adım geri çekildi. "Şimdi, lütfen buraya gelip bu genç beyefendinin ellerini arkasından bağlayın," dedi.

Kamara kapısının arkasında bulunduğu bir tomar ince ipi Janet'e attı. Janet kollarını göğsünün hizasında kenetledi, ip yere düştü.

"Bana ateş etmezsin. Trende edemedin, şimdi de etmezsin."

Gericke gülümsedi. "Doğru. Ama bu çocuğa...bu çocuğa ateş edebilirim. Üstelik bir paraşütçü olduğunu göz önünde bulundurursak savaş görevimi de yerine getirmiş olurum, önce sol dizkapağından başlarız."

Janet ip tomarını aldı. Lachlan eskisinden beter görünüyordu. "Bağışla, doktor, ama tuvaletin kapısını açtığımda orada oturuyordu. Şu Wallaig'de sözünü ettikleri denizaltı komutanı Alman olmalı?"

"Emrinizdeyim," dedi Gericke. "Şimdi şuraya uslu uslu uzanırsan her şey yolunda gidecek."

Lachlan divanlardan birinin üzerine uzandı, Janet de Gericke'nin gözetimi altında bileklerini bağladı.

"Oldu mu? "

"Fena değil. Şimdi ayak bileklerini."

Janet söylenenleri yaptıktan sonra, Gericke, "Şimdi yukarıdaki arkadaşımız Bay Murdoch Macleod'u görmeye gidelim. Adını yanlış söylemiyorum ya?" dedi.

Janet durumu daha soğukkanlı düşünecek ve Gericke'den korkmadığını anlayacak kadar kendini toparlamıştı. Garip bir duyguydu bu. Çünkü Gericke'nin gerektiğinde gözünü bile kırpmadan adam öldürebileceği su götürmez bir gerçektir.

Gericke gülümsüyordu. "Ne düşünüyorsunuz? "

Aralarındaki bu yakınlık Janet'i rahatsız ediyordu ama sakin olmaya çalıştı. "Murdoch yaşlı bir adamdır. Tanıdığım en mükemmel adamlardan biri. Ona bir şey olmasını istemem."

Ağzından bir emir gibi çıkmıştı bu sözler.

Gericke başını bir yana eğerek, "Peki doktor, biz de bu durumda mümkün olduğu kadar uygar bir şekilde çözümlenmeye çalışalım bu işi."

Janet önden merdivenleri çıkararak dümen köşkünün kapısını açtı. Pusula dolabının ışığında

Murdoch'un başı gövdesinden ayrı gibi duruyordu.

Gericke, kapıya yaslanarak kesin bir ifadeyle tabancanın horozunu kaldırdı. "Lütfen söylenenleri aynen yerine getirin Bay Macleod."

Murdoch, sakın bir şekilde Gericke'yi süzdü. "Sen nereden çıktın oğul? "

"Bu Gericke, trenden kaçan denizaltı komutanı," diye anlattı Janet.

"Anladım," dedi Murdoch. "Motoru istiyorsun, değil mi? Peki, onu nereye götürmek niyetindesin?"

"Orkney yoluyla Norveç'e."

"Mümkün. Ama ne yaptığını bilmen gerek. Bu senin alışık olduğun sardalye kutularına benzemez."

"Diplomalı kaptanım," dedi Gericke. "Bu sizce yeterli mi? "

Murdoch başını salladı. "Elindeki tabanca gibi tartışma götürmez. Biz ne olacağız?"

"Sizi yolda bir yerde indiririm. Büyük adalardan biri gibi güzel, uzakça bir yerde. Belki de Lewis'de. Haritadan da anladığıma göre, şimdi lütfen motoru otomatiğe geçirin ve aşağı inin.

"Bu suları yeterince tanıdığına inanıyor musun? "

"İnanıyorum."

"Şu halde tartışılacak bir şey kalmadı demektir."

Motoru otomatik kumandaya geçirdikten sonra, Janet önde olmak üzere dışarı çıktılar. Aşağı inince, Murdoch, Lachlan'ın karşısındaki divana uzandı ve Janet elleriyle ayaklarını bağladı.

İşini bitirince, Janet, Gericke'ye döndü. "Şimdi sıra bende her halde."

"Asla. Böyle bir şeyi düşünemem bile," dedi Gericke. "Sevgili doktorcuğum, sen bana gereklisin, önce sıcak çayla sandviç hazırlayacaksın, sonra dümen köşkünde devam ederiz."

Janet kuşkulanmıştı. "Nereden devam edeceğiz? "

"İstersen trende bıraktığımız yerden," diyerek gülümsedi Gericke. "Bu arada hatırlatayım, mutfak tam arkanda."

Dümen köşkünün için çok sessizdi. Janet harita masasının iskemlesinde bir yandan öbür yana sallanıyor, dümende duran Gericke'yi seyrediyordu.

"Hoşuna gidiyor, değil mi? "

"Ayağının altında bir güverte, ellerinde tepişen bir dümen olması mı?" Gericke gülümsedi. "Dünyanın en güzel duygusu. Değilse bile, ona yakın."

"Hiç ciddi olmaz mısın, sen? "

"Mümkün değil. Yaşamın ne denli berbat bir şey olduğunu epey küçük bir yaşta anladım. Akıllı birinin onu ciddiye almasına olanak yoktu. Çocukluğumda zor günler geçirdik. Babam Batı cephesinde öldürüldü."

"Asker miydi? "

"Hayır, pilottu, ilk pilotlardan. Üç yıl dayanabildi. Uzunca bir süre, ama yeterince uzun değil."

"Peki, ya annen?"

"1918'deki grip salgınında öldü. Hamburg'a kardeşinin, yani Lothar dayımın yanına gittim. Çok yoksuldu, ama tanıdığım en iyi yürekli insanlardan biriydi. Matematik öğretmeni idi. Elbe'nin üzerinde Blankanese'de bir evi vardı. Hamburg'a giren çıkan bütün gemileri oradan görmek mümkündü. Geceleri odamın açık penceresi önünde oturur, saatlerce denize açılan gemilerin ışıklarını izlerdim. Her zaman romantik bir yere gittiklerini düşünürdüm. Ve onlarla gitmeyi düşlerdim."

"Bir aşkın başlangıcı mı?"

Gericke, duymamış gibi sözlerine devam etti. "Onları seçemeyeceğim kadar sis olsa da düdüklerini dinlerdim."

Janet'in harita masasının üzerinde duran paketinden bir sigara aldı. Janet, "Çocukluğumda yaz tatillerimi amcamın Cod Burnundaki evinde geçirirdim. Orada da çok sis olur. Bazı geceler balıkçı teknelerinin açık denizde birbirlerine seslenişlerini duyardık," dedi.

Gericke başını salladı. "Yalnızlık kokan bir yerde, yalnızlığı simgeleyen bir ses."

Janet dönen iskemleyi ona doğru çevirdi. "Bilir misin oraları?"

"Kırk ikinin mart ortalarından nisan sonuna kadar o kıyının açıklarında on bir gemi batırdım."

Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Mutlu Günlere Dönüş. Beş dakika için savaşı kazanabileceğimizi bile düşündüm."

"Amerikan gemileri miydi? "

"Evet, birinin dışında, ispanyol tankeri idi. O kargaşalıkta batırıldığı söylenebilir."

"Anlıyorum," dedi Janet. "Tarafsız bir gemi bile elinizden kurtulamıyordu."

Gericke, alaylı bir şekilde gülümsedi. "Deniz kurtları. Bize taktıkları ad bu değil mi?"

"Kıvanç mı duyuyorsun?"

Ellerini boş bırakmamak için termosaya uzandı, plastik bardağına çay boşalttı.

"Şimdi dinle beni. Yüzbaşı Jago trende seninle ilgili raporu okumama izin verdi."

"Tümüyle kurallara aykırı bir hareket, değil mi? "

"O ispanyol gemisi, Bilbao'dan gelen San Crîstobal adında bir petrol tankeri idi. Tarafsız olarak bilindiği için batırılması gazetelerde manşet oldu. Ama sonradan Amerikan Savunma Bakanlığı tarafından kiralanmış olduğu öğrenildi. Batırıldığı zaman bunu sen de biliyordun."

"Tabii." Önündeki pusulaya baktı ve rotayı ona göre ayarladı.

"Öyleyse neden beni tersine inandırmaya çalışıyorsun?"

Gericke, neşeli bir şekilde gülümsedi.

"Çünkü senin tersine inanmak istediğini sanıyordum. Hain Hun iş başında, önce aralarında ele gelir kadın olmadığını iyice saptayıp, cankurtaran filikalarını makineli tüfekle tarayan gaddar."

"Allah belâni versin Gericke."

"Vereli epey oluyor."

Janet, bir sigara daha yakarak dirseklerini harita masasının üzerine dayayıp karanlığı seyretmeye koyuldu."Gemileri sevdiğin halde onları yok ediyorsun."

"Ters yaradılışıyımdır. Beni denemelisin."

"Hayır, teşekkür ederim. Hem bu yeterli bir açıklama değil."

"Nasıl bir şeyi yeğledin? Her insan sevdiği şeyi öldürür gibi derli toplu bir psikolojik gerekçe mi? Bırak bunları doktor. Yüce Freud bile bir keresinde, bir puronun bazan sadece bir puro olabileceğini söylemişti."

"Bu söylediğini bize tıbbiyede hiç öğretmediler."

"Öyleyse Allahın belâsı savaşa ver."

Sesine bir haşinlik gelmişti. Janet, bir an için tam olarak anlayamadığı bir şeye çok yaklaştığını hissetmişti, bir an için karanlık ve özel bir yeri görmüş ve geri çekilmişti sanki.

Gericke, yeniden rotayı kontrol ettikten sonra gözlerini karanlığa dikti. Gergin yüzünde her zamanki gülümsemesinden iz yoktu.

Janet, bir şey söylemiş olmak için, "İngilizcen gerçekten çok iyi," dedi.

"Bir ara Hull'de oturduk. Hull İngiltere'nin doğu kıyısında bir limandır."

"Biliyorum."

"Amcam orada iki yıl İngilizce öğretmenliği yaptı." Gülümsedi. "Bana Yorkshire şivesiyle konuştuğumu söylerler. Yurda dönünce üniversiteye girdim. Lothar dayım istediği için felsefe ve matematik okuyordum. Sürdüremedim. Bunun üzerine Hamburg'da Finkenwarder'deki denizcilik okuluna girmeme izin verdi. Oradan çıkınca bir yelkenlide staj gördüm."

"Güç bir eğitim."

"Carver'in de bugün öğrendiği gibi. Bir süre yelkenlilerde çalıştım. Şili'den nitrat, Avustralya'dan tahıl taşıdık. Sonra denizcilik eğitimimi tamamlamak için bir yük gemisinde üçüncü kaptanlık yaptım. Gerek yelkenli, gerek buharlı gemilerde çalışmama olanak veren diplomamı aldığımda yirmi iki yaşındaydım."

"Sonra? "

"Kimsenin bana gerek duyduğu yoktu. Hamburg sokaklarını arşınlayıp durdum. Ne kadar amatör varsa kapısını çaldım, ama cevap hep olumsuzdu. Zor günlerdi, işsizlik alıp yürümüştü. Hepimiz Davidstrasse'de Star of David adlı bir barda toplanırdık. Barın sahibi bir yelkenlide lostromo olarak çalışmıştı, bize kredi verirdi. Sonunda büyük turu yapan bir yelkenliye ikinci kaptan oldum. Şili Amerika, oradan Avustralya yapıp yurda döndük. Döndüğümde her şey değişmişti."

"Hangi tarihte? "

"1933 yılıydı, Alman Deniz Kuvvetleri ticaret filolarında çalışanlara eş rütbe vaadediyordu.Bunu duyar duymaz Stralsund'a yazılmaya gittim."

"Gemi batırmayı öğrenmeye mi?"

"Ekmek parası kazanmanın bir yolu bu."

Aralarında bir sessizlik oldu. Rüzgâr yön değiştirmiş, kabaran deniz Katrina'yı sallamaya başlamıştı.

Janet yavaşça sordu, "Peki, ya kadınlar? Aile? Bunlardan hiç söz etmiyorsun. Yaşamında bunlara yer yok muydu?"

"Aslında yoktu. Bir gereksinme olarak evet, kadınlara yer vardı. Ama karaya çıkış izni, sağlam ilişkiler kurmaya pek yetmiyor."

"Geceleri limana uğrayan gemiler gibi."

"Uygun bir benzetme..." Gericke omuz silkti. "Bir de insanın yaşamında önemli yer tutabilecek olayların yanlış zamanlara rastlaması diye bir şey var. En azından insanın bu konuda olumlu bir şeyler yapabilmesi açısından. Sence de öyle değil mi?"

Dönmüş Janet'in yüzüne bakıyordu. Genç kadın, garip bir heyecan, derin bir soluk alma gereği duydu.

Aniden Katrina büyük bir dalgaya çarptı. Janet yere düştü.

Gericke, dümeni kırıp tekneyi doğrulttuktan sonra sona döndü.

"Bir şeyin yok ya?"

Janet ayağa kalktı, yüzü bembeyazdı, sarsılmıştı. "Evet, ben iyiyim ama aşağı inip bir de ötekilere bakmalı." Bir an durdu, karanlığa baktı. "Daha da kötüleyecek mi dersin? "

"Öyle sanırım. Otomatik kumandaya geçirip seninle inerim."

"Sence bu havada otomatik kumandaya güvenmek doğru mu? "

"Senin tek başına aşağı inmene güvenmekten daha doğru."

Janet, kapıdan süzülerek yok oldu. Gericke küfrederek dümeni otomatiğe bağladı ve ardından indi, ama geç kalmıştı. İçeri girdiğinde Janet'in elinde Lachlan'ın Lee-Enfield'i duruyordu. Tüfeğin emniyetini çekmiş, mermi dolduruyordu.

"Dolu her halde," dedi Gericke.

Lachlan doğrulmaya çalışarak, "Dolu olduğu konusunda güvence verebilirim," dedi.

Gericke, Mauser'ini çıkararak doğrulttu. "Pat!"

"Beni ateş etmeye zorlama, sevgilim," dedi Janet sert bir sesle. "Gerekirse yaparım, bu kadar uzaklıktan karavana atmam da biraz güç."

Yüzünde hem kararlılık, hem de panik okunuyordu. Ne olursa olsun, Gericke'nin tetiği çekmeyeceğini sezinler gibiydi. Birden yüzündeki ifade yakarışa döndü.

Gericke hafifçe gülümsedi ve Mauser'i masanın üzerine bıraktı. "Eh, ne yapalım," dedi. "Bu eğlence de bu kadar sürecekmiş." Ellerini boynunun arkasında kenetledi.

Richter, elinde bir fırtına lambası, yüzüstü yatmış sintineleri kontrol ediyordu, iki saattir çalışan pompalara rağmen içerdeki su oldukça fazlaydı. Deutschland büyük dalgalara rastladıkça, sallantıdan içerdeki pis, kokuşmuş sular Richter'i tepeden tırnağa ıslatıyordu.

İşi bitince yukarı çıktı, lambayı Sturm'a uzattı. "Öf, çok pis kokuyorsun," diye onu karşıladı Sturm.

"Biliyorum," dedi Richter, tiksintiyle. "Aşağısı çok eski bir lağım borusundan farksız."

"Ne durumda? "

"Daha kötüsü de olabilirdi."

"İyi," dedi Sturm. "Gidip kaptana haber vereyim."

Güverteye çıktıklarında müthiş bir fırtınanın patlak verdiğini gördüler.

"Tam zamanında geldiniz, Bay Sturm," diye seslendi Berger. "Fırtına için gerekli önlemleri hemen alın."

"Emredersiniz efendim."

Berger kamarasına indi ve mürettebat Sturm'un emirlerini yerine getirmek üzere harekete geçti. Koca koca dalgalar güvertenin bir yanından girip öbür yanından boşalıyordu. Tam o sırada Richter, üzerinde eski bir denizci muşambası, elinde iki kovayla Lotte'nin mutfaktan çıktığını gördü. Aynı anda, büyük bir dalga korkunç bir gürültüyle geminin güvertesinde patladı. Richter, Lotte'nin dalgalara kapılarak sürüklendiğini gördü ve ardından koştu.

Deutschland'ın burnu, bir sonraki dalgayla gökyüzüne doğru kalktı. Richter, Lotte'yi düştüğü yerden kaldırdı ve kovaları hâlâ elinde tuttuğunu gördü. İkisi de bomboştu. Lotte gülüyordu.

"Küçük budala!" diye bağırdı Richter, "Seni kaç kere uyar mam gerek."

"Bir daha hiç kuru kalmayacakmışım gibi geliyor," diye cevap verdi Lotte.

Richter, dirseğinden tutarak onun mutfığa kadar gitmesine yardımcı oldu. Kapıyı açtıklarında, rahibe Angela'nın dizlerinin üzerine çömelmiş, suların içinde yüzen tencerelerle tavaları toplamaya çalıştığını gördüler.

Yüzündeki ifadeden, tükenmek bilmeyen sabrının sonuna geldiği anlaşılıyordu. Richter, duruma hâkim olması için Lotte'yi orada bırakarak sessizce dışarı çıktı.

Berger, bir havluyla saçlarını kuruladıktan sonra masasına oturup bir sigara yaktı. Son kutuda da ancak bir düzüne kalmıştı. Brezilya tütününün kokusunu büyük bir zevkle içine çekti, sonra kalemini alarak özel defterine yazmaya başladı.

"...benim hesabıma göre İrlanda'nın Galway körfezinin yüz mil kadar batısında'yız. Kötü

havada bile pupa yelken gitmeyi kararlaştırdığım için iyi yol alıyoruz. Bu nedenle fazla su aldığımızdan mürettebat ve yolcular zor durumda kalıyorlar. Kapının üzerindeki pencere yine kırıldığı için salon devamlı sular içinde. Böyle havalarda durmadan dua eden rahibelerin işitil de çok güçleştiriyor. Zaten dualarında Tanrı'ya kendilerini cennete alması için mi, yoksa cennete daha sonra gidebilmelerini sağlaması için mi yalvarıyorlar, bir türlü çıkaramadım..."

Kapı vuruldu, Richter içeri girdi. Berger kalemini masanın üzerine bıraktı. "Aşağısı ne durumdaydı, Helmut?" diye sordu.

Çok kötü kokuyor, ama sağlam, Herr. Kapitan. Aşağıya inmeden önce iki saat pompaları çalıştırdık. Yine de indiğimde epey su vardı. Ama hava koşullarını ve içeri giren su miktarını göz önünde bulundurursak fena sayılmaz."

"İyi," dedi Berger. "Çok iyi. Havanın bundan sonra hep böyle gideceğini sanıyorum, ama aşağısının sağlam oluşu umut verici." Richter odadan çıkarken yeniden yazmaya başlamıştı bile.

Katrina, Fhada'ya yaklaştığında saat sekiz buçuğa gelmekteydi. Gericke, elleri arkasından bağlı, harita masasının önünde duran döner koltuğa oturmuş, ilgiyle dışarıyı seyrediyordu. Yeşile çalan gri renkteki adanın çevresinde her türden deniz kuşu uçuşmaktaydı.

"Demek Fhada burası."

Dümende duran Murdoch başını salladı.

"Adanın adını, eski bir Kelt sözcüğü olan ve 'öteki adalardan ayrı duran ada' anlamına gelen Fuideidh sözünden aldığı söylenir.

"İlginç," dedi Gericke, derin bir soluk alarak. "Adaları severim. Kendilerine özgü bir değerleri vardır. 1941'in nisan ayında Ege'deyken hastalandım, iyileşinceye kadar Korfu adasında kaldım. Olağanüstü güzellikte bir yer. Aylardan nisandı. Hayatımda gördüğüm en güzel yabancı çiçekler açmıştı. Ve kelebekler..."

"Fhada'da bu anlattıklarından eser yoktur, sevgilim." Janet, elinde bir bardak çayla içeri girmişti.

Murdoch'a döndü, "Sen aşağıda içmeyi yeğlersin diye düşündüm. Otomatik kumandaya geçir. Ben Alman Deniz Kuvvetlerinin gururunu okşarken ortalığa göz kulak olurum."

Murdoch bir an durakladı, sonra dümeni otomatiğe bağladı. "Sana on dakika izin veriyorum," dedi ve dışarı çıktı.

"Benimle yalnız kalmak istediğini sandı," dedi Gericke. "Ne kadar romantik, değil mi?"

"Böyle bir şey aklımın köşesinden bile geçmedi," dedi Janet. "On dakika dinlenip sıcak bir şeyler içmesini istedim. Yaşlı bir adam o, yoksa fark etmedin mi?"

"Doktor yanın ağır basıyor. Sık sık olur mu bu? "

"Fhada'da olmaz. Buradakiler çok sağlıklıdırlar."

Janet, otomatik kumandanın kilidini açarak dümeni eline aldı.

"Burayı çok seviyorsun, değil mi?" dedi Gericke.

"Garip, çekici bir yanı vardır benim için. Burada insanın dış dünyayla bütün bağlantıları kesilir. Fhada'da nisan ayında bile dört ila yedi kuvvetinde rüzgârlar olağandır. Eylül'den başlayarak her şey olabilir.

Adanın yerlilerinden bir suçluyu Stirling cezaevine götürmek üzere karadan gelen bir muhafızın hikâyesi vardır."

"Anlatır mısın? "

"Kötü havalar öylesine uzun sürer ki, karaya geçmek üzere motora bindikleri gün suçlunun ceza süresini tamamladığını görürler."

"Yani, ben de burada uzun bir süre kalabilirim, öyle mi? "

"Gemiciler için tüm batı kıyısının en tehlikeli noktası olduğu da söylenir. Washington Kayalıkları. Onun için 1882'de ilk cankurtaran motorunu burada verdiler. Şimdiki lostromosu da Murdoch."

"Bu tür bir iş için biraz yaşlı değil mi? "

"Otuz sekizde oğluna devretti. Donald donanmada göreve çağrılınca yeniden işbaşı yaptı. Carey amca onun bir dahi olduğunu söyler. Cankurtaran kurumunun gelmiş geçmiş en büyük başdümencilerindendir, der."

"Anlıyorum. Peki, buradaki insanlar neyle geçinirler? "

"Küçük çapta çiftçilik. Hayvancılık. Balıkçılık. Nüfusu çok azaldı. Şimdi yalnızca kadınlar, çocuklar ve yaşlı erkekler var. Öbürleri gittiler, çoğu ticaret gemilerinde çalışıyor."

Adaya yaklaşırken, Fhada'da çalışır durumda olan son dört balıkçı motorunun denize açıldığını gördüler.

Janet onlara el salladı. "Yaşlı adamlar," dedi Gericke.

"Ve çocuklar," dedi Janet. "Bu kahrolası savaş daha çok sürerse geriye sadece bunlar kalacak."

Limana girerken, Gericke, dalgakıranın üstünde ufak tefek, esmer bir adam gördü. Bir gözü siyah bantla kapatılmıştı, ayağında çizmeleri, sırtında denizcilerin giydiği türden kalın bir ceket vardı.

Janet ellerini Gericke'nin omuzuna koydu. "İnanılması güç ama," dedi, "şu gördüğün adam da benim amcam, Amerika Birleşik Devletleri Donanmasından, Tümamiral Carey Reeve."

DEUTSCHLAND yelkenlisi, 23 Eylül, 1944. Ek kayıt. Rahibe Angela ile Herr Prager beni ziyaret ederek, hava koşullarından ötürü mutfakta ateş yakmanın olanaksız hale geldiğini bu nedenle sıcak yemekten ve içecekten yoksun olan mürettebatla yolcuların morallerinin çok bozuk olduğunu bildirdiler. Rahibe Angela, yeri gereği, gemideki en kuru kamaranın benimki olduğuna işaret ederek portatif bir ocaktan faydalanıp benim kamaramda yemek pişirmek izni istedi. Kendisine hak verdim. Bugün 225 millik yol almış bulunuyoruz.

Gericke'nin elleri bağlı olarak oturtulduğu oda çok sessizdi. Murdoch pencere kenarında piposunu dolduruyordu.

"Güzel bir ev," dedi Gericke. "Sahibi kim? "

"Bayan Sinclair. Bu adanın sahibi. Bizim buralarda laird dediğimizden. Aynı zamanda yargıç. Savcı ve liman reisi."

"Müthiş bir hanıma benziyor."

"Yakında görürsün. Bir bakıma senden o sorumlu. Burada yasaların tek temsilcisi. Kocası senin meslekten. Pasifikte Prince of Wales'le birlikte battı. 1941'de."

"Anlıyorum," dedi Gericke. "Benden pek hoşlanmayacaktır."

"İlkel yaratıklar değiliz biz, komutan. Bu düşünceleri at kafandan. Son iki hafta içerisinde, ayın dokuzunda batırılan bir denizaltıdan kıyıya vuran sekiz arkadaşınızı gömdük. Cenaze törenlerini ben üstlendim ve adadaki herkes törene katıldı."

Bir an sessizlik oldu. Gericke, ilk kez ne diyeceğini şaşırılmış durumda, "Teşekkür ederim. Onların adına size teşekkür ederim efendim," dedi.

Kapı açıldı ve içeri Reeve girdi. Kalın ceketini hâlâ sırtındaydı yüzünde yağmur damlacıkları vardı.

"Mallaig'den yüzbaşı Murray'la bağlantı kurdum. Seni karaya götürmek için ancak ve ancak resmi bir ara. kullanılabileceği konusunda ısrar ediyor. Teğmen Jago, Stornoway'e gitmek üzere yola çıkmış. Yarın bir ara buraya uğrayıp seni alması için telsizle haber vereceklermiş."

"Bir günlük huzur daha, kapı son kez kapanmadan önce."

"Bayan Sinclair de görmek istiyor seni," dedi Reeve.

Başıyla Murdoch'a işaret etti. "Önde Murdoch, ortada Gericke, en arkada da amiral olmak üzere odadan çıktılar. Bir koridordan geçip büyük bir holü de aştıktan sonra bir kapının önünde durdular. Reeve, kapıyı açarak Gericke'ye girmesini işaret etti.

Güzel bir odaydı burası. Duvarlardan ikisi tavana kadar kitaplarla doluydu. Camlı kapılar bahçeye açılıyordu. Janet'le Jean şöminenin önünde duruyorlardı.

Kapının açıldığını duyunca hemen döndüler. Gericke olduğu yerde durdu ve başını hafifçe eğerek selâm verdi. "Bayanlar."

"Fregattenkapitan Paul Gericke," diye tanıştırdı Reeve. "Bayan Sinclair."

Gösterişli bir kadındı Jean. Bir Shetland kazak ve ekose etek giymişti, ayaklarında da spor ayakkabılar vardı. Mavi kadife bir kurdeleyle saçlarını arkaya toplamıştı.

Gericke'yi sakın sakın süzdü ve resmi bir tavırla konuştu, "Amiral Reeve size anlattı mı bilmiyorum ama, komutan, ben bu adanın hâkimiyim ve yasalar önünde sizden sorumluyum."

"Bu bana açık bir şekilde anlatıldı."

"Burada görevli polis yoktur, ancak eskiden kalma binaları hâlâ duruyor. Ben de zaman zaman oradaki hücreleri kullanmak zorunda kalıyorum."

"Anlıyorum."

"Yarın teğmen Jago sizi teslim alana kadar orada kalacaksınız. Tabii yanınıza nöbetçi de vereceğiz.", Aslında söylenecek bir şey yoktu. Janet, pencereden dışarısını seyrediyordu. Reeve, Gericke'nin koluna dokundu. "Gidelim. Murdoch'la ben seni götürürüz."

Gericke bir an durakladı, Janet'e baktı. Genç kadın dönmedi. Yine başıyla hafifçe selâm vererek bir şey söylemeden çıktı.

Kapı kapandı. "Allanın belâsı Paul Gericke," diye fısıldadı Janet. "Keşke seni hiç görmeseydim."

Gericke'yi aralarına alarak, parke taşla döşeli ana yoldan aşağı inmeye başladılar. Şiddetli yağmur ada halkını evlerine çekilmeye zorlamıştı. Yine de ara sıra, merakını yenemeyen bir kadının evinin merdivenlerine çıkarak onları izlediklerini görmek mümkündü. Peşlerine takılan iki küçük oğlanı da sonunda Murdoch kovalamak zorunda kalmıştı.

Polis merkezi yolun sonunda, limana bakan bir binaydı. Mary kasabasındaki öbür evler gibi o da granitten yapılmış sağlam bir binaydı, ötekilerden tek farkı da pencerelerindeki demir parmaklıklardı.

Reeve ağır kapıyı açmaya çalıştı, ama yerinden oynatamadı.

Murdoch kapıyı ayağıyla tekmeleyerek seslendi, "Lachlan, uyuyor musun? "

İçerden ağır sürgülerin çekildiğini duydular ve az sonra Lachlan göründü. Üniforma ceketini çıkarmıştı, gömleğinin yakası açıktı.

"Onu içeri koyduktan sonra dükkânı kapatabiliriz," dedi Murdoch.

Küçük bir şöminenin yandığı odada, bir köşede duran eski masayla sandalyenin dışında pek bir şey yoktu.

Lachlan tüfeğini omuzuna yerleştirdi, sonra duvardaki bir deste anahtarı eline aldı. "Onu hemen kapatacak mıyız, Amiral? "

"En kısa zamanda," dedi Reeve.

Merdivenleri inerek dar bir koridora geldiler. Koridorun her iki yanında demir parmaklıklı üçer hücre vardı. Reeve, Gericke'nin ellerini çözerek içeri itti. İçerde bir demir yatak, üç ya da dört ordu battaniyesi ve bir kova duruyordu. Lachlan, demir parmaklıklı kapıyı kapatarak kilitleti.

"Tamam," dedi Reeve. Demir parmaklıkların arasından bir paket sigara, bir kutu kibrit ve bir gazete uzatarak, "Sana okuyacak bir şeyler. Üç gün önceki gazete, ama yine de savaşı kaybettiğinizi anlatacak kadar yeni."

Murdoch cebinden küçük bir şişe çıkararak, "Bir süre sonra burası soğuk gelir," dedi.

"Bolluk içinde yüzüyorum." Gericke topuklarını birbirine vurdu. "Baylar teşekkür ederim."

Reeve, elinde olmayarak gülümsedi. Gericke'yi yalnız bırakıp yukarı çıktılar. Gericke, parmaklıkları pencereden bir süre limanı seyrettikten sonra döndü, yatağına oturdu ve Murdoch'un verdiği şişeyi açarak içindekinin tadına baktı. İçki geçtiği yeri yakarak midesinde patladı nerdeyse.

Soluğu kesilmişti. "Ulu Tanrım!" dedi ve birden koridorda ayak sesleri duyarak doğruldu.

Gelen Lachlan'dı. Tüfeği hâlâ sol omuzunda duruyordu. Garip bir hareketle tüfeği omuzundan indirdi, gözlerini Gericke'ye dikmiş, tüfeğe iki eliyle sıkı sıkı sarılmıştı. Gericke'nin kasları gerildi, yavaşça yerinden kalktı. Sakin görünmeye çalışarak Reeve'nin verdiği sigaralardan bir tane alıp ağzına götürdü.

"Sigara içiyor musun?"

Parmaklıklara yaklaşarak paketi uzattı. Çocuk, hayır anlamında başını salladı.

"Mauser'ın doluydu. Ben boşalttım. Gördüm kurşunları."

Konuşurken sesi kısık çıkıyordu.

"Doğru."

"Janet'i vurabilirdin. Niçin vurmadın? "

"Acaba? " dedi Gericke yavaşça. "Bana inanıyor musun?"

Çocuk birden rahatlamıştı. Tüfeğini yere dayadı.

"Hayır, her halde vuramazdın," dedi. Biraz uzaklaştı, sonra durdu. "Birazdan çay demleyeceğim, sen de ister misin?"

"Hem de çok."

"Seni öldürmeyi tasarlıyordum," dedi Lachlan yavaşça. "Babama olanlardan sonra her şeyi planlamıştım, ama zamanı gelince yapamadım."

"Biliyorum," dedi Gericke.

Lachlan'ın ayak sesleri koridorda kayboldu. Gericke ağır ağır yürüdü, yatağının kenarına oturdu.

Sigarasını yakmak için kibriti çakarken elleri titriyordu.

Çıkmaz Sokak Idriggil Burnu'nun beş mil güney batısında dalgalarla boğuşuyordu. Dümende Petersen vardı, Jago da harita masasında rotalarını kontrol ediyordu. Kapının açıldığını duyunca, birilerinin kahve getirdiğini sanarak umutla döndü. Ancak gelen Jansen'di, gözleri parlıyor ve elinde bir mesaj tutuyordu.

"Bu haberin teğmeni özellikle ilgilendireceğini sanıyorum.

"Mesaj mı? " dedi Jago. "Mallaig'den. Tanrım, allanın belası yerden ayrılalı daha bir saat bile olmadı. Oku bakalım."

"Emredersiniz." Jansen durumdan pek hoşnut görünüyordu. "Fregattenkapitan Gericke Katrina'da kaçak olarak tutuklandı. Şimdi Fhada'da. Stornoway dönüşü uğrayıp kendisini teslim almanız rica olunur."

Jago duyduklarına inanamıyordu, kağıdı kapıp bir kez daha okudu. "Olamaz."

"Ne yazık ki doğru, efendim. Haber yüzbaşı Murray'ın kendisinden geldi."

"Peki, bir ara Mallaig'e haberi aldığımızı bildir. Hava 'elverişli olursa yarın şafakta Stornoway'den ayrılacağımızı ve öğlene doğru Fhada'da olacağımızı söyle. Ve şimdi lütfen buradan defol."

Dışarı çıkarken, Jansen'in ağız kulaklarına varıyordu. Jago, masanın üzerinde duran bir kalemi aldı ve hırsıyla ikiye böldü.

Janet, şömineye bir iki odun daha atıp maşayla biraz dürtükledikten sonra yerine oturdu ve beklemeye koyuldu. Amcası, pencerenin önünde getirdiği mektubu okuyordu.

"Burada seninle görüştüğünü yazıyor."

"Evet. Hastaneye, geldiğinde arabasının arkasında konuştuk."

Amcası cevap vermeyince sabırsızlandı.

"Carey amca, sana bir iş teklif ediyor. Genelkurmay Başkanı'nın ta kendisi. Yeniden hareketli bir yaşam sürmen için fırsat çıktı. İstedğin de bu değil miydi? "

"Levazım ve Personel Koordinasyon Dairesi Başkan Yardımcısı," dedi amcası ve bumburuşuk ettiği mektubu avucunun içinde sıktı.

"Peki istediğin nedir? Kan dökmek mi? "

Kapı açıldı ve gümüş bir tepsinin üzerinde çay takımıyla Jean görüldü.

"Bir aile tartışması mı? " diye sordu gülümseyerek, "Yoksa herkese açık mı görüşmeler? "

"Göster ona," diye emretti Janet. "Hadi göster ona. Onun da bilmeye hakkı var."

Jean, çay servisini şöminenin yanında duran pirinç masaya bırakarak Reeve'in yanına gitti ve buruşuk mektubu elinden alarak okudu.

"Mükemmel, Carey," diyerek onu yanağından öptü. "Senin adına gerçekten sevindim."

"Be kadın, senin de ondan farkın yok. Masa başı işi, anlamıyor musun? Bütün gün kağıt imzalayan tantanalı bir memur."

Jean, adamı kolundan tutarak şömineye yaklaştırdı. Janet başını salladı, "Sen ve Harry Jago. İkiniz de savaşa katılmak için can atıyorsunuz. Şerefsizlik korkusundan ölüme gidenler."

"Bu gün tartışılacak değil, kutlanacak bir gün," dedi Jean. "Bu gece için nefis yemekler hazırladım.

Colin'in mahzene koyduğu şampanyalardan da dört şişe olacak."

"Özür dilerim," dedi Janet, "Ve teşekkürler. Harika bir fikir."

Reeve şöminenin önünde durmuş piposunu dolduruyordu.

"Gericke ilginç bir adam, biliyor musunuz? Efsaneleşmiş bir kişiyle yüz yüze gelmek sık rastlanır bir olay değil."

"Gerçekten o kadar farklı bir kişi mi?" diye sordu Jean.

"Donanma çevresi için öyle. Savaşta her iki taraf için de her halde en başarılı denizaltı komutanı o. Tabii bunu, aramızda kalması ricasıyla söylüyorum. Ama hiç kuşkusuz, ender rastlanan bir adam."

"Sen kimden yanasın Tanrı aşkına?" diye sordu Janet.

"Beni yanlış anlama. Meslekten birinin ötekine duyduğu saygıdan başka şey değil benimki. Falmouth'a saldırısı gerçekten yürek işiydi. Nasıl becerdiğini bilmek isterdim."

"O halde neden yemeğe çağırılmıyorsun onu? Böylece masada da dörtlüyü tamamlamış olur, dilediğin kadar savaştan söz edebilirsin."

Alaycı ve biraz da kızgın bir tavırla konuşuyordu.

Reeve kaşlarını çattı, dudaklarının da hafif bir gülümseme vardı.

"Fena fikir değil," dedi.

"Şaka ediyorsun her halde."

"Ama neden olmasın?" Jean'e dönerek sordu. "Sence bir sakıncası var mı?"

Jean bir an duraksadı. "Bilmiyorum Carey. Bunu bana dün sorsaydın aklımdan kuşku duyardım. Ama şimdi..." Jean düşünceliydi. "Düşman olduğu için ondan nefret etmem gerekirdi. Ama ondan hoşlandım, iyi bir insan."

"Yani geliyor mu, gelmiyor mu?" diye sordu Reeve sabırsızlıkla. "Karar ver. Ne de olsa burada yasaları temsil eden sensin."

"Kaçmayacağı konusunda kendisinden şeref sözü mü alacaksın?"

"Yok. O kadar eski kafalı değilim. Ama tabii, genç Lachlan tüfeğiyle yakınlarda olacak."

"Niçin?" diye sordu Janet. "Niçin bunu yapıyorsun?"

"Niçin olmasın. Hiç değilse savaş konusunda işin içindeki birinden bilgi edinmiş olurum." Gözleri parlıyordu, Janet'in tanıdığı ve güvenemediği yönünün bir yansımasıydı bu. Reeve devam etti, "Ne olursa olsun, eğlenceli bir akşam geçirmiş oluruz."

Yatağında yatan Gericke, o çok iyi tanıdığı gülüşü duyunca şaşırıldı. Janet'in ayak sesleri koridorda yaklaşırken yatağından kalktı.

Janet parmaklığın önünde durdu. "Bu sahneyi filmlerde öylesine çok seyrettim ki, söylenen sözleri

ezbere biliyorum. Sana iyi davranıyorlar mı?"

"Şikâyetim yok. Bu ziyaretini neye borçluyum?"

"Jean Sinclair seni yemeğe çağırıyor."

Lachlan, Janet'in hemen ardından göründü. Yüzünden şaşkınlık okunuyordu.

"Bir şaka mı bu?" dedi Gericke.

"Yedi buçuk, sekiz arası. Smokinin olmadığına göre, üniformayla gelebilirsin. Lachlan seni eve getirecek. Ve lütfen ters yönde koşmak gibi saçmalıklara kalkışma. Gerekirse seni vuracak, ona göre."

Gericke hafifçe eğildi. "Böylesine nazik bir çağrıyı nasıl geri çevirebilirim?"

"Biliyorum," dedi Janet. "Alman Deniz Kuvvetleri'nin şerefi söz konusu."

Janet hızlı, adımlarla uzaklaştı. Genç çocuk, şaşkınlıktan ağzı açık baka kalmıştı. Gericke gülümsedi.

"Kafanı fazla yorma Lachlan, benim gibi işleri oluruna bırak."

Yatağa uzanıp başını elleri arasına aldı.

Berger'in kamarası karmakarışıktı. Ocak, köşedeki bir dolabın üzerine yerleştirilmiş, masa da tencerelere yer açmak için temizlenmişti. Rahibelerden Kathe, Else ve Brigitte mürettebatın bir bölümüne servis yapıyorlardı. Dışarıda sert bir rüzgâr vardı, Deutschland dalgaların arasında bocalarken yerdeki döşeme ayaklarının altından kayıyor gibiydi.

Kaptan, bir elinde rom şişesi, bir elinde bardak, köşeye çekilmiş duruyordu. Kıç güverteden yeni dönmüştü, iliklerine kadar üşümüştü, muşambasından hâlâ sular sızıyordu.

Rahibe Kathe ona doğru baktı. "Yiyecek bir şeyler ister misiniz, Herr Kapitan? "

Berger başını salladı. "Sağ olun rahibe, şimdi vaktim yok, bazı işlerin yapılması gerekli. Bir sıkıntınız var mı? "

"Üçer beşer geliyorlar yemek almaya. Burada hiç değilse yemeği sıcak tutabiliyoruz."

"Böyle bir havada sıcak şeyler yiyebilmek çok önemli. Size hepimiz minnettarız, inanın." Kaptan bardağı bir yudumda boşalttı. "Geri dönsem 'iyi olacak."

Kapıyı açtı ve çıktı. Sert rüzgârın zorladığı kapıyı ardından güçlkle kapatabildi. Deutschland, pupa yelken, dalgaları yarararak ilerlemeye çalışıyordu. Berger, kaporta merdivenine doğru giderken iki kişinin dümenle güç belâ baş ettiklerini gördü. Kapıyı açarak içeri girdi. Ardından gelen sular merdivenlerden aşağıya sızıyordu.

Salon bir karış su altındaydı. Kapının üzerindeki pencere onarılmış, tavana da iki gemici feneri asılmıştı.

Mürettebattan dört kişi rahibe Angela'nın kurduğu revirde sıra bekliyordu. Sporer adlı gemici masaya uzanmış, sol kolunu sıvamıştı. Bütün bileği kabarcıklarla kaplıydı.

Rahibe Angela, eteğinin bir ucunu kemerine sokmuş, hemen yanında duruyordu. Alet tepsiyle bir kâseyi elinde hazır tutan Lotte de karşısındaydı. Richter, masanın başında yer almıştı.

"Ne oluyor? " diye sordu Berger.

"Enfeksiyon öyle yayılmış ki, kolu neredeyse felç olmak üzere." Rahibe Angela neştere doğru uzandı.

"Sık dişini Karl, işimi çabuk görmeye çalışacağım."

Genç denizcinin yüzü korkudan ter içinde kalmıştı. Angela, çocuğu omuzlarından tutması için Richter'e işaret etti. Deutschland yeniden sallandı, salonda biriken sular bir o yana, bir bu yana gitti geldi.

Adamlardan biri dengesini yitirerek yere yuvarlandı. Rahibe Angela hiç oralı olmadan işine devam etti.

Neşter, kabarcıkları birbiri ardına delerken ortalığı kötü bir koku kapladı. Genç denizci bağırarak sıçradı, sonra kendinden geçti.

Angela, inanılmaz bir hızla çalışıyordu. Çocuk baygın olduğuna göre artık acı vermemek için özel bir çaba göstermesine gerek kalmamıştı. Lotte ona birbiri ardına aletleri uzatıyordu. Yaraları sararken, Berger, "Bu durumda olan çok kimse var mı? " diye sordu.

"Hemen hemen mürettebattın yarısı," dedi Angela.

Berger, Richter'in kendisine baktığını gördü. "Uzun bir yolculuk, Herr Kapitan, " dedi Richter.

Berger yorgun bir şekilde başını salladı. "Öyle görünüyor."

Gericke ve Lachlan, Fhada Malikânesinin bahçe kapısından girdiklerinde saat yedi buçuktu, güneş batmak üzereydi. Evin merdivenlerinden çıktılar. Gericke evin eski çingırağını çaldı.

İçerden yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Kapı açıldı ve kır saçlarını topuz yapmış, altmış yaşlarında, sevimli bir kadın görüldü. Siyah giysisinin üzerine kolalı, beyaz bir önlük takmıştı.

Gülümsedi. Hiç de şaşırılmış görünmüyordu. "İçeri buyurun efendim."

"Teşekkür ederim." Gericke önde, elinde tüfeğiyle Lachlan arkada, hole girdiler.

"Paltonuzu alayım efendim," dedi kadın. "Herkes oturma odasında. Böyle buyurun." Kapıya yaklaşırken döndü ve, "Adınız neydi efendim?" diye sordu.

Gericke, sanki garip bir kabus içindeydi. "Fregattenkapitan Paul Gericke," dedi. "Beni bekliyorlar," diye de ekledi.

"Tabii efendim." Kapıyı açarak girdi. "Fregattenkapitan Gericke geldiler, hanımefendi."

"Teşekkür ederim, Mary."

Jean Sinclair, Reeve ve Janet şöminenin önünde likör içiyorlardı.. Rory de halının üzerine uzanmış yatıyordu. Jean Sinclair elini uzattı.

"Geldiğinize çok sevindim komutan," Reeve'e d6nd6. "Komutan Gericke'ye bir içki verir misin Carey?" dedi.

Lachlan da kapının yanında yerini aldı. Jean, ona doğru d6nerek, "İyi akşamlar Lachlan, annen nasıl?" diye sordu.

"İyidir Bayan Sinclair."

"Kendisine selâmlarımı söyle."

Gericke, bir elinde lik6r kadehi 6b6r6nde sigara, biraz şaşkın duruyordu ř6minenin yanında.

"Umarım size ayrılan yerde pek fazla rahatsız değilsiniz?" dedi Jean.

Ama g6z6ndeki parıltıdan bu s6z6n6n ciddiye alınmaması gerektiği anlaşılıyordu.

"Polis merkeziniz için, rahat olmasa bile yeterli diyebilirim."

Reeve bir kahkaha patlattı. "Bak bunu beğendim." Gericke'nin koluna girdi. "Bu ikisini yalnız bırakalım. Sen de bana Falmouth'u anlat."

Gericke'yle pencerenin 6n6nde kafa kafaya verdiler. "Yakışıklı adam değil mi?" dedi Jean.

"Hangisi?" diye sordu Janet.

Jean, anlamlı bir şekilde g6l6msedi. "Bu soruyu hak ettim, ama sen de kimden s6z ettiğimi anladın."

Janet evet anlamında başını salladı. "Tanıdığım erkeklerden çok farklı. Anlatılması g6 bir şey var onda. Biliyor musun, Jean, erkeklere ayıracak zamanım olmadı hiç. Anlamlı, derin bir ilişki kurmak için yeterli zaman demek istiyorum. 6nce tıp 6đrenimi, ardından savaş. Gereksinme duydukça kurduğum birkaç ilişki dışında zamanım çalışmak ve uyku uyumakla geçti."

"Oysa Gericke?"

"Beni biraz 6rk6t6yor."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"G6zlerinde bir ifade var," dedi Janet.

"Daha doğrusu yok, dikkatini çekmedi mi? Her hangi bir şey g6rebilmenin olanağı yok, 6nk6 hiç bir şeyini ele vermiyor. Hayata dışardan bakıyormuş gibi bir hali var. Y6z6nde o hiç eksilmeyen g6l6mseyişiyle, karşısındakinde, hayatı acı bir şaka olarak g6rd6đ6 izlenimini bırakıyor. Çok değerli bir subay, dâhi denebilecek bir denizci; sicili ve nişanları bunları yeterince kanıtlıyor. Ve t6m bu yaradılıştaki adamlarda olduğu gibi, hareketlerini 6nceden kestirmek olanaksız. Hiç bir kural bu adam için konmamış."

Dışarda bir gong sesi duyuldu ve Mary içeri girerek, "Yemek hazır, hanımefendi," dedi.

Jean ayağa kalktı. "Gidelim mi, baylar?"

Reeve'le birlikte dışarı ıktılar. Arkalarından Janet'le Gericke, en arkadan da Lachlan geliyordu.

Olağan6st6 b6y6kl6kteki yemek odasında yedikleri yemek Jean'in s6z6n6 ettiği kadar vardı.

Odanın bir ucunda küçük bir sahne, bir yanında da Gericke'nin gördüğü en büyük şömine yer alıyordu. Şöminenin üzerinde epey gün görmüş iki sancak asılıydı.

Taş duvarlarda hayvan başları vardı. Leopar'dan gazala kadar akla gelebilecek her tür av hayvanı başı.

Bunun dışında, Orta Çağ'dan kalma gerçekten görkemli bir zırh teberler, kalkanlar, çapraz yerleştirilmiş iskoç kılıçları ve eski tüfeklerle süslenmişti oda.

"Şaşırtıcı," dedi Gericke, "Gerçekten ilginç bir yer burası Bayan Sinclair."

"Evet, biliyoruz," diye atıldı Janet. "MGM stüdyolarında altınca sahne. Tek eksiğimiz, elinde kılıcı, üzerinde iskoç eteğiyle ile Errol Flynn."

Jean Sinclair güldü. "Janet'in söylediklerinde gerçek payı var, komutan. Burası aslında büyük bir sahtekârlık örneği. Victoria döneminin Gotik mimarisi. Bunun sorumlusu atalarımın biri olan Fergus Sinclair."

"Bunlar da onun zamanından kalma mı? " diye sordu Gericke.

"Hayır, bunlar büyükbabamdan kalma. Av meraklısıydı. Bu uğurda bütün dünyayı dolaştı. Hiç bir şey vuramamaktansa önüne ilk çıkan şeyi avlamayı yeğleyenlerdendi. Geyik avı mevsiminde ısrarla beni de yanına alırdı. Benim için unutulmaz bir tecrübeydi."

"Eminim," dedi Janet.

"Evet, gerçekten çok şey öğrendim. Hiç bir zaman acele etmemek gerektiğini. Avınla aranda bir hayli uzaklık olsa da hiç bir zaman rüzgâra karşı durmaman ve avın yokuş aşağı gidiyorsa alçaktan ateş etmen gerektiğini."

"İlginç," dedi Gericke. "Bunları aklımda tutmalıyım."

"Kaçarken zikzak çizmeyi mi?" diye sordu Reeve. Sakat kolunu masaya dayamış, şampanya şişelerinin üçüncüsünü açmaya çalışıyordu. Ses tonu değişmişti. Janet'in yüzü gülmüyordu artık.

Jean yanına giderek şişeyi almak için uzandı. "Ben yapayım, Carey. Bu mantarlar bazan kötü çıkıyor."

"Ben açarım." Carey, şampanyayı Jean'in elinden kaptı, şişe kaydı ve yere düşerek parçalandı. "Şu yaptığım işe bak," dedi sinirli sinirli.

"Zarar yok, Carey," dedi Jean. Bir peçete alarak adamın üniformasını sildi.

"İyi bir yılın ürünüydü," dedi Reeve yavaşça. Elini yüzüne kapadı, sonra Janet'le Gericke'ye dönerek,

"Özür dilerim.Son zamanlarda kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye ekledi.

Jean onun omuzunu okşadı. "Kahvemizi oturma odasında içelim."

Janet'e başıyla işaret etti, genç kadın Gencke'yle bakıştıktan sonra masadan kalktı. Oturma odasına döndüler. Lachlan, hiç bir şey demeden onları izledi.

"Rahatsız mı? " diye sordu Gericke.

Janet kutudan bir sigara aldı, Gericke yaktı. "Kolunu fark etmişsindir, gözünü de. Katılmaması gerektiği halde katıldığı çıkartma harekâtında oldu hep. Bu onun hayat hikâyesi. O gün bu gün cepheye yeniden dönmeye çalışıyor."

"Onun gibileri iyi bilirim. Hayatının son sözleri, her halde, adamlarına 'Peşimden gelin!' diye bağırarak olacaktır."

Janet üzüntüyle başını salladı. "Ona yapılan tek çalışma önerisi bir masa başı işi. Bu kadar pistonu olmasa o da olmazdı. Ona bu iş önerisini iletmek için geldim buraya."

"O da beğenmedi, öyle mi? "

"Hiç bir tutanağı yok," dedi Janet. "Kendi gözünde hiç bir tutanağı kalmadı artık."

"Güzel bir kadın da onun için bir şey ifade etmiyor mu? "

"Bazıları için edebilir."

"Ama herkes için değil, anlaşılan."

Janet ne diyeceğini şaşırmişti. Elini boynuna götürdü, sonra da birden dönerek piyanonun başına geçti.

"Zaten bu tür şeyler pek ciddiye alınamaz, her halde. Savaş insanları değiştiriyor, normal zamanlarda yapmayacakları hareketlere itiyor."

"Ya da hayatlarında ilk kez tam bir dürüstlikle davranmaya. Bir Bechstein ha? Her şeyin en iyisi, senin piyano çaldığını bilmiyordum."

"Pahalı bir eğitimin işe yarar yan ürünlerinden biri, ama Beethoven çalmamı bekliyorsan düş kırıklığına uğrayacaksın."

Janet, *A Nightingale Sang in Berkeley Square*'ı çalmaya başladı. Gericke de piyanoya yaslanmış onu izliyordu.

"İyi çalıyorsun," dedi.

Kurt köpeği şöminenin önündeki yerini bırakıp geldi Janet'in yanına uzandı. "Yazık ki öyle. Ne sıkıcı değil mi? Rory bile aynı fikirde."

Gericke kahkahayla gülerken Reeve ve Jean Sinclair içeri girdiler. Amiralin neşesi yerine gelmişti, piyanoya yaklaştı. Bu bana eski günleri anımsatıyor, *Moonlight in Vermont*'u da çalar mısın? "

Janet çalmaya başladı ve Reeve, şöminenin önünde bardaklara kahve dolduran Jean'in yanına gitti. Baş

başına verip bir şeyler konuşmaya başladılar.

"Bu görüntü yeryüzünün iyi bir yer olduğuna seni inandırmıyor mu? " diye sordu Janet.

"Kıskandırıyor," diye fısıldadı Gericke. "Beni kıskandırıyor."

Janet Lili Marlen'i çalmaya başladı. "Peki, bu da seni memnun ediyor mu? "

"Pek değil. Bana savaş durumunu hatırlatıyor, ingilizler bursu bile benimsemişler. *A Foggy Day'in London Town*'u bilir misin? Bir ara Hava Kuvvetlerimizde en sevilen şarkıydı."

Janet bir an duraksadı, Londra'da Harry Jago'yla birlikte oldukları akşamı hatırlamıştı.

"Hayır, ne yazık ki onu öğrenecek zamanım olmadı," dedi.

Reeve, Jean Sinclair'in elini tutmuştu. Birbirlerinden başka kimseyi görmüyorlardı. Janet piyanonun kapağını kapatarak ayağa kalktı. "Biraz hava almak istiyorum. çalı mı verir misin, lütfen? "

Gericke, bir sandalyenin arkasında duran çalı aldı ve omuzlarına koydu. "Biz akşamın tadını çıkarmak için biraz terasa çıkıyoruz," diye Carey'le Jean'e seslendi Janet ve gülümseyerek Gericke'ye döndü. "Eski bir iskoç geleneğidir. Lachlan, geliyor musun? "

Reeve onlara bir göz attı, "Tabii, tabii, iyi olur," dedi ve Jean'e dönerek kadının ellerini avuçlarına aldı.

"İyi bir kadının neler yapabileceğini görüyor musun? " diye sordu Gericke.

"Bu durumda mucizeler yarattığı bir gerçek," dedi Janet

Kapıyı açıp terasa çıktılar. Deniz durgun, gökyüzü kapkaranlıktı, yalnız ufukta batan güneşin turuncu yansıması görünüyordu.

Terasın ucunda omuz omuza duruyorlardı. Lachlan kapının hemen yanındaydı. "Her şeyde bir fırtına öncesinin durgunluğu var," dedi Janet

"Evet. Bir gece Batı Hint Adalarında, Martinik açıklarında bataryalarımızı doldurmak için su yüzüne çıkmıştık. O zaman da tıpkı böyleydi, inanılmayacak kadar sessiz."

"Buranın en sevdiğim yanı da bu," dedi Janet. "Deli rüzgârın esmediği kısa aralardaki bu sessizlik."

Gericke anlatmaya devam etti. "Ertesi gün ada halkının anımsadığı en kötü fırtına koptu. Dibe inmek ve orada fırtınanın geçmesini beklemek zorunda kaldık. Peşine düştüğümüz konvoy doğanın pençesine düştü. Yirmi altı gemiden on biri battı."

"Bunun için de bir madalya isteğinde bulundun mu? "

Gericke, alaylı bir şekilde, "Bak bunu düşünemedim," dedi.

Akşamın soluk ışığında Janet'in yüzü zor seçiliyordu. "Özür dilerim."

Lachlan'ın ardında Reeve göründü. "Hadi, gelin artık, kahveler soğuyor."

"Geliyoruz," diye cevap verdi Janet.

çalı omuzlarından kaydı, yere düştü. Gericke eğildi, aldı ve eline verdi. Ufukta batan güneş birden parlar gibi oldu, sonra ortalığa gecenin karanlığı çöktü.

Necker, Trondheim'da Harekât binasına doğru yürüyordu. Aksiliği üzerindeydi. Üç gündür hiç bir iş yapmadan ortalıkta dolaştığı halde, gözleri uykusuzluktan sanki kızarmıştı.

İstihbarat odasına girdiğinde albay Maier'i Altgrogge'nin masasında oturur buldu. Binbaşıyla bir harita üzerinde çalışıyorlardı.

Maier başını kaldırdı. "Sen misin Horst? Sana iş çıktı."

"Memnun oldum," dedi Necker alaylı bir şekilde. "Ama Herr Oberst'in de çok iyi bildiği gibi, son otuz altı saat içersinde üç kez göreve çağırıldım, üçü de son anda iptal edildi."

Bu kez böyle bir şey söz konusu değil," dedi Maier. "Bu görev çok önemli. Kısacası sabahın ikisinde hareket ediyorsun. Uçuş planın ıskoçya üzerinden güneye, Hebridlere, oradan da batı İrlanda üzerinden bu haritada işaretli yere götürecektir seni." Elindeki kalemle işaretli yeri gösterdi.

"Haberalma Örgütümüzün edindiği bilgiye göre, bu alanda, Nova Scotia'daki Halifax limanından merkezine dönen büyük bir konvoy var. Buldukları yeri yarın öğlene kadar Kiel'e bildirilmesi gerekiyor."

"Yoksa savaşı kaybederiz, her halde."

"Çok gülünç," dedi Maier soğuk bir ifadeyle ve ayağa kalktı. "İyi bir pilotsun, Horst, ama zaman zaman on dört yaşındaki bir çocuk gibi davranıyorsun. Bu yakınlarda bir gün edeceğin bu tür sözler sana pahalıya mal olacak."

"Üzgünüm, Herr Oberst."

"Hayır, değilsin." Maier gülümseyerek omuzuna vurdu. "Ayrıntıları Altgrogge'den öğrenirsin. Döner dönmezde bana rapor vermeni istiyorum."

Maier çıktıktan sonra Necker haritayı inceledi. "Bu haritada gösterilen ere kadar dokuz yüz millik bir uçuş var gibime geliyor."

"Bir dokuz yüz de dönüşe ver, orada oyalanman için sana kalıyor altı. 'ata payını da ayırdıktan sonra diyebiliriz ki, hedef üzerinde iki saatlik uçuş amanın var."

"Hata yapmam," dedi Necker. "Onun için hâlâ buradayım. Peki şu "Spitfire filolarından ne haber?"

"Şurada, Inverness yakınlarında, ama otuz beş ile otuz sekiz bin arasında kalırsan -ki uçağında yapılan değişikliklerle bu bir sorun olmamalı- seni rahatsız etmezler. Zaten gidişin karanlığa rastlayacak ve ortalık sütün iman olacak."

"Sen dedikten sonra," dedi Necker buz gibi bir sesle. "Haydi, ayrıntılara inelim."

Reeve, polis merkezinin kapısını açtı ve Gericke'yle ikisi içeri girdiler, Lachlan da hemen peşlerindeydi.

Çocuk anahtarları çıkararak önden merdivenleri indi. Gericke hüccresine girdikten sonra da Lachlan kilidi iki kez çevirdi.

"Herr Konteradmiral," dedi Gericke selâm durarak. "Güzel bir geceye katkınız için teşekkür ederim."

Reeve, bir an konuşacakmış gibi duraksadı. Sonra Gericke'nin selâmına karşılık vererek, Lachlan'la birlikte oradan ayrıldı.

Kapı kapandı. Gericke, parmaklığa tutunarak ortalığı dinledi ve sonra pencereye doğru yürüdü. Pencere kenarındaki taşlar çatlamış, parmaklıkları utan betonlar eskimiş, yer yer dökülmüştü. Gericke, şiltesini kaldırarak "emir yatağın yaylarından birini söktü ve kıvrık ucuyla pencere kenarındaki betonu kurcalamaya başladı.

Koridorda ayak sesleri duyunca hemen yerine oturdu. Parmaklığın öbür tarafında, omuzunda tüfeği, kolunun altında uyku tulumuyla Lachlan belirdi.

"Bu da ne demek oluyor? " diye sordu Gericke.

Genç çocuk elindeki termosu yere bıraktı, uyku tulumunu açtı, içine girdi ve fermuarı sonuna kadar çekti. Sonra sırtını duvara dayayarak oturdu ve tüfeğini dizlerinin üzerine koydu.

"Size göz kulak oluyorum, komutan. Amiral Reeve yanınızda olduğumu bildiğiniz sürece daha rahat uyuyacağınızı düşündü."

Gericke gülümsedi. "Sana bir şey söyleyeyim mi, Lachlan? Kanımca çok yerinde bir şey söylemiş." Yatağa uzandı, battaniyeleri çenesine kadar örttü ve hemen uykuya daldı.

ONİKİ

DEUTSCHLAND yelkenlisi, 24 Eylül, 1944. Enlemi 56 derece kuzey. Boylamı 9 derece 51 dakika batı. Hebridlerin 110 mil güney batısındayız. Bu suların bu kadar durgun olduğunu anımsamıyorum. Gece yarısından hemen sonra önümüzden bir gemi ineçti. Makinelerin sesini duyduk ve mürettebattan birinin açık unuttuğu ışığı gördük. Ara nöbetinde yağmur başladı ve rüzgâr hızını arttırdı. Günlerden pazar olduğu için sabah nöbetinin dördüncü saatinde rahibe Angela, fırtınalı. havaya rağmen güvertede her zamanki gibi sabah ayinini yönetti.

Pupa yelken giden Deutschland on iki mil yapıyordu. Gri gökyüzünün altında deniz köpük köpük olmaya başlamıştı.

Rahibe Angela, yağmura rağmen güvertede toplanan mürettebata vaaz veriyordu. İçlerinden sadece birkaçı Katolikti, ötekiler değişik mezheptendiler, bir iki de Luterci Protestan vardı. Angela, kimseye ters gelmeyecek biçimde konuşmaya çalışıyordu.

Duanın sonu gelmişti, nemli havada dağılan sesi biraz daha yükseldi.

...şükürler olsun, ey bağışlayıcı Tanrım, O'na lâayık olmak için, inançlı, doğru, dengeli bir hayat yaşamak için buradayız, kutsal adına lâayık olmak için.

Gözler kapalı, eller kavuşmuş, duaya bir süre sessiz devam edildi. Sonra Angela haç çıkardı. "Şimdi hep birlikte, denizcilerin çok iyi bildiği bir ilâhi okuyacağız. 'Ey imdadımıza yetişen, durmak bilmeyen dalgaları kollarıyla kucaklayan ölümsüz Tanrım.

Lotte ve öteki rahibeler ilahiye başladılar, gemiciler de pek müziğe yatkın olmayan sesleriyle bu garip koroya katıldılar. Rahibe Angela yan gözle Berger'e ve Sturm'a baktı, onlar da ister istemez dudaklarını oynatmaya başladılar.

Denizin tehlikeleriyle baş başa kalıp yakardığımızda bize kulak ver yüce Tanrım!"

İlâhi sona ererken, yukarıdan bir gürültü duyuldu. Berger telâşla arkasını dönüp baktığında, elli altmış metre yükseklikten kara bir uçağın kendilerine yaklaşmakta olduğunu gördü.

Tanrım, işte tamam! Şimdi sonumuz geldi! diye düşündü ve aynı anda rahibe Angela'yı kolundan tutarak güverteye doğru çekti. Alt güverte bir anda karışmıştı, gemiciler sağa sola koşuşurken rahibe Kathe yüksek sesle ağlıyordu.

Berger'in yanına kadar sürünerek gelen Sturm heyecanla bağırdı, "Herr Kapitan, bakın! Bizimkilerden biri bu."

Berger, üzerlerinden geçen Junkers'e şöyle, bir baktı, kanatlardaki haçları ve kuyruktaki gamalı haçı gördü. Sonra uçak yükselmeye başladı.

Güvertede adamlar koşuşup duruyor, herkes birbirini kutluyordu. Richter'le Lotte yan yana durmuşlar, gökyüzüne bakıyorlardı.

"Şimdi ne yapacağız, Herr Kapitan?" diye sordu Sturm.

Berger, kendini toparlayarak ayağa kalktı.

"Richter, İsveç bayrağını indir. Benim kamaradaki dolapta Deniz Kuvvetlerimizin bayrağı olacak." Sturm'a döndü. "Çabuk telsizin başına geç. Bakalım bağlantı kurabilecek miyiz? "

"İsveç mi?" diye sordu Necker. "Emin misin?"

"Kesinlikle, Herr Hauptmann," dedi Rudi, "Bayrağı yakından gördüm."

Mitralyözcü Kranz araya girdi. "Rudi'nin söylediklerini onaylarım, Herr Hauptmann."

"Bir yelkenli," dedi Necker. "Gözlerimle görmeseydim, inanmazdım. Dönüp bir kez daha bakalım."

Uçağı geri çevirdi, gemiye yaklaştıklarında İsveç bayrağının indirildiğini kendi gözleriyle gördü.

"Bayraklarını ne diye indiriyorlar?" diye sordu Rudi Hubner şaşkınlık içinde.

"Ben nereden bileyim?" dedi Necker ve o anda İsveç bayrağının yerine başka bir bayrağın çekilmekte olduğunu gördü.

Geminin üzerinden hızla geçerlerken, bayrak rüzgârda dalgalandı ve Kranz heyecanlı bir sesle bağırdı.

"Deniz Kuvvetlerimizin bayrağı, Herr Hauptmann! Yemin ederim."

"Merak etme!" diye seslendi Necker. "Ben de gördüm. Ama pek bir şey anlayamadım. Bir kez daha üzerlerinden geçeceğim."

Telsizci Schmidt omuzuna dokundu. "Bir şeyler alıyorum, Herr Hauptmann. Onlar olmalı."

Az sonra Schmidt, şaşkınlık içinde ve ancak çok yakınlarından yapılabilecek bir yayının açıklığıyla kulaklıklarından Johann Sturm'un sesini duydu. "Deutschland Büyük Kara Kartalı arıyor. Beni duyuyor musunuz? "

"Büyük Kara Kartal mı? " dedi Schmidt şaşkınlık içinde. "Neden söz ediyor bu?"

"Belki biri dinliyordur diye bizi ele vermek istemiyor, aptal," dedi Necker. "Ver, ben konuşayım."

Jean Sinclair, kiliseye gitmeden önce kahvesini içerken Reeve'le Janet geldiler.

"Bu ne sürpriz," dedi Jean. "Onu pazar sabahları kiliseye götürmek için ben pek kandıramıyorum."

"Aslında iş nedeniyle çıktık evden," dedi Janet. "Ama onu üniformasını giymesi için kandırdım. Sen de kiliseye götürebilersen durma."

Jean şaşırmişti. "Mallaig'den yüzbaşı Jago'nun motorunda arıza olduğunu bildirdiler. Bugün öğleden sonraya kadar onarılabilirse gelecek, yoksa Gericke'yi almak için birini gönderecekler. Her halde bu akşamın geç saatlerinden önce kimse gelemaz. Hatta yarın sabahtan önce diyebilirim."

"Anladım," dedi Jean saatine bakarak. "Ayinin on beş dakikaya kadar başlayacağını hatırlatmak isterim. Murdoch'un herkesin içinde bize çatmasını istemiyorsan, acele etmemiz gerek."

"Peki geleceğim," dedi Reeve.

"Sen önden git, ben yetişirim. Mary'ye tereyağıyla yumurta ısmarlayacağım. Bende kalmamış da."

İki kadın birlikte dışarı çıktılar. "Sen de gelecek misin? " diye sordu Jean, Janet'e.

"Sanmıyorum. Bu sabah canım çekmiyor."

"Peki ne yapacaksın? "

"Yapacak bir şeyler bulurum."

Jean gülümsedi. "Bundan eminim."

Gericke, Lachlan'ın annesinin hazırladığı ve yulaf çorbası, kızarmış domuz pastırması, domatesten oluşan mükemmel bir kahvaltı yaptı. Annesi gittikten sonra Lachlan duvarın dibindeki yerine dönmüştü.

"Uyusana Lachlan. Bir daha eline fırsat geçmeyebilir."

"Ben uykuya pek fazla gerek duymam. Küçükken anneme bu yüzden büyük dert olmuşum." Lachlan saatine baktı. "Dert değil, komutan. Saat on birde, sabah ayinini bitirdikten sonra nöbeti Murdoch alacak."

"Evet, evet," dedi Gericke. "Kendisi bir çeşit papaz, değil mi? "

"Evet. Aynı zamanda Morag Sinclair'ın başdümencisi."

"Morag Sinclair mi? "

"Murdoch'un büyük aşkı. On üç metrelik Watson tipi bir cankurtaran teknesi. Cankurtaran istasyonu adanın öbür ucunda, South Inlet'te. Murdoch da orada oturur."

"Anlayamıyorum," dedi Gericke. "Niçin bu tarafta değil? "

"Çünkü çok kötü havalarda deniz öylesine kabarır ki, dalgakıranın dışına çıkmak olanaksızlaşır. South Inlet'te durum daha iyidir."

"Bu her zaman için geçerli mi? "

"Hayır. Yılda bir iki kez South Inlet de kullanılmaz hale gelir."

"Peki, o zaman cankurtarana gerek duyulursa ne olur? "

"Barra'da bir cankurtaran daha var."

"Orduya girmeden önce sen de cankurtaranda çalıştın mı?"

"Bu mideyle çalışamazdım," dedi Lachlan. "Ama babam onlardan birindeydi."

Lachlan'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. Gericke ne söyleyeceğini şaşırmişti. Tam o sıra dış kapı açıldı ve Janet'in sesi duyuldu.

"Kimse yok mu? "

Janet'in sırtında koyun postundan bir palto, yün etek, diz boyu çizmeler ve başında da püsküllü

İskoç kasketi vardı.

"Uslu durdu mu, Lachlan? "

"İster istemez," dedi Gericke. "Bu genç bütün gece, tüfeği kucağında, duvara yaslanıp beni gözetledi."

Janet parmaklıklardan bir paket sigarayla birkaç dergi uzattı. "Oyulanman için."

"Az kaldı," dedi Gericke. "Yüzbaşı Jago öğlende beni almaya gelecek, öyle değil mi?"

"Stornoway'de motoru arızalanmış. Bu geceden önce gelemez. Belki de yarın."

Gericke, parmaklıkların ardından bir şeyler beklermiş gibi yüzüne bakıyordu. Janet birden orada olmaktan rahatsızlık duydu.

"Gitmem gerek. Yapacak işlerim var."

"Teşekkür ederim," dedi Gericke dergileri göstererek. "Bunlar ve daha başka şeyler için."

Janet döndü ve hızla oradan uzaklaştı.

Trondheim'deki istihbarat odasında, Necker, ağzında bir sigara, sinirli sinirli dolaşıyordu. Uçuş giysilerini henüz çıkarmamıştı. Ter ve kir içinde olan yüzünde gözlüklerinin izi kalmıştı.

Masasında oturmuş, rapor yazan Altrogge başını kaldırdı.

"Odayı arşınlamanın bir yararı yok, Horst. Otursana. Bir kahve iç."

Sağında duran tepsiye uzandı, ama Necker, "Hayır, teşekkür ederim," dedi ve birden patladı. "Bu gecikmenin sebebi ne? Neler oluyor? "

"Bu işle Gruppenkommandeur şahsen ilgileniyor, sen de biliyorsun. Ama böyle işlerde gecikmeler doğaldır. Sabırlı ol." Altrogge arkasına yaslandı. "Kanımca iyi de bir azar işiteceksin, onun için hazırlıklı ol," diye ekledi.

Necker olduğu yerde kaldı. "Neden söz ediyorsun? "

"Söylenenleri yapmadın, Horst. Emirlere uymadın."

Necker şaşkınlık içinde yüzüne baktı. "Emirlere mi uymadım? Tanrı aşkına, Hans, ne yapmamı bekliyordun?"

Bu sırada kapı açıldı ve içeri Maier girdi. Elinde birkaç mesaj vardı. Yüzü gergindi. "Kiel'de Deniz Kuvvetleri'yle haberleştim. Durum Dönitz'in kulağına kadar gitmiş. Haberi aldıklarımı onaylayan ve teşekkür eden bir mesaj aldım."

"Hepsi o kadar mı? "

"Hayır, Halifax konvovu konusunda bilgi verilmeyişini kınayan bir mesaj daha var."

"Boşver onu," dedi Necker. Deutschland hakkında ne diyorlar? "

Maier masanın köşesine oturup dikkatle bir sigara seçti.

"Arjantin'deki haberalma kaynaklarından onunla ilgili tüm bilgileri edinmişler. Fregattenkapitan Berger adlı birinin komutasında ve Deniz Kuvvetlerimiz görevlilerinden oluşan bir ekiple birkaç hafta önce Brezilya'dan yola çıkmışlar. Gemide sivil yolcu da varmış. Anladığım kadarıyla rahibeler."

"Böyle bir yelkenliyi, İngiliz ve Amerikan donanmalarının burunlarının dibinde Atlantığın bir ucundan ötekine götürmek inanılır şey değil. Bu haber bütün ülkeyi ayağa kaldırır," dedi Necker.

"Hayır, kaldırmaz, çünkü bu haber açıklanmayacak. Zekisin Horst, ama zaman zaman insanı çıldırtacak kadar aptallaşıyorsun. Deutschland'la haberleşmeni mümkün olduğu kadar kısa tuttu, değil mi? İyi kötü bir şifre bile icat ettin, değil mi? Niçin yaptın bunları?"

"Haberleşmemizi duyan olursa bir şey anlamasın diye."

"Tamam. İngiliz donanması, Brezilya'dan Kiel'e doğru yola çıkan, yarı yola kadar gelebileceği bile kuşkulu, kırık dökük bir yelkenliyle pek fazla ilgilenmeyecektir, Horst."

"Eee? "

"Ama şimdi durum farklı. Kuzey denizindeki komşularımız propagandanın değerini en az bizim kadar biliyorlar. Deutschland'ın bu kadar yakınlarında olduğunu bildikleri an onu durdurmak için gerekirse bu sulardaki tüm gemilerini seferber edeceklerdir."

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Altrogge yumuşak bir sesle, "Anlıyorsun değil mi, Horst. Kimselerin bundan haberi olmamalı. Şu anda kamuoyuna yapılacak bir açıklama her şeyi mahvedebilir," diye ekledi.

Necker yavaşça başını salladı. Birden büyük bir yorgunluk duymuştu, koltuklardan birine çöktü.

Deutschland'ı kendi olanaklarına bırakmalıyız, Horst," dedi Maier. "Anlıyorsun değil mi? Ona dua etmekten başka şey yapamayız."

"Evet, Herr Oberst."

"Hatalıydın, Horst. Uçuş planını değiştirmeye hakkın yoktu. Böylece arama yapman gereken alanda en azından bir buçuk saat daha kalabilirdin. Halifax konvoyunu da belki görebilirdin."

Necker, bıkkın bir şekilde başını salladı. Maier elini omuzuna koydu. "Hepimiz hata yapabiliriz, ama bu türden bir hataya ancak bir kez izin verebiliriz. Anlıyor musun?"

"Evet, Herr Oberst."

"İyi. Şimdi git de bir şeyler ye, sonra uyu, Horst. Bol bol uyu. önümüzdeki yirmi dört saat içinde tekrar uçuşa çıkacaksın."

Necker ayağa kalktı. "Yine aynı yere mi? "

Maier, evet anlamında başını salladı. "Aynı yere. Ancak bu kez Halifax Konvoyu için uçacaksın, Horst"

Necker ağır adımlarla dışarı çıktı. Kapı ardından kapandı. Odada bir an sessizlik oldu, sonra Maier derinden iç çekti. Altrogge'ye dönerek, "Garip bir şey Hans," dedi, "Ve tabii her zaman yadsıyacağım bir şey."

"Nedir o, Herr Oberst? "

"Bana öyle geliyor ki, onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım."

Stornoway'de rüzgar sisi dağıtmıştı, ama yağmur alabildiğine yağıyordu. Jago, kaptan köprüsünden inerek motorun bulunduğu kesime gitti.

"Ne durumdasınız? " diye sordu aşağıdakilere.

Jansen, Astor'la Chaney'nin yanına çömelmişti. "Bir saatlik işimiz var, efendim."

"Bir saat sonra düzeleceğinden emin misiniz? "

Bu sözlere alınan Astor başını kaldırdı. "Bu yeni parçaları ben, Chaney ve Kraliyet Hava Kuvvetleri atelyesindeki o garip subay, birlikte yaptık. Som pirinç, işimiz bitince yenisinden farkı kalmayacak yüzbaşım."

Jansen merdivenleri tırmandı. "Doğru söylüyor, efendim, çok iyi iş gördüler."

"İyi." dedi Jago kaptan köprüsüne çıkarak. "Mallaig'e bir saate kadar orada olacağımızı bildir." Saatine baktı. "Demek ki Murray'nin koyduğu sınırı on ya da on beş dakika geçmiş olacağız. Yola çıktığımızı ayrıca belirteceğim, tabii."

İçeri girerek harita masasının başına oturdu. Jansen duraksadı. "Son bir saat içerisinde barometre hayli düştü, yüzbaşım," dedi.

"Yani? "

"Hava tahmin raporu da berbat."

Jago güldü. "Atlantiği tek başına geçen sen değil miydin?"

"Yüzbaşım, hayatım boyunca eksikliğini duyduğum bir çok şeyi bana deniz verdi," dedi Jansen ciddi bir tavırla. "Onunla çok özel bir ilişkimiz vardır. Beni birkaç kez yoklamıştır, ama her keresinde daha fazlası için dönmüşümdür. İkimizin arasında bir oyundur bu."

Jago, birden içinde bir soğukluk duydu. "Ne saçmalıyorsun?"

"Tanrı bilir." Jansen söylediklerine pişman olmuş gibiydi. "Yaşlanıyorum sanırım," dedi ve kapı aralığından dışarıyı inceleyerek devam etti, "Bu adalar, şimdiye kadar gördüğüm, bildiğim her şeyden farklı. Deniz farklı."

"Ha, anladım," dedi Jago alaylı bir şekilde. "Hayatın boyunca seni burada karşılamayı bekledi deniz, öyle mi? "

"Ya da ben onu bekledim," dedi Jansen. "Farklı bir şey. Her neyse, ben şu haberi iletayım, efendim."

Dışarı çıktı. Yağmur camları dövüyor, rüzgâr geminin çelik donanımını zorluyordu. Jansen'in söylediklerinin etkisinde kalan Jago, oturduğu yerde bir şeyler dinler gibiydi.

Masanın üzerindeki hava raporunu eline aldı. Rockall, Bailey, Malin ve Hebridle çevresindeki denizlerde durum kötüydü. Atlantikten gelen bir alçak hava basıncı. Sağnak, rüzgâr dört ilâ beş

kuvvetinde, akşama doğru tam bir fırtına şeklinde.

Hava raporunun yazılı olduğu kağıdı buruşturup bir köşeye fırlattı. "Eh, ne yapalım," dedi usulca. "Bugün iyi bir günümde değilim."

Deutschland'da. Berger, kamarasındaki haritaların başına oturmuş gelecek birkaç günün rotasını saptamaya çalışıyordu. Dışardan artan rüzgarın ve pompanın tekdüze sesi geliyordu. Otto Prager, ranzasına uzanmış kitap okuyordu. Yattığı yerden doğruldu ve gözlüklerini çıkardı.

"Bu meret hiç durmayacakmış gibi."

"Öyle mi dersin? "

Kapı vuruldu ve içeri Sturm girdi.

"Beni mi istediniz, Herr Kapitan? "

"Nasıl gidiyor? "

"Dün iki saat, bu gün de iki buçuk saat."

"Ve hâlâ kurutamadınız? "

Sturm duraksadı. "Sürekli olarak su alıyoruz, kaptan, bu da çalışmamıza pek yardımcı olmuyor. Kanımca biraz yelken indirsek..."

"Asla, Bay Sturm!" Berger yumruğunu masaya indirdi. "Benim iznim olmaksızın yelkenlere dokunulmayacak. Anlıyor musunuz? "

"Siz nasıl isterseniz, efendim."

"Görevinizin başına dönün ve Richter'i bana gönderin."

Sturm çıktı, Prager de ranzasından kalkarak masaya yaklaştı.

"Bu çocuk hayli değişti. Bir ay önce böyle bir konuşmayla karşılaşıyorsa topuklarını çarparak hazırola geçerdi, ama şimdi..."

"...adam oldu," diye sözünü kesti Berger. "Bunu da Deutschland'a borçlu. Bundan sonra hiç bir şey eskisi gibi olmayacak."

"Haklı mı demek istiyorsun? "

"Kısmen. Çok su aldığımız doğru. Bunun başlıca nedeninin böyle kötü bir havada pupa yelken gitmekte direnmem olduğu da doğru. Ama kötü hava şu sıralar en iyi dostumuz, çünkü keşfedilmemizi güçleştiriyor. Bundan faydalanarak hızla yol alabiliriz ki bu da bulunduğumuz aşamada çok, önemli." önündeki haritayı düzeltti. "Başarmalıyım. Bunca yol geldikten sonra yenilgiye uğramamalıyım."

Prager elini omuzuna koydu. "Sana çok şey borçluyuz, Erich. Hepimiz."

Kapı vuruldu ve Richter girdi. Sırtında muşambası vardı, elleri de katranlıydı. "Herr Kapitan?"

"A, Richter. Bakıyorum yukarı çıkmışsın."

Lostromo ellerine baktı. "Pruva direğini onarmam gerekti."

"Salonun kaportasını onardın mı? "

"Tahtalarla kapattık, Herr Kapitan. Bayanlar biraz karanlıkta kaldılar ama günün her saatinde su baskınına uğramaktan iyidir böylesi."

"İyi," dedi Berger. "Şimdi genel durumumuz konusunda fikirlerini öğrenmek istiyorum."

Richter duraksıyordu. "Kaptan sizsiniz, efendim, ben değil."

"Bunu biliyorum," dedi Berger sabırsızlıkla. "Ama benim dışımda yelkenlide uzun süre görev yapmış bir sen varsın. Hiç değilse söylediklerimi anlıyorsun."

Richter omuz silkti. "Herr Kapitan nasıl emrederlerse," dedi.

Berger, haritayı ona doğru çevirerek parmağıyla işaret etti. "Bu güne dek, ablukadan kaçanlar çoğunlukla Grönland ve İzlanda arasındaki Danimarka boğazı yoluyla Norveç'e geçmeyi denemişlerdir. Sen de aynı fikirde misin? "

"Oralarda fazla trafik olacağına kimse ihtimal vermez herr Kapitan."

"Ama bizim için durum farklı, öyle mi? Neden?"

"Grönland yöresinde buzul parçalarına rastlayabiliriz, ayrıca kuzey kutup dairesinin ötesinde uzun bir süre kalmamız gerekecek."

"Ben de aynı fikirdeyim. Hebridleri geçince şimdiki rotamız bizi nereye götürmeli? Orkney geçidine mi?"

"Hayır, efendim," dedi Richter. "Kanımca Shetland'ların kuzeyinde bir noktadan dönüş yapsak daha iyi olur. Sonra da doğru Bergen'e geçeriz."

"İyi, Helmut. Çok iyi. İnsanın kararının onaylanmasını görmesi iyi bir şey." Berger haritayı katladı. "Bir nokta daha var. Bay Sturm fazla hız yaptığımız kanısında. Sen de düşünüyorsun?"

"Herr Kapitan zaman kazanmak isteyinceyse, yapılacak başka şey yok," dedi Richter. "Ancak, barometrenin düşmekte olduğuna dikkatinizi çekmek isterim. Kanımca, kötü bir gece geçireceğiz."

Gülümsemekte olan Berger'in birden kaşları çatıldı. Anladık. Biz de dün doğmadık ya. Barometrenin düştüğünün farkında değil miyim sanıyorsun?"

Lostromo odadan çıktı. Berger haritayı açtı ve asık suratla incelemeye devam etti.

Gericke, rüzgârın etkisiyle kırık camdan içeri giren yağmurdan korunmak için yatağını parmaklıklara doğru çekti. Her şeyi istediği gibi yerleştirdikten sonra pencereye dönerek dışarıyı seyretmeye koyuldu.

Saat yediyi henüz geçmişti, hızla karanlık basıyordu ve hayatında rastladığı en vahşi görüntüyle karşı karşıyaydı. Sonsuza uzanan korkunç dalgalar, sağanak halinde yağın yağmur, hızla kararan kurşuni gökyüzünde turuncu ve altın sarısı çizgiler.

Birden dalgakıranın epey dışında dalgalarla boğuşan Çıkmaz Sokak'ı gördü.

Koridorda bir ayak sesi duyarak döndü, karşısında Janet duruyordu. Sırtındaki muşamba yağmur damllarından pırıl pırıldı, elinde de kapalı bir sepet vardı. Bir dizinin üzerine çökerek parmaklığın altındaki küçük kapaktan sepeti içeri soktu.

"Seni bir süre idare eder bu," dedi.

Gericke, sepeti alarak yatağının üzerine koydu. "Arkadaşın yüzbaşı Jago şu anda limana girmek üzere.

Denizin görünüşüne bakılırsa yolculuğun sona erdiğine çok sevinmiş olmalı."

"Harry mi?" dedi Janet. Birden yüzü gülmüştü. "Geldi mi?"

Döndü, koşarak Gericke'nin yanından uzaklaştı. Gericke bir sigara almıştı ki, elinde bir bardak çayla Lachlan göründü.

"Kibritin var mı, Lachlan?"

"Var, komutan," Lachlan kibrit kutusunu parmaklıkların arasından uzattı.

"Sizde kalabilir."

Gericke, sigarasını yakarak pencereye doğru ilerledi. gambot iskelede inip inip kalkıyordu, tayfalar halatlara dört elle sarılmışlardı.

Jago'nun kaptan köprüsüne çıktığını gördü, sonra iskelenin öbür ucundan koşarak gelen Janet göründü.

Jago el salladı ve iskeleye atladı. Bir kaç saniye geçmeden Janet kollarındaydı.

"Demek öyle," diye fısıldadı Gericke ve rüzgârla birlikte yağmuru içeri alan pencereden uzaklaştı.

Fhada Malikânesinde bacadan ıslık çalarak inen rüzgâr şöminedeki kütükleri körüklüyordu. Jago ellerini ateşe uzattı.

"Bu müthiş bir şey Bayan Sinclair. Bir daha hiç ısınamayacağıma inanmaya başlamıştım. Berbat bir yolculuk yaptık."

"Biraz daha kahve ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Şimdi çok iyiyim."

Jago, piyanoda bir şeyler çalan Janet'e göz attı.

"Amiralin gelemeyişine üzüldüm," dedi Jean.

"Eh, böyle bir gecede telsizin yanında kalmayı yeğledi."

"Biliyorum," dedi Jean. "Cankurtaranı isteyebilirler. Şu denizaltı kablosunu bağlasalar çok iyi olacak. Böylesi herkes için zor oluyor. Biliyor musun, Carey uygarlıkla olan tek bağlantımız."

Saat on biri vurdu ve Jago gülümseyerek, "Ben gitsem iyi olacak," dedi. "Yarın erkenden yola çıkacağız."

Janet'e döndü. "Sen hazırsan kalkabiliriz," diye ekledi.

Janet piyano çalmaya ara vermeden, "Ben geceyi burada geçiriyorum, sevgilim," dedi.

"Öyle mi? Eh, ben yola koyulayım artık."

Janet yerinden kımıldamadı. Jean Sinclair onu kapıya kadar geçirdi. Kalın ceketini giymesine yardım ederken, "Yarın erken yola çıkacağız demiştiniz, değil mi yüzbaşı? " diye sordu.

"Evet efendim."

Jean başını salladı. "Ben aynı kanıda değilim. Yarın yola çıkamazsınız, hatta önümüzdeki iki üç gün içinde de." Gülümsedi. "Neden söz ettiğimi çok iyi biliyorum, inanın. Fhada'da böylesine bir rüzgâr başladı mı her şey olabilir."

Jago güldü, birden neşesi yerine gelmişti.

"Buna güvence verebilir misiniz? "

"Evet."

Rüzgârda çarpmasını önlemek için uğraşarak kapıyı açarken, Jago kadının yanağına bir öpücük kondurdu. "Size bir melek olduğunuzu daha önce söyleyen çıktı mı? " dedi ve koşarak fırtınanın içine daldı.

Jean oturma odasına döndüğünde, Janet'i şöminenin önünde paltosunu giyerken buldu.

"Gitti mi?"

"Pek tabii."

"İyi." Janet, yanından geçerek hole doğru ilerledi. Jean arkasından yürüdü."

"Ne yapmaya çalışıyorsun? "

"Doğrusunu istersen ben de bilmiyorum," dedi Janet ve sonra ekledi, "Aklıma iyi bir fikir geldi. Bütün erkeklerin canı cehenneme."

"Evet, bu da bir fikir," dedi Jean kapıyı açarak. "Ben senin yerinde olsam, bu düşüncenin üzerine iyi bir uyku çekerim."

"Çok doğru," dedi Janet ve sağanağın altında yürümeye başladı.

"Bana kalırsa Halifax konvoyunu aramak zaman kaybından başka şey değil," dedi Hans Altrogge. "Yine de gitmende ısrar ediyorlar."

Gece yarısı olmak üzereydi, istihbarat odası gölgeler içindeydi. Necker, haritanın üzerine eğilerek, "Ben de aynı fikirdeyim. Yakıt israfından başka işe yaramayacak," dedi.

"O kadar da değil, Horst," diye söylendi Altrogge bir dosyayı açarak. "Atlantikte bir şeyler olmak üzere. Grönland'ın Bismarck burnundaki meteoroloji istasyonumuzun bildirdiğine göre olağanüstü şeyler bekleniyor."

"Ne kadar olağanüstü? "

"Hızla yaklaşan bir alçak basınç ve son derece sert fırtına tahminleri. Tabii otuz beş binde senin için üzülecek bir durum yok."

"Ya alçalmam gerekirse? "

"Alçalmanı gerektirecek bir şey olmamasını dileriz. Öteki konularda elin boş dönsen bile getireceğin hava istatistikleri açısından çok olumlu bir yolculuk olacağı gerçek."

"İyi," dedi Necker. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Sıfır beşte." Altrogge saatine baktı. "Biraz uyumanın zamanı geldi. Bu araya üç dört saatlik bir uyku sıkıştırırsan iyi olur."

"Bir düşüneyim," dedi Necker ve dışarı çıktı.

DEUTSCHLAND yelkenlisi, 25 Eylül, 1944. Enlemi 56 derece 20 dakika kuzey. Boylamı 9 derece 38 dakika batı Kötü bir gece. Rüzgar 6-8 kuvvetinde ve giderek hızını arttırmakta. Sağanak yağmur ve dipten vuran dalgalar. Ara nöbetinin ikinci yarım saatinde ön babafingonun üst yelkeniyle ön üst gabya yelkeninin sarılmasını emrettim. Bu güçlkle yapılabildi. Defleri yazmaya ayırdığım şu dakikalar, dümende Richter, Winzer ve Kluth var. Barometre düşmeye devam ediyor. Korkarım, durum düzelmeden önce çok daha kötü anlar yaşayacağız.

Fhada'da havanın alışlagelenin çok dışında bir gelişme gösterdiğini ilk fark eden Reeve oldu. Çok kuvvetli rüzgârlarda oldum olası sinirli ve tedirgin olurdu. Uyku tutturamayınca sabahın ikisine doğru kalktı, kahve hazırladı ve belki bir şeyler vardır diye telsizin başına oturdu.

Parazit arasında bir sürü ses seçebiliyordu. Bazıları uzaktan, bazıları da çok yakından geliyordu ama hepsinin ortak bir yanı vardı; korku. Sığınacak bir yer bulabilenler şimdiden kaçıyorlardı.

Bir ara Kraliyet Donanmasına ait bir levazım gemisi İzlanda'nın güneyinde rüzgârın saatte yetmiş beş deniz mili hızla estiğini, havanın yağmurlu ve denizini çok dalgalı olduğunu bildirdi. Gemi Reykjavik'e ulaşmaya çalışıyordu.

Stornoway'deki Kraliyet Hava Kuvvetleri Kıyı Komutanlığının yayını duduğunda saat üçe gelmekteydi.

Malin ve Hebridler çevresindeki denizlerde kutupsal alçak hava basıncı bekleniyor. Önümüzdeki birkaç saat içinde kasırga gücünde rüzgârlar bekleyin. Yönü kuzey doğu olacaktır.

Reeve, oturduğu yerde biraz düşündü, sonra kalkıp mutfığa geçti, ardından da kapıyı usulca kapattı. Duvardaki telefon o kadar eskidi ki, Graham Bell'in ta kendisinin taktığını söyleyip şakalaşırda ama şu anda bir hayat bağıydı bu. Telefonun kolunu uzun süre hızla çevirdi, iskeledeki postahane nöbetçi bulunmadığını biliyordu. Bayan MacBrayne'i yatağından kaldırmak gerekmekteydi.

Cevap yoktu. Yeniden denerken mutfak kapısı açıldı ve sabahlığı omuzlarında Janet içeri girdi.

"Ne oluyor? "

Janet'e susması için işaret etti, ahizeden Bayan MacBrayne'nin uykulu 'Alo'su duyuluyordu.

"Katrina? Ben Reeve. South Landing'de Murdoch'a bağlar mısın? Seni rahatsız etmek istemezdim ama çok önemli."

Ahizenin öbür ucundaki kadın dikkat kesilmişti.

"Cankurtaranı mı istiyorlar, amiral? "

"Henüz değil, ama duruma bakılırsa yakında isteyebilirler."

"Bir dakika ayrılmayın. Hemen bağlıyorum."

Reeve, Janet'e döndü: "Çaydanlığı ocağa koy, canım. Uzun bir gece geçireceğe benzeriz."

Janet hâlâ uyku sersemiydi, ama sesini çıkarmadan gitti ve sönmekte olan ocağa bir iki odun daha attı.

Reeve sabırsızlıkla bekliyordu. Bir süre sonra Katrina MacBayne'nin sesi duyuldu. "Bağlantı kuramıyorum, amiral."

"Cevap vermiyor mu, demek istiyorsun?"

"Yok canım. Hat bozuk. Rüzgardan olacak. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, ben ilgilenirim. Ama tayfalara haber versek iyi olur."

"Tayfalardan kimse yok ki, Amiral. Bu gün öğleden sonra balıkçı motorlarıyla South Uist'e gittiler. Fırtına dinene kadar Lochboisdale'e sığınırklar. Cankurtaranı bu gece çağırırlarsa, tayfa olarak yaşlı adamlarla çocuklardan başka kimse bulamayız."

"Peki, Katrina," dedi Reeve. "O işi bana bırak. Seni tekrar ararım."

Ahizeyi yerine koyduktan sonra Janet'e döndü. "Sana bir iş vereceğim." Elinden tutarak oturma odasına götürdü, telsizin başına oturttu. Gerekli ayarlamayı yaptıktan sonra, "Yöresel haberleşme genellikle bir banttandır yapılıdır. İstersen giyin, kahve yap, yalnız dinlemeye ara verme. Bana ya da doğrudan Fhada'ya gelen mesajları yaz," dedi.

"Peki, sen nereye gidiyorsun? "

"Murdoch'u görmeye," dedi Reeve ve yatak odasına geçerek giyinmeye başladı.

Reeve'in elindeki gemici feneri karanlığı daha da belirginleştiriyordu. Yağmur olanca hızıyla iniyordu. Bu rüzgârda dekovil arabasına yelken takması söz konusu değildi.

Bir eliyle feneri tutuyor, öbürüyle de arabanın pompasını çalıştırıyordu. Yarı yola geldiğinde rüzgâr elindeki feneri kaptı Reeve karanlıkta yola devam etti.

Cankurtaran istasyonuna cebindeki elektrik fenerinin yardımıyla indi. Rory'nin havlamasını duydu. Sonra küçük evin kapısı açıldı, dışarı sızan ışığın altında Murdoch görüldü. Kurt köpeği yağmura aldırılmadan Reeve'in yanına koştu. Reeve, boynundaki tüylerden tuttu ve birlikte eve indiler.

Murdoch onu içeri çekti. "Dışarı çıkılmayacak kadar kötü bir gece, amiral," dedi.

"Denizde olmak daha da kötü." Reeve, sırtındakileri çıkararak ateşe yaklaştı. "Seni telefonla aramaya çalıştım. Hat bozuk."

"Cankurtaran mı istediler? "

"Hayır. İsteseler de yapabileceğin pek bir şey yok ya. Tayfaların yok, Murdoch. Balıkçı tekneleri bu akşam dönmemişler."

"Ben aynı fikirde değilim." dedi Murdoch sakin bir şekilde, "Hamish Macdonald, Francis Patterson ve James'le Dougal Sinclair var."

Reeve, şaşkınlık içinde ona bakıyordu. "Hamish Macdonald en azından yetmiş yaşında. Sinclair kardeşlere gelince, bu işte çalışan en yaşlı ikizler olmalı. Patterson'ı bilmiyorum ama..."

"Aynı yıl doğduk, amiralim."

Reeve kızmıştı. "Bırak bunları, Murdoch," dedi. "Seninle onların arasında dağlar kadar fark var, bunu sen de biliyorsun."

"Morag iyi bir teknedir. Devrilse de kendi kendine doğrulur. Motorun bulunduğu bölümü su bassa bile motoru çalışmaya devam eder. Morag'ı siz de iyi bilirsiniz, amiralim. Eskiden olduğu gibi kürekler için dinç kollara gerek yok. Hamish ve öbürleri hayatları boyunca bu sularda dolaştılar. İşlerini iyi bilirler.

Bu da yeterli."

"Her neyse, umarım onları sınamak zorunluluğu doğmaz."

Murdoch, dolapta bir şişeyle bir yerlerden iki bardak buldu. "Al bu iliklerini ısıtır."

Reeve bir yudum aldı ve gözlerinden yaşlar fişkırdı. "Allah kahretsin, Murdoch. Bu değdiği yeri delip geçiyor. Hem cankurtaran için sekiz tayfa gerek, bu durumda üç eksiğin var. Nasıl tamamlayacaksın?"

"Lachlan da var."

"Suyun ilk kıpırtısında barsaklarını dışarı püsküren Lachlan. Şaka ediyorsun her halde."

Damına yediği ani bir rüzgârla ev sallandı. Reeve ürperdi.

"Bunu beğenmedim. Evden ayrılmadan önce Kıyı Komutanlığının bir fırtına uyarısını yakaladım. Önümüzdeki birkaç saat içinde güney batıdan kasırga gücünde rüzgârlar bekleniyormuş."

Murdoch kaşlarını çattı. "Yanıldıklarını umarım. Doğruysa motoru suya indirene kadar akla kararı seçeriz."

"Öyle mi dersin? "

"Öyle olduğunu biliyorum, Amiralim."

Reeve muşambasını aldı. "Ben döneyim. Gün doğar doğmaz senin hattını onarmaya çalışırız."

"Ya daha önce çağırılırsam?" Murdoch, kapının arkasında asılı duran muşambasını aldı. "En iyisi ben de seninle geleyim."

Reeve'in evine geldiklerinde saat beşe çeyrek vardı. Jean'la Janet'i oturma odasındaki telsizin başında buldular.

"Merhaba Carey," dedi Jean. "Bu rüzgârda uyuyamadım, ne yaptığımı merak ederek geldim. Size çay getireyim."

Jean mutfığa gitti. "İşler kızışıyor. Bir saat önce Stornoway'deki tekne Cape Wrath açıklarındaki bir tankere yardım etmek üzere çağrıldı. Barrada yirmi dakika sonra çağrıldı," diye son durumu açıkladı Janet.

"O nereye gitti? "

"North Minch civarında bir yere."

"Sıra bize geliyor," dedi Murdoch. Sonra elindeki tepside çay bardaklarıyla gelen Jean'i görünce, "Şimdi değil, Bayan Sinclair. Görmem gereken bir iki kişi var. Sonra gelirim," diye ekledi.

Murdoch gittikten sonra, Janet, "Nereye gidiyor? " diye sordu.

"Hamish Macdonald'ı, Sinclair kardeşleri ve emekliler kulübünden daha birkaç kişiyi aramaya gitti, olur da gerekiverir diye."

"Şaka ediyorsun her halde. Onların hepsi yaşlı."

"Gel de Murdoch'a anlat." Reeve, masanın üzerinde duran birkaç nottan birini aldı. "Bu ne, bir hava raporu daha mı?"

"Evet. Meteoroloji Dairesinden."

Ana hatlarıyla bir öncekinin aynıydı. Hebridler, Bailey, Malin çevresindeki denizlerde, kasırga gücünde rüzgar ve sağanağa yol açan alçak hava basıncı.

Telsizden bir ses duyuldu, "Mallaig, Fhada'dan Sugar biri arıyor.

Parazit ve öteki konuşmaların araya girmesi yüzünden söylenenleri anlamak güçleşiyordu. Reeve mikrofonu aldı. "Ben Reeve. Sizi beş kuvvetinde duyuyorum, Mallaig."

"Yüzbaşı Murray sizinle görüşecek, amiralim."

Bir an yalnızca parazit duyuldu, sonra Murray'nın sesi geldi.

"Selâmlarım, efendim. Sizin orası nasıl?"

"Berbat. Sizin kıyıda ne haber?"

"Tam anlamıyla bir kaos. Limanın içinde bir iki gemi battı, dokuz yüz onluk yakıt dolu bir başkası da iplerini kopardı. Son bir saattir Jago'yu. arıyoruz; tüm teknelere uyguladığımız alışılmış denetim. Ama bulamadık, fikriniz var mı? "

"Son gördüğümde iskeleye bağlı duruyordu. Yeniden bakıp sizi ararım."

"Minnettar oluruz amiralim. Bu arada, kötü havanın en azından bir gün daha devam edeceğini haber vereyim. Bize gelen raporlara göre rüzgârın yüz deniz miline kadar çıktığı oluyormuş. Havayla ilgilenen çocuklar barometrede müthiş bir düşüş beklememizi söylüyorlar."

"Bu iyi sözleriniz için size teşekkür ederim. Kapatıyorum," dedi Reeve.

Hücredeki soğuk insanın iliklerine işliyordu. Gericke geceyi uykusuz geçirmişti, saat beş buçukta omuzlarına bir battaniye sararak pencerenin önüne gitti.

Dışarısı hâlâ karanlıktı ama ara sıra gökyüzünü aydınlatan şimşeklerle limanın durumunu seçebiliyordu.

Görebildiği kadarıyla, su yüzünde, ikisi alabora olmuş birkaç tekne vardı

Rüzgarın uğultusu artmış, sinirleri gelecek düzeye erişmişti. Yeniden şimşek çaktığında iskeledeki gambota doğru yürüyen birini seçti. Koridorda ayak sesleri duydu ve biraz sonra elinde feneriyle Lachlan görüldü.

"Burada üşüyorsunuz her halde, komutan."

"Evet, öyle denilebilir."

"Yukarıda şömine iyi yanıyor. Bir şeyler yapmaya kalkışmayacağınıza söz verirseniz ateşin önünde oturabilirsiniz." Çocuk gülümsedi. "Bu havada zaten pek bir yere gidemezsiniz ya."

"Teşekkür ederim, Lachlan," dedi Gericke hiç duraksamadan. "Sana söz veriyorum. Çok iyi bir insansın."

Çocuk, parmaklıkları kapının kilidini açtı ve Gericke'yle birlikte yukarı çıktılar. Ateş gürül gürül yanıyordu.

Lachlan, Gericke'ye bir bardak çay uzattı. Aynı anda birden bastıran rüzgâr damdaki kiremitleri yerinden oynattı.

"Tanrı yardımcım olsun, bu rüzgâr beni çok korkutuyor, komutan. Ödüm patlıyor. Küçüklüğümden beri böyle. İtiraf etmek zorunda kalmak ne kötü değil mi?"

"Korktuğunu mu?" Gericke gülümseyerek çocuğa bir sigara uzattı. "Al bir tane, Lachlan, kulübümüze hoş geldin."

Mary kasabası hiç bir zaman demirlemeye uygun bir yer olmamıştı ve güney batıdan esen rüzgâra karşı korunduğu halde limanda deniz sürekli çalkantılıydı.

Çıkmaz Sokak zor bir gece geçirmişti. İki kez demir taramış, bir seferinde hızla iskeleye çarpmıştı.

Bunun dışında, sürekli olarak boşta kalan teknelerin saldırısına uğruyordu. Saat beş buçuğa geldiğinde Jago bitkin düşmüştü.

İskeledeki feneri görmüştü ama Reeve kaptan köprüsüne çıkıncaya kadar gelenin o olduğunu anlayamadı. "Nasıl gidiyor?"

"Dört elle sarılmış durumdayız, efendim. Kanımca açılırsak daha iyi olacak."

"Kendini aldatma. Sen buna kötü mü diyorsun? Bundan sonrası daha da beter olacak. Murray aradı. Seni bulamıyormuş."

"Biliyorum, telsizimiz kırıldı. Kolay kolay da bir araya getirilebileceğini sanmıyorum."

"Peki, ben Murray'e hâlâ hayatta olduğunuzu haber vereyim. Hava aydınlanınca bir saat ayırabilirsen benim eve gel. Sanırım sana ihtiyacım olacak."

"Emredersiniz amiralim."

Reeve, dalgaları kollayarak motordan aşağı atladı ve hızla oradan uzaklaştı.

Berger, kamaranın kapısını açarak rüzgâr ve yağmurla birlikte kendini içeri attı. Başının üzerindeki lamba sallandıkça köşelerde ışıklarla gölgeler birbirlerini kovalıyordu.

Ranzasına uzanmış yatan Otto Prager korkuyla doğruldu. "Ne oldu, Erich?"

Berger, sırtındaki muşambaya rağmen iyice ıslanmıştı. Yüzünde korkunç bir ifade vardı. "Bir adamımı daha kaybettim."

Bir an olanca ağırlığıyla masaya dayandı, sonra sallantıda dengesini yitirmemek için bir sarhoşun dikkatiyle masanın öbür yanına geçti. Koltuğuna çöktü.

"Üzıldüm," dedi Prager.

"Hepimiz üzüldük."

Berger üst çekmeceyi açtı, geminin kayıt defterini çıkardı ve kalemini eline aldı.

...Sabah nöbetinin beşinci yarım saati ve durum çok kötü. Büyük güçlüklerle yelkenlerin çoğunu indirdik. Yukarda durum korkunçtu. Dördüncü yarım saatte iki korkunç dalga yedik. Gemi ilkiyle yükseldi, ama inişe geçtiği sırada ikinciyi yedi. Dalga pruva direğinin yarısına kadar yükseldi. O sıra benim emrimle yukarıya çıkmış bulunan sekiz adamım vardı. Bunlardan biri, Hans Bergman dalgalara kapılarak kayboldu.

"Bunca yol," dedi Berger acı içinde. "Zavallı delikanlı, bunca yol geldi. Neyin uğruna?"

"Uyuman gerek, Erich."

"Haklısın," dedi Berger. "Beni yarım saat sonra uyandır."

Başını ellerinin üzerine koydu ve gözlerini kapadı. Prager, oturmuş onu izliyordu. Çılgınca sallanan lambanın ışığı bir öne bir arkaya gidip geliyor, dışarda rüzgârın uğultusu doruğuna ulaşıyordu.

Berger, gözlerini açmadan, "Deniz, Otto," dedi usulca, "Sanırım deniz bizi almaya geldi."

Salonda rahibeler, başları öne eğik, elleri kenetlenmiş, masanın çevresine toplanmışlardı. Kapının üzerindeki pencereden sular damlıyordu, ama üzerine çakılan tahtalar şimdilik dayanmaktaydı. Geminin öteki bölümlerinde olduğu gibi burada da bir tek kuru köşe kalmamıştı. Merdivenlerden aşağı akan sular kamaraların içine dolup boşalıyordu.

Rahibe Angela yüksek sesle dua ediyordu, "Denizlerin öfkesini susturan Ulu Tanrım, duy, duy bizleri ve kurtar ki, yok olmayalım..."

Merdivenlerin başındaki kapı açıldı ve Richter paldır küldür inerek elindeki büyük kabı masanın üzerine bıraktı. Başındaki kasket sıırılsıklam olmuştu. Sakalından ve muşambasından sular akıyordu. Durdu, bekledi. Göğsü inip kalkıyordu. Rahibe Angela duraksar gibi oldu, sonra duanın sonunu getirip haç çıkardı.

"Kaptanın selâmlarıyla. Sıcak kahve. Kendi kamarasındaki ocakta şimdi hazırlanmıştır."

"Kaptan Berger'e teşekkürlerimi iletiniz. Durum nasıl?"

"Kötü," dedi Richter. "Bir adam daha kaybettik. Bergmann. Dalgalara kapıldı."

"Onun için dua edeceğiz."

"Evet, iyi olur."

Richter döndü, merdivenleri çıktı.

"Hepimiz Hans Bergmann'ın ruhuna dua edelim ki huzur bulsun."

Ama masanın öbür yanında duran Lotte birden döndü, kimse ağzını açıp bir şey söyleyemeden merdivenleri tırmanıp güverteye çıktı.

Görüntü soluk kesiciydi. Şafak sökeli çok olmuştu ama dışardaki alaca karanlığa gündüz denilemezdi; gökyüzü kapkaranlıktı, kıvrıla kıvrıla akıp geçen dağ gibi bulutlar yer yer eflâton ve kırmızıydı, karanlığın ardında bir yerde büyük bir ateş vardı sanki. Sürekli olarak şimşek çakıyor, çılğın bir köpek gibi uğuldayan rüzgâr suratını kamçılıyordu.

Güvertede herkesin işi başından aşkın olduğu için onu kimse fark etmedi. Sturm, Wnzer ve Kluth dümendeydiler, dört kişi pompaları çalıştırıyordu, her biri bir iple grandi direğine bağlıydı. Deniz bir bütün halinde geminin üzerini kaplayarak önüne çıkan her şeyi beraberinde götürdü. Lotte sıkı sıkı merdivenlere sarıldı. Deutschland yan yatar gibi oldu, sonra doğruldu.

Pompadaki adamlar bağlı olmasalardı çoktan denize sürüklenmişlerdi. Güvertede, karaya vurmuş balık gibi çırpınıp duruyorlardı. Richter, yardım etmek üzere yanlarına koştu.

Birden tepelerinde patlama gibi bir ses duyuldu. Richter başını kaldırdı. Babafingo sereni kurtulmuştu.

Gözlerinin önünde seren büyük bir hızla döndü ve yelken boşlukta kaldı.

Çürük bir sopadan farksız olan gabya çubuğunun kırılması an meselesiydi. Richter, koşarak mutfaktaki yangın baltasını yerinden söktü ve kurtulan yelkene doğru tırmanmaya başladı.

Baltayı beline yerleştirmek için bir an durdu ve gözü kış güvertedeki Berger'e ilişti. Berger çılğın gibi kollarını sallıyor, rüzgârın uğultusundan ne dediğini anlamak mümkün olmuyordu. Ama hareketlerinden Richter'in derhal aşağı inmesini istediği anlaşılıyordu.

Ancak o yelkene engel olunmazsa direği kıracaktı ve... Richter, dişlerini sıkarak tırmanmaya devam etti. Sırtındaki muşamba bu yağmurda yetersiz olmakla kalmıyor, aynı zamanda rahat hareket etmesini engelliyordu, ipler şişmiş, gerilmişti. Her tutunuşunda buz gibi sular içine giriyordu. Rüzgâr canlı bir yaratık gibi üstünü başını parçalıyordu.

Biraz dinlenmek için durdu. Deniz göz alabildiğince beyaz bir köpük halinde kaynıyordu. Sağanak yağmur aynı hızla devam etmekteydi. Birer uğursuzluk işareti gibi, şimşekler, karanlık gökyüzünde art arda çakıyordu.

Yelkenin hemen altına gelince durdu. Büyük bir gürültüyle sarsıldı. Ölümle karşı karşıyaydı. Direğe iyice yaklaşarak tam zamanını kolladı ve çırpınıp duran yelkenin içine girerek bir eliyle sıkıca tutunurken öbürüyle serenin direğe tutturulduğu yere baltayla vurmaya başladı.

Yelken bedenini sardı, neredeyse koparıp boşluğa bırakacaktı onu. Tam o sıra iplerden biri gerildi ve yelken açıldı. Aşağı baktığında Berger'in hemen altında durduğunu gördü.

Berger başını salladı. Richter baltayı tekrar vurdu. Gabya çubuğunun titreşimini hissediyordu. Baltayla vuruyor, vuruyordu. Berger ipi tam zamanında gevşetti ve alt babafingo yelkeni üzerinde sallanan seren yerinden kurtulup rüzgârda uçtu gitti.

Berger, Richter'in omuzunu okşadı. Yavaş yavaş inmeye başladılar. Richter güverteye atladı ve kış güvertenin merdivenlerinde Lotte'yi gördü. Genç kadın gözlerini ona dikmiş, öylece bakıyordu.

Richter içgüdüsel bir hareketle kollarını açtı ve Lotte koşarak ona sarıldı.

Gün doğar doğmaz Jago'yla adamları gambotu iç limana aldılar. Çıkmaz Sokak'ı iyice bağladıktan sonra Jago, Janseni yerine bırakarak Reeve'in evine gitti. Ona kapıyı Jean Sinclair açtı. Oturma odasına girdiklerinde Reeve'le Murdoch'u telsizin başında buldu.

"İşler nasıl? "

"Berbat," dedi Amiral. "Ortalık mezbahaya döndü."

Mallaig'de bir koster karaya vurmuş, iki gemi batmıştı. Stornoway açıklarında üç trol teknesi öylesine büyük bir hızla su alarak batmıştı ki kimse yardımına yetişememişti. İzlanda'nın güneyinde Kanada Kraliyet Donanmasına ait Macmichael gemisi, seksen beş subay ve eriyle kaybolmuştu. Kuzey Kanalından İrlanda Denizi'ne çıkmaya çalışan Halifax Konvoyu da umutsuz bir şekilde dağılmıştı.

Yine de Fhada'daki cankurtaranı gerektirecek bir çağrı olmamıştı. Murdoch, bir yandan piposunu içiyor, bir yandan da telsizin karmakarışık seslerini çözümlemeye çalışıyordu. Jago mutfığa geçti, Janet'le Jean sandviç hazırlıyorlardı.

"Meğer senin de bir kadın yanın varmış."

"Sözlerine dikkat et, sevgilim," dedi Janet elindeki bıçağı Jago'nun boynuna dayayarak.

Jago kendine çay koydu. "Bakıyorum, cankurtaran daha çağırılmamış."

"Çağırılacaktır. Murdoch da onu bekliyor. Tayfalar aşağı indiler bile."

Janet başını salladı. "Yemin ederim ki böyle bir olayı ömründe görmemişsinizdir, Harry. Aralarında dede olmayan bir tek kişi yok. Acınacak durum."

"Acınacak durum mu? Birkaç adam, hayatımda gördüğüm en kötü koşullarda başkalarının hayatını kurtarmak için canlarını vermeyi göze alıyorlar ve sen buna acınacak durum diyorsun ha?"

"Bu denizde beş dakikadan fazla dayanamazlar. Ne yararı olur ki?"

Jago, cevap vermeden oturma odasına geçti ve Reeve'in yanına oturdu. Saat yedi buçuğu henüz geçmişti. Sekize on kala Stornoway'den bir hava tahmin raporu daha yayınlandı.

Butt of Lewis'in yüz on mil kuzey batısında bulunan ABD destroyeri yüz yirmi deniz mili hızla esen rüzgârlar olduğunu bildirmektedir.

"Yüz yirmi!" dedi Jago şaşkınlık içinde.

"Gerçekten sert," dedi Murdoch, ciddi ciddi. "Bugüne kadar duyduğum en sert rüzgâr."

Janet, bir tepsiyle çay ve sandviç getirerek önlerine koydu. Hiç bir şey demeden tekrar mutfığa, Jean'in yanına döndü. Jago, sandviçlerden bir tane aldı ve eğilerek Rory'nin kulaklarını okşadı. Saat sekizdi.

Birden telsizden bozuk İngilizce konuşan birinin sesi duyuldu.

"Üç direkli Deutschland yelkenlisi yardıma muhtaç durumda. Şu anda bulunduğumuz yer Fhada'nın

yirmi mil kadar güney batısı. Tanrı adına bize yardım edin. Gemide kadınlar var."

Ses, parazitten duyulmaz oldu. Reeve dönmüş Jago'nun yüzüne bakıyordu.

"Deutschland mı dedi?"

"Bana da öyle dedi gibi geldi, amiralim."

"Üç direkli bir yelkenli," dedi Murdoch. "Bugünleri de görecek miydim?"

Janet'le Jean mutfaktan çıkmışlar, dinliyorlardı.

"Olamaz böyle şey," dedi Reeve.

Berger'in sesi parazitin arasından yeniden yükseldi.

"Deutschland yelkenlisine hemen yardım gerekli. Fhada'nın yirmi mil güney batısında. Kadın yolcularımız var."

"İşte yine konuşuyor, amiralim," dedi Jago. "Gerçek olsa gerek."

Reeve mikrofona uzandı. Berger mesajını tekrarlarlarken araya başka bir ses girdi.

"*Deutschland, hier ist Grosser Schwarzer Adler.*"

Bundan sonrası almanca olarak devam etti. Reeve şaşırılmıştı.

"Ne oluyor burada, yahu? Bir bakıyorsun adamın biri imdat diye bağıyor, bir bakıyorsun bir başkasıyla tek kelimesini bile anlamadığım almanca konuşmaya başlıyor."

Bir an sessizlik oldu, sonra Janet'in sesi duyuldu, "Gericke anlayabilir, Carey amca," dedi yavaşça.

Deutschland'da durum gittikçe kötüleşiyordu. Saat yediyi çeyrek geçe gabya yelkenini daha fazla idare edemeyeceklerini anlamışlardı. Berger, Sturm'a gerekli emirleri verdi.

Yelkeni hisa etmek sandıklarından daha da güç oldu. Adamların fazla tırmanmaları gerekmiyordu, ancak sürekli olarak rüzgârla boğuşmak zorundaydılar. Bütün ipler şişmiş, kalınlıkları normalin iki katına çıkmıştı. Rüzgârın hızıyla yüzlerine çarpan su değdiği yeri kanatıyordu.

Sonunda adamlar işlerini bitirip güverteye indiler. Artık her şeye rüzgâr egemendi, gemiye şamar ardına şamar indiriyordu. Tepedeki bulutlar öylesine alçaktan geçiyordu ki direklere degecekmiş gibi geliyordu insana.

Pompada yine dört kişi durmadan çalışıyordu. Kıç güverteden onları izleyen Berger, birden ne kadar çaresiz olduğunu anladı. Bu büyüklüğün karşısında öylesine cılız ve önemsiz kalıyordu ki. Ne yapabiliirdi?

Dümende duran Sturm'la öteki iki adama bakmak üzere döndü ve geminin üzerine inen inanılmaz büyüklükteki dalgayı görüp bağırmak için ağzını açtı. Ama hiç bir ses çıkaramadı.

Deutschland sarsıldı, Berger sırt üstü düştü ve canını kurtarmak için parmaklıklara sarıldı. Aynı anda geminin güvertesini tonlarca su kapladı. Winzer'le Kluth ortalıkta görünmüyorlardı, ama Sturm

oradaydı ve dümene sıkı sıkıya yapışmıştı.

Berger sendeleyerek onun yardımına gitti. İki olanca güçleriyle gemiyi doğrultmaya çalışıyorlar, Berger bir yandan da küfrediyordu. Yavaş yavaş doğruldu Deutschland. Ama yedikleri darbe tekneye epey zarar vermişti. Cankurtaran sandalları gitmişti. Mutfak bütünüyle yok olmuştu.

Merdivenlerde Richter görüldü. Berger kulağına bağırdı.

"Dümene iki adam daha, Richter. Sonra da en kısa zamanda bir hasar tespit raporu."

Lostromo hemen gitti. Az sonra Holzer'le Endrass dümeni devralmaya geldiler.

"Buradan siz sorumlusunuz Bay Sturm. Ben aşağıya bir bakmak istiyorum."

Berger kendi kamarasına yaklaşırken Richter'i gördü.

"Rahibeler nasıl?"

"Çok korkmuşlar," dedi Richter. "Ama başka sorunlarımız var, Herr Kapitan. Sintinelerdeki su düzeyi hızla yükseliyor."

Berger döndü, Deutschland'a. baktı. Gemi harap durumdaydı. Yeni bir dalgayla yükseldi ve sert bir şekilde indi.

Richter, Berger'in ne düşündüğünü biliyordu; yenilginin kokusunu o da almıştı.

"Hiç bir şeyin faydası yok artık, değil mi Helmut?" dedi kaptan. "Sonumuz geldi."

"Sanırım Öyle, Herr Kapitan."

Berger başını salladı. "Bay Sturm'dan görevi devral ve telsizi alıp kamarama gelmesini söyle."

Necker, Trondheim'den saat beşte ayrılmıştı iskoçya'ya otuz beş bin fitte uçtuğu için havadan etkilenmemiş, olaysız bir yolculuk yapmıştı. Ancak hedefine vardığında çok farklı bir durumla karşılaştı.

Altında bulutlar kaynıyor, kapkara bir duman gibi dönüyor, kıvrılıyordu.

"Bugün aşağıdakiler cehennem hayatı yaşıyorlar. İngilizcem pek iyi değildir ama SOS'in ne olduğunu iyi bilirim. Size de dinleteyim, efendim," dedi Schmidt.

Bu sırada bir mesaj daha yayınlanıyordu. Malin ve Hebridler çevresindeki denizler. Rüzgâr hızı yüz otuz deniz mili Barometre dokuz, yedi, sıfır. Düşmeye devam etmektedir.

İlk konuşan Schmidt oldu. "Bildiğim bir şey varsa, Herr Hauptmann, o da Halifax Konvoyunun konvoyluk niteliğini çoktan yitirmiş olduğudur. Şimdiye kadar paramparça olmuştur."

Ama altlarındaki kara dumanı seyreden Necker Deutschland'ı düşünüyordu. "Deutschland'ı dün gördüğümüz yeri biliyorsun. Kuzey ve kuzey doğu yönünde ortalama on mil yaptığını düşünelim. Bana şimdiki yerini bulmaya çalış," dedi Rudi'ye.

Rudi itiraz edecek oldu, "Ama Herr Hauptmann, emirlerimiz..."

Necker, soğuk bir ifadeyle, "Söyleneni yap ve kapa çeneni," dedi.

Çocuk birkaç dakika içinde istenilen bilgiyi verdi. Necker hemen yön değiştirdi.

"Beni dinleyin," dedi uçaktakilere. "Bize her türlü hava koşuluna dayanmak açısından dünyada bu uçağın bir benzeri olmadığını söylediler. Kasırgadan bile etkilenmeyeceğini ileri sürdüler. Haklı olup olmadıklarını göreceğiz. Deutschland'a olup bitenleri öğrenmek için bu bokluğun içine gireceğim. Benim kararım."

Uçak inişe geçti. Birkaç dakika içinde bulutların arasına, sağanak halinde yağan yağmura dalmışlardı ve kanatların uçlarında şimşekler çakıyordu.

Hızla alçalmaya devam ettiler. Sert rüzgârda bir o yana bir bu yana yalpalayıp duruyorlardı. Necker sıkı tutunuyordu.

On bine inmişler, hâlâ kara bulutlardan kurtulamamışlardı. Alçalmaya devam ediyorlardı. Rudi oksijen maskesini takmış, yüzü bembeyaz kesilmişti.

Bütün bunlar zaman kaybından başka şey değil, dedi Necker kendi kendine. Böyle bir havada Deutschland'ın eski rotasına bağlı kalması pek zayıf bir olasılıktı, hızı da kendi tahminlerine dayanıyordu.

Üç binde Junkers birden bulutlardan sıyrılarak göz kamaştırıcı bir aydınlığın ve sağanak yağışın içine girdi. Ve işte oradaydı, inanılır gibi değil. Yarım mil kadar güney batılarında.

"Rudi," dedi Necker. "Sana bir şişe şampanya borçluyum."

Rudi dürbününü çıkarmıştı. "Durumu kötü, Herr Hauptmann."

Schmidt araya girdi. "Başım dertte, efendim. İngilizce olarak yardım istiyorum. Berger yardım istiyor."

"Beni bağla," dedi Necker. "Onunla ben konuşacağım."

ON DÖRT

DEUTSCHLAND yelkenlisi, 25 Eylül, 1944.

DEUTSCHLAND kasırgada batma tehlikesi geçirdiğinden sabah nöbetinin sonunda yardım istemeye başladım.

Bataryalar tuzlu sudan zayıfladığı için sinyalizimiz çok zayıf. Ancak kısa süre sonra Hava Kuvvetlerindeki arkadaşımız yeniden görüldü. Yakınıımızdaki Fhada adasından bir üçüncü kişinin araya girmesi her ikimizi de şaşırttı.

"Burası Deutschland. Necker, hâlâ bizimle misin? Seni alçak bir bulutun arkasında kaybettik."

"Sizi görüyorum," dedi Necker. "Merak etmeyin. Yanınızdan ayrılmayacağım."

Bu karşılıklı konuşma, parazit yüzünden çok uzaklarda yapılıyor gibiydi. Telsizin başında duran Gericke yavaşça, "Deutschland mı?" diye sordu.

"Hadi, konuş onunla," dedi Reeve. "Neler olup bittiğini öğren."

"Peki." Gericke mikrofonu eline alarak almanca konuşmaya başladı. "Deutschland, burası Fhada. Cevap ver, lütfen."

Bir an sessizlik oldu, sonra uzaklardan Berger'in sesi duyuldu. "Necker, araya giren kimdi, Tanrı aşkına?"

"Bilmiyorum."

"Deutschland. Burası Fhada. Lütfen bize son durumun hakkında bütün bilgileri verir misin? Sana yardımcı olabiliriz."

Yeniden sessizlik ve sonra Necker'in sesi: "...Hiç bir fikrim yok...istersen cevap ver...bakalım ne olacak?"

Bir sessizlik daha oldu, uzaklardan yapılan haberleşmeler birbirine karışıyordu. "Neler oluyor orada, komutan?" dedi Jago.

"Ancak bir tarafın konuşmasını duyabiliyoruz şimdi. Necker adında birinin konuşmasını. Deutschland'a gelince, ya battı ya da telsiz bağlantısı koptu."

"Bunu öğrenmenin bir tek yolu var," dedi Reeve. "Necker'le konuş."

"Peki." Gericke bir daha denedi. "Fhada, Necker'e sesleniyor. Lütfen cevap verin. Fhada, Necker'e sesleniyor. Lütfen cevap verin. Deutschland'la bağlantı kuramıyorum. Seninle konuşmam gerek."

Sessizlik. Jean Sinclair usulca, "Sana güvenmiyor, komutan," dedi.

Gericke tekrar denedi. "Necker, ben Alman Deniz Kuvvetlerinden Fregattenkapitan Paul Gericke, Fhada'dan arıyorum. Cevap vermeni rica ediyorum."

Yine parazit ve sonra Necker'in sesi. "Paul Gericke. Şu denizaltı kahramanı mı?"

"Ta kendisi."

"Ama nasıl olur? "

"Savaş tutsağım. Buradakiler almanca bilmedikleri için konuşmalarınızı dinlememi istediler. Sen kimsin?"

"Trondheim'de KG 40'ta görevli Hauptmann Horst Necker. Görevim deniz trafiği ve hava durumu keşfi. Şu anda bir JU 88'le Deutschland'ın, üzerinde uçuyorum."

"Onlardan hiç bir cevap alamıyorum," dedi Gericke, "Ne oldu?"

"Sinyalleri zayıfladı. Bataryalarına deniz suyu kaçmış."

"Sen onları duyabiliyor musun?"

"Evet, eğer yakınlarında durursam."

Amiralin sabrı tükenmişti, "Gericke, neler oluyor orada?"

Gericke anlattı. Reeve, Murdoch'a döndü.

"Ulaşabilir misin onlara?"

"Deneyebiliriz," dedi Murdoch. "O uçak tepelerinde kalabilirse iyi olur. Deniz düzeyinde görüş alanı dar olmalı."

"Bu da çok şey istemek olur," dedi Jago. "Necker'den demek istiyorum. Bu fırtınada o uçağı havada tutmanın ne demek olduğunu düşünebiliyor musunuz? "

Gericke tekrar mikrofonu eline aldı. "Gericke Necker'e sesleniyor. Burada hemen açılmaya hazır bir cankurtaranımız var. işaret olarak bulunduğun alandan ayrılmazsan büyük yardımın dokunur."

"Bugüne kadar gördüğüm en kötü fırtına," dedi Necker. "Ama şimdilik dayanıyor. Elimizden geleni yapacağız. Şu andaki durumu veriyorum." Gerekli bilgileri yavaş ve anlaşılır bir şekilde verdi. "Bu cankurtaranın bize ulaşması ne kadar alır?"

Gericke bilgileri Murdoch'a ilette. Yaşlı adam başını salladı.

"Bir saatte kadar oradayız. Şimdi yola çıkıyorum."

"Ben de seninle geliyorum."

Reeve muşambasını giyiyordu. Ama Murdoch, hayır anlamında başını salladı.

"Ancak izleyebilirsin, amiral. Benim tayfalarım var."

Reeve kızgın bir şekilde, "Bana bak..." diye söze başladı. "Fhada cankurtaranının başdümencisi benim, Carey Reeve," dedi yaşlı adam. "Bugün ne yapılacağına ancak ben karar veririm, istersen bizi yolcu edebilirsin, ama bunun dışında bir şeye izin vermiyorum."

Reeve, Gericke'ye döndü. "Sen telsizin başından ayrılma. Cankurtaran denize açılır açılmaz dönerim."

"Peki," dedi Gericke.

Murdoch, Reeve ve Jago'yla birlikte fırtınanın içine daldı.

Adanın tepesinde rüzgâr, dekovilin gidişini engellemek isteyen bir canlı yaratık gibi saldırıyordu.

Murdoch'la Jago'nun pompayı birlikte çalıştırmalarıyla ancak yol alabiliyorlardı.

Cankurtaranın bulunduğu yere geldiklerinde denizi görünce solukları kesildi. Suyun yüzeyi bembeyazdı, korkunç irilikte dalgalar birbiri ardına sıralanıyordu. Koyun ağzındaki kayalıklar, bir canavarın keskin dişleri gibi kapkara ortaya çıkıveriyordu çekilen dalgaların ardından.

"Başarabilecek miyiz? " diye bağırdı Reeve, Murdoch'un kulağına.

"Belki de," diye cevapladı yaşlı adam.

Cankurtaran istasyonunun çevresinde bir grup toplanmıştı. Çoğu kadındı, birkaç da çocuk vardı aralarında. Üç adam demiryolu boyunca ilerlemeye çalışırken, arkalarından birinin koşarak yaklaştığını duydular. Gelen Lachlan'dı.

"Duyar duymaz geldim," dedi. Koşmaktan soluğu kesilmişti. "Mary kasabasının yarısı da peşimden geliyor. Bana ihtiyacınız olacak mı Murdoch?"

"Altı kişi kadar varız, Lachlan. Şimdilik bu yeterli."

Murdoch, küçük kalabalığı yarararak cankurtaran istasyonuna girdi. Gemi mürettebatı, sırtlarında sarı muşambaları ve cankurtaran yelekleriyle yerlerinde hazır bekliyorlardı.

Kızak yolunun sonundaki kapılar açılmıştı. Sırtına bir muşamba geçirerek koyun ağzını görebileceği bir yere kadar yürüdü. Sonra başını kaldırıp mürettebata baktı.

"Başarı olasılığı var. Topu topu onda bir bile olsa denemeye değer. Orada, açıktaki gemi kötü durumda. İçinde kadınlar da var. Fırtına öylesine hızla sertleşiyor ki, biraz gecikirsek gitmemize gerek kalmayacak. Başka türlü düşünenleriniz varsa, şimdi konuşsun ve gemiyi terk etsin."

Bu son sözlerini de aynı sakin, soğukkanlı tavırla söylemişti. Beyaz sakallı Francis Patersen sabırsız bir sesle konuştu, "Şimdi yola çıkabilir miyiz, Murdoch? Yoksa bütün gün burada oturup çene mi çalacağız? "

"Demek karar verildi," dedi Murdoch ve merdivenleri tırmandı.

Kapının önündeki kadınlar kendi aralarında kaygılı kaygılı fısıldaşarak kıyıya yöneldiler.

Morag Sinclair kısa bir süre sonra kayıkhanenin ağzında görüldü, kızaktan kayarak hızla sulara daldı.

Denizi yaran pruvası, köpükleri yükseklere fişkırttı.

Gemi, koyun dar ağzından üzerlerine doğru gelen dalgayı aşarak kabaran denizde ilerlemeye başladı.

Keskin uçlu kayalar dalgaların arasında bir görünüp bir kayboldu. Kıyıdaki kalabalıktan çıt çıkmıyordu.

Yalnızca fırtınanın uğultusu vardı kulaklarda.

"Çok kötü," dedi Reeve. "Başaramayacaklar. Delilik bu. Dalgalar en azından on metre boyunda. Yanlış bir zamanda suya çarparlarsa, parçaları bile kalmaz."

Ama Morag bütün hızıyla ilerlemeye devam ediyordu.

"Kayalıkları aşmak için büyük dalgaya yetişmeye çalışıyorlar!" diye bağırdı Jago.

Murdoch'un onda bir olasılık dediği şey belki de gerçekleşebilirdi. Ama o anda rüzgâr öylesine bir şiddetle patladı ki, kadınlardan biri dehşetle haykırdı. Morag Sinclair sarsıldı, sonra büyük bir dalganın üzerinden iskele yanına dönüş yaptı. Birden kayalık, kapkara dişleriyle meydana çıktı.

"Çarpacaklar!" diye bağırdı Reeve.

Koyun ağzında beliren on, on iki metre boyunda korkunç bir dalga gemiye yandan bindirmiş, onu sürüklüyordu. Morag kıyıya yakın bir yerde yüzeye çarptı, dört bir yanda öfkeyle kaynayan sular gemicilerden ikisini alıp götürdü.

Harry Jago koşarak denize atlamış, elindeki sarı muşambasını öne doğru uzatıyordu. Az ötede, gözleri kapalı, ağız açık yüzen Francis Patterson'un yüzünü görmüştü.

Sonra, bellerine kadar buz gibi soğuk suya girmiş ötekileri de gördü. Amiral Reeve, tek sağlam koluyla ayakta durmaya çabalıyordu. Kara göz bandı zaman zaman kalkıyor, ardında çirkin bir yara izi gibi duran göz boşluğunu ortaya çıkarıyordu. Jago, muşambasını James Sinclair'e doğru uzattı ve onu dalgaların üzerinden çekerek, kıyıda bekleyenlere kadar sürükledi.

Ortalık bir anda karışmıştı, herkes bir ağızdan bağırip çağırıyordu. Sinclair, her dalgayla kıyıya biraz daha yaklaşıyordu. Kıyıda gemiye doğru bir halat atıldı, sonra kayıkhanelen birkaç halat daha getirilerek bağlandı.

Jago, bütün gücüyle halata yapışmış asılıyordu. Hemen yanında Lachlan'la Reeve vardı. Bir keresinde ayağı kayarak yüzüstü yere kapaklandı. Kendini toparlamaya çalışırken, on kadar kadının öteki halatı çekmeye çalıştıklarını hayretle gördü. Rüzgâr kadınların eteklerini bir o yana bir bu yana savurup duruyordu.

Rüzgârla yüzüne çarpan kumun gözüne girmesini engellemek için gözlerini kapadı. Halat omuzunu yakmaya başlamıştı. Sonra dizlerinin üstünde çöküp kaldı. Gözlerini güçlkle aralayabildiğinde herkesin aynı durumda halatları çekmeye çalıştığını gördü. Morag Sinclair son bir hamleyle bir yana eğilerek kumsalın üzerine devrildi.

Jago'yla Reeve ayağa kalkarak gemiye doğru fırladılar. Murdoch, hemen tepelerindeki küpeştede görüldü. Soluk yüzü acıyla buruşmuştu.

"İyi misin? " diye seslendi Reeve.

"Kıyıya bindirdiğimizde bir yere çarptım. Önemli değil."

Jago geminin çevresini dolaştı.

"Sadece yüzeysel bir hasar var, cıvatalar sağlam."

"Bu da bir şey," dedi Reeve. "Can kaybı yok. Bu da bir mucize."

Murdoch, yandan bir merdiven sallandırarak aşağı indi. Kalabalık ona doğru geliyordu. Garip bir

şekilde sarkan sol kolu Jago'nun dikkatini çekti.

Yaşlı adam sendeler gibi oldu, Jago hemen yardımına koştu. "İyi misin?"

Murdoch onu itti. "Beni boş ver," dedi ve Reeve'e döndü, "Kadın yolcu taşıyan ve yardım isteyen bir gemi var. Oysa bizim yapabileceğimiz hiç bir şey yok," diye yakındı.

Jago birinin, "Çıkmaz Sokak var ya," dediğini duydu. Bu sözlerin kendisinden çıktığını çok sonra fark etti.

Jago, yanında duran Jansen'le birlikte harita masasının başındaydı. Tayfalar da kapının ağzında duruyorlardı.

"Hepsi bu kadar," dedi Jago. "Şimdi durumu biliyorsunuz. Pek kolay olmayacak. Bu yolculuğa yalnız gönüllüler çıkacak. İsteyen çantasını alıp iskeleye inebilir, böyle yaptığı için de hakkında kötü düşünmem. Bunun, özellikle evli olanlar için uygun bir hareket olabileceğini de eklemek isterim."

Tayfalar adına Petersen konuştu, "Uzun süredir sizinleyiz, yüzbaşım, bu süre içerisinde sizinle suya düştüğümüz de olmuştur. Ama özür dileyerek şunu belirtmek isterim ki, bugüne kadar böyle saçmaladığınızı duymamıştım."

"Sanırım, Petersen, kendine özgü diliyle ne zaman yola çıkacağımızı soruyor yüzbaşım," dedi Jansen.

Jago saatine baktı. "Amiral, "Deutschland"ın son durumuyla ilgili bilgileri getirecekti. Şimdi yolda olmalı, önümüzdeki on, on beş dakika gerisinde buradan ayrılmış oluruz. Söylediklerimi duydunuz, sallanmayın."

Janet, Murdoch'u yatağa yatırdıktan sonra yavaşça, kapıyı ardından kapatarak oturma odasına geçti.

Gericke telsizin başındaydı, yanında Reeve'le Jean duruyorlardı.

Amiral, Janet'in girdiğini duyunca döndü.

"Murdoch nasıl? " diye sordu.

"Kolu kırık. Şimdilik ince bir tahtayla sardım ve ağrı dindirici bir iğne yaptım. Bir süre rahat uyur. Burada işler ne durumda? "

"Pek iyi değil. Necker'le bağlantımız kesildi."

Bu arada Gericke, elinde mikrofon durmadan almanca bir şeyler söylüyordu.

"Necker, cevap ver. Cevap ver, lütfen."

Necker'in sesi uzaktan gelmekle birlikte, heyecanı sezilebiliyordu.

"Gericke, ben Necker. Yarım saattir size sesleniyorum. Ne oluyor? "

"Bağlantımız kesildi," dedi Gericke. "Çok parazit var. Bir gecikme oldu. Cankurtaran açılmadı ama şimdi Mary kasabasından bir gambot yola çıkmak üzere. Lütfen şu andaki yerinizi bildirin."

Necker'den gerekli ilgileri aldıktan sonra Gericke devam etti, "Deutschland'dan ne haber? bağlantı

kurabiliyor musun?"

"Büyük güçlüklerle. Sinyali çok zayıf. Bu durumda bir saat daha bekleyeceğiz, öyle mi?"

"Korkarım öyle."

Gericke, Deutschland'ın yerini bildiren kağıt parçasını Reeve'e uzattı, Amiral kağıdı cebine koyarak, "Bunu Jago'ya yetiştireyim," dedi.

Tam kapıdan çıkarken Jean koluna yapıştı.

"Carey, onlarla birlikte gitmek gibi bir saçmalığa kalkışmazsın, değil mi?"

"Benim yaşımda mı?" Reeve, Jean'i hafifçe yanağından öptü.

"Sevgilim, şaka ediyorsun her halde," dedi ve çabucak kapıdan çıktı.

Jean dertli görünüyordu.

"Gidecek, Janet. Biliyorum."

Janet acımasız bir sesle, "Ne sanıyordun?" dedi ve mutfağa girerek kapıyı ardından hızla çarptı. Gericke uzandı, Jean'in elini sıkıca tuttu. Necker'in sesini duydular.

"Yola çıktılar mı?"

"Çıkmak üzereler."

"Bir sorun var. Bir saat on beş dakika sonra dönmeliyim. Yakıt yetmeyebilir."

"Anlıyorum," dedi Gericke. "Gerek duyduğun an ayrılabilirsin. Karar senin."

Gericke telsizi kapattı ve gülümseyerek Jean'e döndü. "Şimdi mutfağa girmeye cesaret edebilirsen, senin o demli sıcak çayının hepimize iyi geleceği ne eminim."

Reeve kaptan köprüsüne çıktığında Çıkmaz Sokak hazır bekliyordu. Amiral, haritanın üzerine eğilmiş bulunan Jago'ya Gericke'nin notunu verdi.

Jago, hemen hedefin yerini hesaplayarak başını salladı.

"Tamam, efendim. Şimdi yola koyulabiliriz."

"Ben de sizinle gelmek istiyorum."

Dümende duran Petersen yan gözle onu süzdü, Jansen inatla önüne bakıyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değilim, amiral," dedi Jago.

"Beni de götürmen için emir verebilirim."

"Ben de saygıda kusur etmeden, size, bu köhne teknenin komutanı olduğumu ve burada ancak benim sözümün geçtiğini hatırlatabilirim."

Reeve'in yelkenleri suya indi.

"Peki yüzbaşı, sizden rica ediyorum, emir vermiyorum. Bir etkisi olacaksa lütfen bile diyebilirim."

"Benim komutanlığında, efendim. Bunu anlıyor musunuz?"

"Çok iyi anlıyorum."

Jago peki anlamında başını salladı ve Jansen'e döndü, "Tamam şef, çıkalım buradan."

Telsizden Necker'in heyecan dolu sesi yükseldi, "Gericke, cevap ver! Cevap ver!"

"Tamam, seni duyuyorum, " diye cevap verdi Gericke. "Ne oldu?"

"Görüyorum, gambotu görüyorum. Dalgalarla boğuşarak ilerliyor."

Gericke, odadakilere "Çıkmaz Sokak'ı görüyormuş," dedi.

"Tanrım," diye söylendi Janet, eli Gericke'nin omuzunu sıkıyordu.

"Telsizi açık tutuyorum," dedi Gericke. "Lütfen bağlantıyı kaybetmeyin."

Yatak odasının kapısı açıldı, Murdoch görüldü. Sol kolu askıya alınmıştı. Yüz hatları acıyla gerilmişti, gözlerinde hâlâ bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Neler oluyor? " diye sordu.

Janet onu bir koltuğa oturttu.

"Kalkmamalıydın. Şimdi yatakta olman gerekirdi, biliyorsun."

Yaşlı adam koltuğa yerleşti ve Gericke'ye dönerek sorusunu tekrarladı.

"Neler oluyor, komutan?"

"Teğmen Jago gambotla açıldı."

"Ya amiral?"

"Onunla birlikte gitti sanıyorum."

"Beni de almaları gerekirdi. Bu işin nasıl yapıldığını ben bilirim, onlar değil." Murdoch'un sesinden, biraz kırgın olduğu seziliyordu. "Tanrı yardımcıları olsun."

Deutschland, azgın denizin içinde bir sarhoş gibi batıp çıkıyor, bir dalganın ardından alçalıyor, sonra büyük bir güçlkle ötekine tırmanmaya çalışıyordu. Salonda durmadan yükselen su şimdiden bir metreyi bulmuştu. Prager'le birlikte kaptanın kamarasına toplanan rahibeler şimdilik güvenlikte sayılırlardı.

Kıç güvertede Richter'le iki adamı dümene hâkim olmaya çalışıyorlardı. Berger, küpeşte korkuluğuna yapışmış, birbiri ardına üzerine boşalan sulara karşı direniyordu. Aşağıda, ana serenin çevresinde dört tayfa, bütün güçleriyle pompayı işletiyorlardı.

Berger, hemen tepelerinde daireler çizen uçağa baktı. Halâ orada nasıl kalabildiğine şaşmadı, beyni soğuktan uyuşmuştu sanki. Alt kamaradan çıkan Sturm, kaptanın elini yakaladı ve iskele yanını

işaret etti. Berger başını çevirdiğinde, Çıkmaz Sokak'ın iki yüz metre kadar ötede bir dalganın tepesinde asılı kaldığını, sonra da aşağı kayarak gözden kaybolduğunu gördü.

Gambotun kaptan köprüsündeki bütün camlar kırılmıştı. Menteşeleri gevşemiş kapı her an kopmak üzereydi. Petersen'le Chaney dümeni kontrol etmeye çalışıyorlardı. Reeve kendini bir köşeye atmıştı, Jago ve Jansen ise harita masasına yapışmışlar, Deutschland'ı izliyorlardı.

Jago artık üşüdüğünü duymuyordu, bütün duyguları körelmişti sanki. Bedeni varlığını yitirmişti, yalnızca beyni çalışıyordu şimdi. Yaptıkları yol kâbus gibiydi. Buraya kadar gelebilmelerinin bile bir mucize olduğunu biliyordu. Bu noktaya varduktan sonra artık gerisi önemli değildi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye bağırdı Jansen kulağının dibinde. Deutschland yana yattı, küpeştesi bir an suya daldı, sonra yeniden iskele yanına savruldu.

"Bilmiyorum." dedi Jago. "belki rüzgâr altına girebiliriz. Çabuk davranılırsa."

Böyle bir durumla karşılaşmamıştı. Hiç bir denizci kitabında da bu tür durumlarda ne yapılabileceğine rastlamamıştı. Karar veremiyordu. Ama hemen hemen harekete geçmek gerektiğini de biliyordu. Kıç güverte küpeştesinde iki kişi çılgınca el sallıyordu, içlerinden biri her halde Berger'di bu. Onlara yaklaşmak için işaret ediyordu.

Reeve, sert bir sesle bağırarak büyüyü bozdu.

"Gidelim Tanrı aşkına! Haydi artık gidelim!..."

Jago, Petersen'e döndü.

"Pekâlâ, doğru rüzgâr altı küpeştesine. Dalgayla birlikte."

Sonra Reeve ile birlikte kaptan köprüsüne çıktı. Jansen, güverteye inerek öteki gemicileri topladı. Beş kişilik mürettebat küpeştede yerlerini aldılar.

Çıkmaz Sokak hızlı girdi. Chaney gelen dalgalardan kurtulmak için dümeni kırdı. Teknenin başı yelkenlinin küpeştesine bindirdi. Dalga gerilerken Deutschland öne doğru eğildi ve gambot beş metre altına düştü. Aynı anda Deutschland'ın sol tarafından giren büyük bir dalga direklerine kadar yükselerek önüne çıkan her şeyi beraberinde sürükledi.

Suların içinde diz üstü küpeşteye tutunan Jago, gambotun altından çöktüğünü hissetti. İkinci bir dalganın üzerlerine doğru geldiğini görünce Reeve'i yakaladı, ikisi birlikte yüzüstü ileri fırladılar. Dalga çekilince amiralle birlikte yüzükoyun Deutschland'ın güvertesinde yattıklarını fark etti.

Bir dalga daha gelmeden Berger onlara yetişti. Jago'yu ayağa kaldırdı. Yüzbaşı dengesini bulabilmek için grandi direğinin iplerine tutundu, döndü ve dehşetle irkildi. Gambot, Deutschland'ın üzerine devrilen mizana direğiyle hurda hale gelmiş, hızla batıyordu.

Sağ kalan denizciler kendilerini Deutschland'ın güvertesine atıyorlardı, içlerinde Petersen vardı, yüzü kan içindeydi, ama Chaney yoktu.

Crawford'la Lloyd'u görebiliyordu, ama Jansen de görünürlerde yoktu.

Jago, yeni bir dalganın etkisiyle beline kadar sulara gömülürken, Deutschland'ın kırılan mizana direğini gemiye bağlı tutan ipleri kesmeye başladı. Jago, sersemlemiş bir durumda onu izliyordu. Sonra Reev'in kolunu çekerek bir yeri işaret ettiğini fark etti.

Reeve, Jansen'i gösteriyordu, direğin gambot üzerine düştüğü yerde, kafası ve omuzları yığınların arasından görünüyordu. Başı çıplak, bir kolu boştaydı. Jago sendeleyerek koştu ve Richter'e engel olmaya çalıştı.

Alman muşambasından yakalamış onu uzak tutmaya çalışıyor, Reeve kulağına, "Yapması gerek Jago! Yoksa hepimiz gideriz!" diye haykırıyordu.

Jago, düş görür gibi izliyordu Jansen'i, onun gülümsediğine yemin edebilirdi. Sonra açık bir şekilde, "Bitir işi yüzbaşı," dediğini duydu.

Soluğu daralarak baltayı Richter'in elinden kaptı.

"Allah kahretsin!" diye bağırdı. "Allah tümünüzü kahretsin!"

Gözlerinde yaşlar birikmişti. Balta yükseliyor, iniyor, derin bir yarık açıyor, müthiş bir hızla yeniden yükseliyor ve iniyordu.

Mizana direği gambottan kurtulunca Deutschland birden yükseldi ve Jago sırt üstü yere yuvarlandı. Ayağa kalktığında Çıkmaz Sokak'ın bir enkaz halinde direklerle birlikte uzaklaşıp gittiğini gördü. Uzaklarda Jansen'i bir kez daha görür gibi oldu. Kolunu, dua eder gibi çok hafif bir hareketle oynatıyordu. Sonra bir dalga daha geldi ve her şeyi aldı götürdü.

Jago baltayı denize fırlattı, döndü, ayaklarını sürüyerek yürüdü. Tam o sıra Necker'in sesi telsizde yeniden duyuldu. "Gemi batıyor. Gambot battı."

Gericke, üzüntülü bir sesle ötekilere haberi aktardı. "Çıkmaz Sokak batmış."

Jean Sinclair bir an donup kaldı, sonra kendini bir koltuğa bıraktı. Janet çılgın gibiydi.

"Olamaz," diye tekrarlayıp duruyordu.

"Cevap ver, Necker. Cevap ver. Son mesajımı tekrarla lütfen."

Odaya bir sessizlik çökmüştü, yalnızca telsizin paraziti duyuluyordu. Janet düz bir sesle konuşuyordu.

"Hepsi gitti. Hepsi. Carey dayı, Harry..."

Necker'in sesi araya girdi. "Deutschland'la konuştum. gambot rüzgâr altı küpeştesine girdiğinde mizana direği üzerine devrilmiş ve teknenin batmasına neden olmuş. Mürettebattan kurtulabilen altı kişi şimdi Deutschland'da."

"Altı kişi kurtulmuş," diye çevirdi Gericke.

Jean koluna sarılmıştı.

"Kimler? Kurtulanlar kimler?"

"Amiral Reeve, teğmen Jago ve dört kişi daha," diye devam etti Necker.

Gericke, Jean'e döndü.

"Amiral kurtulmuş Bayan Sinclair, hiç olmazsa şimdilik. Şu anda Deutschland'da."

Janet'e bir göz attı. "Senin teğmen de."

Necker'in sesi yeniden duyuldu.

"Şimdi ne olacak? Deutschland'a ne söyleyeyim?"

Gericke bir süre düşündü, sonra Necker'e ne yapacağını anlattı. Sözünü bitirdiğinde Necker şaşkındı.

"Emin misiniz? Bu işi siz mi yürüteceksiniz? "

"Evet, onlara söyleyebilirsiniz."

"Sözlerinizi aktaracağım. Yalnız bir sorun var. Dönüş yakıtım hızla azalıyor. Daha şimdiden kritik noktayı on dakika geçtim."

"Burada daha fazla yapabileceğimiz bir şey yok, dostum. Deutschland'a durumu anlatın ve dönün."

Kısa bir sessizlikten sonra Janet sordu, "Ne oluyor? Neler konuştunuz? "

Gericke ona susmasını işaret etti. Telsizden Necker'in sesi duyuldu.

"Berger'le konuştum. Ne yapmayı düşündüğünüzü kendisine anlattım."

"Amirale de anlatıldı mı?"

"Evet. Amiral size garip bir mesaj yolladı."

"Ne diyor? "

"Savaşı kaybettiğinizi artık anlamış olmanız gerektiğini söylüyor. Bir anlamı var mı bunun?"

"Olabilir. Peki dostum, şimdi gidebilirsiniz."

"Hoşça kalın efendim," dedi Necker. "Sizi tanımak bana onur verdi."

"Bana da Herr Hauptmann."

Sonra yine, parazitin sesinden başka şey duyulmaz oldu. Gericke telsizi kapattı, sigaraya doğru uzandı.

"İşte böyle," dedi.

"Neler oluyor? " diye başladı Janet, ama Murdoch onu susturdu.

"Sakin ol kızım." Gericke'ye doğru eğildi. "Evet komutan?"

"Necker dönmek zorunda kaldı. Yakıtı iyiden iyiye azalmıştı, ama gitmeden önce Deutschland'a son bir mesaj daha yollamasını istedim."

"Ne dedin onlara? "

"Cankurtaranla onlara gideceğimizi ve bizi beklemelerini söyledim."

"Ama bu olanaksız," dedi Jean.

"Tekne güney koyundaki plajda."

"Onu yeniden denize indirebilsek bile bu havada kayalıkları aşabilmesi mümkün değil. Sana

söylemiştim."

"Ben tekneyi güney koyundan değil, buradan, limandan denize sokmayı öneriyorum"

Murdoch başını salladı.

"Çılgınlık bu. Olmaz ya, hadi diyelim ki tekneyi adanın bir ucundan öbür ucuna taşıdık. Denize kim çıkaracak onu?" Kırık kolunu işaret etti. "Bu havada tek kolla insan iş göremez."

"Onlara kendim geleceğimi söyledim," dedi Gericke kısaca. "Ne yapmayı düşündüğümü eksiksiz anlattım." Kadınlara doğru döndü. "Amiral biliyor. Jago da. Hayatta kalabilmek için ellerindeki son fırsatın bu olduğunu da kestiriyorlar sanırım."

O sırada kapı hızla açıldı ve Lachlan koşarak salona daldı. İnip kalkan göğsünden, uzun süredir koştuğu anlaşılıyordu.

"Ne var, evlâdım?" diye sordu Murdoch sert bir sesle. "Toparla biraz kendini."

"Faith Falla'ya çıkmıştım," dedi Lachlan soluk almaya çalışarak. "Kasaba halkıyla birlikte. Sonra uzaktan Deutschland'ı gördük."

Janet ve Gericke tepeye tırmandıklarında, rüzgârın şiddetinden az kalsın devrileceklerdi. Janet, Gericke'nin koluna sımsıkı yapışmıştı. Hemen arkalarından Murdoch ve Lachlan'la Jean Sinclair geliyordu.

Kasabanın kadınları tepede toplanmışlardı. Bazıları kocalarının muşambalarını giymiş, çoğu rüzgârdan korunmak için başlarını birer şalla örtmüşlerdi.

Öfkeyle kudurmuş deniz kaynayan bir kazanı andırıyordu. Görüş alanının epeyce dar olmasına rağmen, birkaç mil ötedeki gemiyi görebiliyorlardı. Direklerinden birini yitirmiş, yelkenleri parçalanmış gemi bir dalgayla yükseldi.

Murdoch dürbününü ayarladı. "Perişan durumda," dedi ve dürbünü biraz daha kuzey batıya kaydırıldı.

"Doğru Wshington'a gidiyor," diye söylendi Lachlan.

"Korkarım öyle."

Kalabalıktan biri haykırdı, sonra birer ikişer, ötekiler de bağırıp çağırmaya başladılar. Kolları açık öne doğru çığlık çığlığa ilerleyen kadınlar, seslerinin olanca gücüyle gemiyi durdurmaya çalışıyorlardı.

Gericke, hiç bir şey söylemeden Murdoch'un dürbününe uzandı ve denizin öfkeyle çalkalandığı, dalgaların onlarca metre havalara fişkırdığı kayalıklara baktı. Deutschland, kayalıklardan yalnızca üç yüz metre kadar uzaktaydı ve hızla yaklaşıyordu.

"Çarpacak," dedi Murdoch dürbünü geri alarak. "Artık bunu önleyemezler."

Ayakları açık, öyle durdu ve dürbünüyle çevreyi inceledi. Başını çevirdiğinde yüzü olağanüstü sakindi.

"Washington onu bir süre orada tutar. Çabuk olursak onlara yetişebiliriz."

Koluyla kalabalığa işaret etti.

"Hepiniz beni izleyin!"

Tepeden aşağı yürümeye başladı. Gericke ve Janet, Jean Sinclair'le Lachlan ardından yürüdüler, ötekiler de, birer ikişer peşlerinden geliyorlardı. Bir süre sonra tepe boşalmıştı.

Dekovil hattı kilisenin yanından başlıyordu. Bu noktaya geldiklerinde yaşlı adam bahçe kapısından içeri girdi, patikadan hızla yürüyerek kilisede kayboldu. Az sonra kilisenin çanı çalmaya başladı.

Horst Necker, Moray Firth üzerinde, iki bin beş yüz metre yükseklikte bir bulutun içinden çıktı.

Durumları kötüydü, alçalmaya devam ediyorlardı. Deutschland'dan ayrıldıklarından beri işler pek iyi gitmemişti, ama şu son beş dakikadır durum iyice ciddileşmişti. GMI sistemini birbirine bağlayan akaryakıt borularından birinde sızma vardı.

"Alçalmam gerekecek," dedi mikrofondan ötekilere. "Başka çare yok. Dua etmek isteyen şimdi başlayabilir."

Bu havada, İngilizler, radar ekranında gözüken tek uçağa aldırış etmeyebilirlerdi. Ama gerçekte, Inverness yakınlarındaki Huntley havaalanında onu fark etmişler ve birkaç Spitfire uçağını peşine takmışlardı bile.

"Bir uçak geliyor! Bir uçak geliyor!" Arkadaki mitralyözcü Kranz'ın sesi kulaklıkta duyuldu.

Necker, uzun yılların verdiği uçuş tecrübesiyle bir anda burğu uçuşuna geçti. Mitralyözlerin sesi kulaklarındaydı. Hemen tepesinden geçerek sağa dönüş yapan Spitfire uçağını gördü. Sonra bütün uçak baştan aşağı bir sarsıntı geçirdi. Bir mucize sonucu denetimi hâlâ yitirmemişti.

"Herkes iyi mi? " diye seslendi mikrofondan.

Hiç bir cevap gelmedi. Yüzü bir cam parçasıyla yarılmış Rudi, kanlar içinde arkaya doğru sürünmeye çalışıyordu. Necker yola koyulmuştu şimdi, çevresinde patlayan bombaların sarsıntısıyla zaman zaman zikzaklar çiziyordu.

Rudi yerine döndü. "Kranz ölmüş. Schmidt bayılmış. Başından yaralı. Yarasını sardım."

"Peki. Şimdi sıkı dur. Bu orospu çocuklarına nasıl uçulacağım göstereceğim."

Uçağı deniz düzeyine kadar indirdi. Yaptığı iş son derece tehlikeliydi. Önlerinde on, on beş metreye kadar yükselen dalgaların bazan uçağı bile aştığı görülüyordu.

Spitfire'lar bu işten pek hoşlanmamışlardı, ama içlerinden ikisi bir süre onu izlemeye devam etti.

Bir keresinde Necker, aşağıya bakarak çevresinde uçuşan suların ne olduğunu anlamaya çalıştı. Sonra Junkers bir top sesiyle yeniden sarsıldı. Yirmi dakikadır saatte üç yüz mil yapıyorlardı. Arızalı boruyla pek sağlam bir iş değildi bu. Motorlar fazla ısınabilirdi. Ama az sonra kurtulabilirlerdi. Tabii çok büyük bir hesap yanlışlığı yapmadıysa.

Uçak bir mitralyöz salvosuyla sarsıldı. Ön cam parçalandı. Necker, sol omuzuna tekme yemiş gibi hissetti kendini. Sağ yanına döndüğünde motordan dumanlar çıktığını gördü. Hemen söndürücüyü çalıştırdı. Junkers yavaşlamış, gösterge bir anda yüz elliye kadar inmişti.:

Şimdi bütün gücünü kullanıyordu. Hâlâ denizden yirmi metre yükseklikte uçuyorlardı. Rudi heyecanla kolunu yakaladı.

"Gittiler, Herr Hauptmann. Kayboldular. Anlayamıyorum."

"Ben de buna dua ediyordum. Kıyıya yüz mil kadar yaklaştık. Deniz üstündeki kovalamacada bu sınırı geçemezler."

Rudi eldivenlerindeki kana baktı, sonra Necker'in omuzuna hafifçe dokunarak "Yaralanmışsınız," dedi.

"Evet öyle. Biliyorsun, uçuş okulunda bu uçakların tek motorla havada kalamayacaklarını öğrettiler bize. Bakalım onların yanışını çıkarabilecek miyiz? "

"Ben ne yapacağım, Herr Hauptmann!"

"Kemerini çıkar ve sol dümen pedalına sıkı sıkı bağla."

Rudi söyleneni yaptı. Şimdi onun da yardımıyla yaralı Junkers'i rotasına sokmak mümkündü.

"Hiç bırakma, Rudi. Alana dönünceye kadar hiç bırakma." Necker gülümsedi. Omuzundaki yara acı vermeye başlamıştı, ama önemsemedi. "Ne yapacağını bilince işler nasıl kolaylaşıyor, değil mi? Benim yanımda kalırsan sonsuza dek yaşarsın."

Murdoch, St Mungo'da mihraba çıktığında yetmiş kadar kişinin kendisini dinlemeye geldiğini gördü.

Birkaç yaşlı erkeğin ve çocukların dışında toplananların çoğu kadındı. İçerisi olağanüstü sessizdi, kilisenin kalın taş duvarları fırtınanın gürültüsünü bütünüyle kesmişti.

Bir süre durdu, başı eğik duasını bitirdi ve başını kaldırdı.

"Washington kayalıklarına bindirmiş bir gemi var. Hepiniz biliyorsunuz. Morag Sinclair de güney koyunda. Şimdi bütün sorun ne yapacağımızdır."

Kimseden cevap gelmedi.

"Komutan Gericke'nin bir önerisi var. Morag'ı güney koyundan Mary kasabasına getirmek, ve limandan denize açılmak."

Topluluktan bir mırıltı yükseldi. "Bu olamaz," dedi sonra biri.

"Neden olmasın?" diye cevapladı Murdoch. "Daha önce de yapıldı. "Northumbria'da, savaşın ilk yıllarında Newbiggin'de. Biz onlar kadar olamayacak mıyız? Yoksa Washington'dakileri ölüme mi terk edeceğiz?"

Katrina MacBrayne sert bir sesle konuştu, "Kahrolası Alman hepsi. Onlar için neden parmağımızı oynatalım?"

"Amiral Reeve de orada, Amerikan gambotundan kurtulan beş kişi de. Gemide kadınların da bulunduğunu eklemeliyim. Ama ben buraya sizinle tartışmaya gelmedim. Size sadece durumu anlatıyorum. Sizce Tanrı'nın anlamı bu mu? Birlikte ettiğimiz duaların anlamı bu mu? Savaşta kocanı

ytirdin Katrina MacBrayne. Ben de bir oğlumu verdim. Bazılarınız, bir hafta önce kilisemizin bahçesine gömdüğümüz Alman delikanlı için göz yaşı döktü. Her iki tarafta da duyulan acılar aynı. Ve herkesin kaybı bir. Ama neyi kanıtlıyor bu? Yeryüzünde Tanrı'nın olmadığını mı? Hayır. Çünkü davranışlarımızda bize özgürlük veren odur. Yürüyeceğimiz yolu biz seçeriz, o değil."

Şimdi tam bir sessizlik vardı. Biz bir şeyler yapmazsak oradaki insanlar ölecek. Oradakilerin kimler olduğu önemli değil. Durumumu görüyorsunuz. Bu kolla dümen çeviremem. Ama Morag limandan ayrıldığında komutan Gericke benim yerimi alacak, ben de hemen onun yanında olacağım." Yumruğunu kürsüye indirdi. "Yeteri kadar konuştuk. Şimdi tekneyi almaya güney koyuna gidiyorum, isteyen benimle gelebilir. Gelmeyenlerin de cehenneme kadar yolu var."

Mihraptan indi, sıraların arasından rüzgâr gibi geçerek yürüdü.

DEUTSCHLAND. yelkenlisi, 25 Eylül, 1944. öğleden sonra saat dört sularında, Dış Hebridlerde, Fhada'nın üç mil kuzey batısındaki Washington kayalığına bindirdik. Şimdi bütün işimiz Tanrı'ya kaldı. Yardım için söz verildi, ama kurtulma umudumuz korkarım çok az.

Deutschland kayaların üzerine sağlam bir şekilde oturmuştu, ön üst seren kırılmış, iplerle birlikte havada sallanıyordu. Kıç parçalanmıştı. Dalgalar birbiri ardından geminin üzerinden aşır geçiyordu. Baş taraf iyiden iyiye yukarı kalkmıştı. Kıçtan kendilerini zamanında kurtarabilenler kıç güvertede toplanmışlardı, önde hâlâ birkaç kişi vardı. Kimi kendini serene bağlamış, kimi de direklere tırmanmıştı.

Berger, Reeve ve Jago kıç güvertede birbirlerine sokulmuşlardı. Sturm, merdivenleri tırmanarak yanlarına çömeldi. Berger'e sesini duyurabilmek için bağıyordu.

Berger'in İngilizcesi pek iyi olmamakla birlikte derdini anlatmaya yetiyordu. Reeve'e dönerek kulağına eğildi. "Kadınlar şimdilik benim kamaramda güvenlik içinde sayılırlar. Sturm'un dediğine göre tahta bölme çatlamış, ama şimdilik parçalanmamış."

"Pek uzun süre dayanmaz," dedi Reeve, Deutschland yeni bir dalgayla yükselip kayalara bindirirken.

"Gericke gelecek. Geleceğini söyledi."

Reeve, bir an güney koyundaki Morag Sinclair'ı gördü ve Alman'a gerçeği söylemek istedi. Ama ne yararı olacaktı bunun? Sonları yaklaşmıştı, hiç değilse her şeyin bir anda olup bitmesini istedi içinden.

Berger, küpeşteden eğilerek iplere tırmanmış adamları saymaya çalıştı.

"İyi değil. Sanırım çarptığımızda beş adamımızı yitirdik."

Telgrafçı, dalgalardan korunmak için on beş metre kadar yükseğe tırmanmıştı. Jago onu açıkça seçebiliyordu. Adam gülümseyerek el salladı. Sonra dev bir dalga gemiyi kapladı. Sular çekildiğinde adam yerinde yoktu.

"O adamları oradan kurtarmalıyız!" diye bağırdı Jago.

Reeve kolundan çekti. "Bir çılgınlık yapma. O açık güvertede iki dakikadan fazla duramazsın."

Jago kendini onun elinden kurtararak alt güverteye doğru ilerledi ve büyük bir dikkatle merdivenleri indi. Üzerine doğru gelen dalgadan korunmak için yere yapıştı, soluğunu tutarak dalganın çekilmesini bekledi. Sular çekilirken Richter de onun yanına indi.

Richter'in elinde bir kangal halat vardı. Halatın bir ucunu Jago'nun beline, öbür ucunu da merdivene bağladı. Richter ipi boşaltırken Jago dikkatle ilerliyordu.

Jago, buz gibi suların içinde umutsuzca çabalamaktaydı. Bir ara kaydı, ama sonra ipe tutunarak ve zaman zaman dizlerinin üstünde sürünerek Petersen'e doğru yaklaştı. Aralarında çok az bir uzaklık

kalmıştı ki, bir dalga Petersen'e çarparak onu Jago'ya doğru itti. Jago son anda onun ayağından yakalamayı başardı, sonra elini Petersen'in kemerinden geçirerek sıkıca kavradı, ana serene dayanarak ayağa kalktı.

Belindeki ipi çıkararak serene bağladı, sonra dönüp Richter'e işaret etti. Alman, ipin öteki ucunu gererek güverteden bir metre kadar yükseklikte bir cankurtaran yolu kurdu.

Jago, iplerdeki adamlara aşağı inmelerini işaret etti. Serene kendilerini bağlamış olan Petersen ve ötekiler, bağlarını çözmüşler, birer birer ilerliyorlardı. Geride kalanlar da onları izliyordu. Jago son adama kadar bekledi, her şeyi kontrol ettikten sonra iplere tutunarak baş tarafa doğru yürüdü.

Bölmelerdeki çatlaklara rağmen, Berger'in kamarasındaki Prager'le rahibeler fırtınanın etkisinden bir ölçüde korunuyorlardı. Prager, elinde bir rom şişesiyle ranzaya dayanmıştı. Şişeyi bitirmek üzereydi.

Artık soğuğu duymuyordu.

"Az kaldı, Gertrude," diye fısıldadı. "Az kaldı."

Rahibe Angela, elleri kenetli, masanın bir ucunda dua ediyordu.

"Yok olmak üzere olan kullarını kurtar Tanrım. Yaşayanlar hep senin duacınız. Bu çılgın denizi ve gürleyen rüzgârı durdur, ey Tanrım. Durdur ki, sana hizmet etmek ve yaşadığımız her gün için adına lâyük olabilmek amacıyla hayatta kalalım."

Kapı açıldı ve içeri Richter girdi. Kaşlarını çatarak kamaranın içine göz gezdirdi.

"Herr Richter?" dedi rahibe Angela. "Lotte nerede?"

Rahibe Angela çok üşümüştü, ellerini açtığı anda birden titrediğini fark etti.

"Lotte mi?" Şaşırmıştı.

"Lotte'yi gören var mı? "

Rahibe Brigitte ağlamaya başladı. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Richter, Prager'in yanına giderek yakasına yapıştı. "Sen onları salondan buraya çıkarmakla görevliydin. Lotte sizinle birlikte değil miydi? "

"Evet öyleydi," dedi Prager. "Ben hemen arkasındaydım onun."

"Geri döndü o," dedi rahibe Kathe.

Richter birden irkildi. "Olamaz."

"Bir şey unuttuğunu söyledi," dedi rahibe Kathe. "Sonra da çıktı."

Richter kapıyı açarak kendini dışarı attı. Kaporta merdiveninden aşağı inmeye çalıştı, ama tavandan düşen tahtalar yolu kapamış, geçişi güçleştirmişti. Salon kapısının önünü de bir moloz yığını kapatmıştı.

"Lotte!" diye bağırды. "Lotte!" Ama cevap veren olmadı.

Cankurtaran ipine tutunarak güverteyi geçerken onu ilk gören Jago oldu. Berger'in kolundan çekerek sordu. "Ne yapmak istiyor bu? "

"Tanrı bilir," dedi Berger.

Bu arada Richter bıçağını çıkarmış, yük bölmesini koruyan halatları kesmeye koyulmuştu. Az sonra bölmenin kapısını açarak gözden kayboldu.

Morag Sinclair, cankurtaran istasyonundan başlayan dekovil hattının hemen hemen yarısına yaklaşmıştı.

Gemi, uzun yıllar kullanılmamış geniş, tekerlekli arabanın üzerine yerleştirilmişti. Gericke, önce gemiyi arabaya yerleştirmenin olanaksız olacağını düşünmüştü. Ama sonra sorun çok basit bir şekilde çözülmüştü. Gemiyi önce suya itmişler, daha sonra da arabayı altına sürerek ikisini birlikte hattın üzerine çekmişlerdi.

Şimdi, tam tepeye yaklaştıklarında, gemiyi on bir at, kırk bir kadın, on sekiz çocuk ve on bir erkek çekiyordu.

Gericke'yle Lachlan arkadan geliyor, birkaç metrede bir arka tekerleklerin ardına tahta takozlar yerleştiriyorlardı. İnceden inceye yağın yağmur iliklerine işliyordu.

Janet'in birkaç metre ötesinde uzun muşambalı biri yere düştü.

Yardım etmek için yanına koştuğunda, bunun en az yetmiş yaşında, ince yapılı, beyaz saçlı bir kadın olduğunu dehşetle gördü. Elleri kan içindeydi. Şaşkınlıkla ellerine baktı, sonra uzun eteğinden bir parça kopararak ellerini sarmaya koyuldu.

Janet onu kenara çekmeye çalışırken, "Oturun biraz," dedi.

Yaşlı kadın, "Bırak beni kızım," diyerek onu itti. Bir çabayla doğruldu ve eski yerini aldı.

"Aman Tanrım, çılgınlık bu," dedi Janet kendi kendine.

Murdoch bu arada yanına gelmiş, onu ayağa kaldırmaya çalışıyordu.

"İyi misin kızım?"

"Evet. Evet, iyiyim."

"Neden yerini bıraktın öyleyse?"

Janet gözlerini ona dikti. Bu haliyle, kötülük yapanların üzerine Tanrı'nın gazabını göndermeye hazır Tevrat'taki peygamberleri andırıyordu. Başını çevirip ayağa kalktı, sendeleyerek koştu ve Jean'in yanındaki yerine geçti.

Zaman artık bir kavram olmaktan çıkmış, yerini bitmek bilmeyen bir acıya bırakmıştı. Avucunda sıkı sıkı kavradığı ipe asılırken çevresinde kadınlar birbirlerine gayret vermeye çalışıyorlardı. Birden herkes neşeyle haykırdı. Doruğu aşmışlar ve rahatça ilerlemeye başlamışlardı.

Ambarın içi su doluydu, geminin yattığı iskele yanında suyun derinliği üç metreyi buluyordu. Sancak yanında da bir buçuk metre kadar su vardı. Tavandan sarkan fener suların üzerinde garip

gölgeler çiziyordu. Richter su üstüne çıktığında gölgeler karıştı.

Ama buradan da çıkış yoktu. Aradaki koridor bütünüyle kapanmıştı. Açık olsa bile yol boyu soluğunu tutabileceği kuşkuluydu.

Bu durumda tek bir yol kalıyordu. Yumruğuyla bölmeye vurdu. Hâlâ sağlam görünüyordu. Yıkmak zaman alacaktı. Ama artık geçecek başka bir geçit de kalmamıştı. Yanında taşıdığı çift kenarlı yangın baltasını aldı ve başının üzerinde salladı.

Morag Sinclair adanın tepesinde yolun yarısını aşmıştı. Ama eski hız da yitirilmişti. Şimdi olanca gücüyle esen rüzgârı göğüslemek zorundaydılar.

Görüntü tam bir savaş alanını andırıyordu. Güçleri tükenmiş insanlar demir yolu boyunca çöküp kalıyor, sonra yeniden toparlanarak koşuyorlardı. Bu kabusun daha fazla süremeyeceğini düşündü Janet, ama yine de jean'le birlikte asılmaya devam etti. İp omuzunu yakıyor, ellerinden kan sızıyordu.

Gözlerini denize doğru çevirdiğinde, dalgaların daha da azgınlaştığını, bembeyaz köpüklerin ufka doğru yayılarak uzaklarda kara bulutlarla birleştiğini gördü.

Hemen önünde, yaşlı Dougal Sinclair sendeleyerek yoldan çıktı, demiryolunu geçti ve çamurların üzerine kapaklandı. Janet ipi bırakarak peşinden yürüdü. Yaşlı adam, mavi gözlerini göğe dikmiş, büyük bir huzur içinde yatıyordu, Janet, adamın bakışlarındaki garipliği ancak bir süre sonra fark etti. Sonra hızla ihtiyarın muşambasının düğmelerini çözerek eliyle kalbini yokladı.

Gericke yanlarına gelerek dizinin üzerine çöktü.

"Ne oldu? " diye sordu. "İyi misin sen? "

"Öldü," dedi Janet acıyla. "Şimdi anladın mı?"

Reeve, Deutschland'ın kış küpeştesine çökmüş, dürbünüyle Fhada'yı izliyordu. "Bir yararı yok!" diye bağırdı Jago. "Feith na Falla'dan bizi belki görüyorlardır, ama ben adayı bile seçemiyorum."

"Gelmiyorlar amiral. Kimsenin geleceği yok.Son saatimiz çaldı artık."

Hiç olmazsa Salomon adalarında hava sıcaktı, diye düşündü. Gözlerini kapadı. Bir dalga Deutschland'i kaldırarak olanca hızıyla kayalara vurdu.

"Aman Tanrım, bu kez kayaları aşacağımızı sandım," dedi Reeve.

Berger, kulağına eğilerek bağırdı, "Gemi parçalanmaya başladı! Birkaç kez daha çarparsak dağılır gideriz!"

Reeve'in yüzü deniz suyunun tuzuyla kaplanmıştı, iyiden iyiye belirginleşen kırışıklarıyla en az yüz yaşında görünüyordu. Jago yanına yaklaştı. "Eylem istiyordun amiral. İşte sana istemediğin kadar. Ne biçim iş, anlamıyorum.

Deutschland kayalara bir kez daha bindirdiğinde Richter ön anbardan çıkıyordu. Tanrım, işte olanlar oldu, diye düşündü.

Deutschland birkaç yerinden daha yara alarak bir kez daha kayalara oturdu. Richter, içeri dolan suların durulmasını bekledi. Artık korku duymuyordu, tek arzusu Lotte'yi bulmaktı.

Elindeki feneri duvardaki bir çiviye asarak arka anbara geçiş sağlamak için aradaki bölmeyi yıkmaya başladı.

Morag Sinclair artık yokuş aşağı inmeye başladığından durum birden değişmişti. Geriye kalan kırk kadar kişi bu kez tekneyi frenlemeye çalışıyorlardı.

Murdoch, teknenin yanı sıra hızlı adımlarla ilerliyor, güney koyunda kullandıkları kalaslarla teknenin hızını kesmeye çalışan Gericke'yle Lachlan'a emirler yağıdırıyordu.

Morag şimdi hızla kaymaya başlamıştı, arabanın üzerinde bir o yana bir bu yana tehlikeli bir biçimde sallanıyordu. O hızla iskeleye kadar geldiler, 'Lachlan'la Gericke önden koşarak raylar üzerine kalasları yerleştirmişlerdi. Tahta blokları parçalayarak dönen tekerlekler giderek yavaşladı ve sonunda raylar üzerinde kayarak durdu.

Yorgun ve bitkin yüzlerden şimdi hiç ses çıkmıyordu. Murdoch, yandan merdivenleri tırmanarak Gericke'ye işaret etti.

"Sen de gel komutan."

Gericke peşinden yürüdü. Kolları bedenini taşıyamaz duruma gelmişti.

Murdoch kalabalığa döndü.

"Ne oldu sizlere böyle? Tekne sadece on beş ton. Bir kez daha omuz verin bakalım şimdi."

Bir şey demeden ayağa kalktılar. Kadınlar ağır ağır halatlara doğru yürüdüler. Cankurtaranı iskelenin üzerindeki taş kızağa kadar çektiler. Sonra tekneyi ağır ağır suya bıraktılar.

Janet, daha fazla dayanamayacağını anlamıştı. Hemen yanında Jean ağlıyor, göz yaşları bir sicim gibi yanaklarından aşağı dökülüyordu. Bu arada Gericke'nin seslendiğini duydu, "Petrol varillerini getirin, çabuk!"

Güney koyunda yük hafiflesin diye cankurtaranın akaryakıt tankını boşaltmışlardı.

Murdoch, kaptan köprüsünden iskeleye doğru seslendi.

"Lachlan, orada mısın oğlum? Hastalanmanın sırası değil şimdi. Sana ihtiyacım var, Hamish'le Francis Patterson'u da istiyorum. Bizimle gelecek misiniz?"

Bütün yaşlı adamlar öne çıktı. Aralarında, az önce dekovil hattında ölüp kalan ihtiyarın kardeşi James Sinclair de vardı, Janet döndü ve caddeden yukarı, barakaya doğru koşmaya başladı. Yeni bir amaç ona bir başka güç vermişti. İçeri girdi, ilkyardım çantasını kaparak limana doğru hızlı adımlarla ilerledi.

İskeledeki kalabalığı yarararak gemiye yaklaştı. Morag'dakilerin hepsi sarı muşambalarını giymişler, cankurtaran yeleklerinin iplerini bağlıyorlardı. Taş merdivenleri inerek sahanlığa geldi ve oradan küpeşteye atladı.

Murdoch onu güvertede karşıladı.

"Ne oluyor kızım? "

"Yalnızca altı kişisiniz, Murdoch. Hatta kolunun durumunu hesaba katarsak beş buçuk sayılırsınız. Geminin mürettebatı sekiz kişi olmalı."

Gericke aralarına girdi ve elini Janet'in omuzuna koydu.

"Bu kadın işi değil Janet. Anlamalısın."

Bu kahrolası tekneyi kim getirdi buraya?" Elindeki ilkyardım Çantasını kaldırdı. "Ben buraya bir kadın olarak değil, bir doktor olarak geldim. Yardımına ne kadar ihtiyacınız olduğunu biraz sonra anlarsınız."

Gericke cevap vermek üzereyken Murdoch onu susturdu.

"Tartışacak vaktimiz yok. Sen de cehenneme kendi yolundan gidersin. Kamaraya gir ve sırtına bir muşambayla yelek geçir. Ayak altında da dolaşma."

Gericke'nin yüzü bembeyazdı. Bir an durakladı, sonra dümene doğru yürüdü. Az sonra Lachlan halatları bıraktı. İskeleyden ayrılarak limanın ağzına doğru ilerlediler.

İç güverte küpeşesinde, Jago, Reeve ve Berger hâlâ bir aradaydılar. Deutschland sancağa doğru biraz daha kaymıştı, her dalgayla birlikte yükseliyorlardı şimdi.

Reeve, belki de yüzüncü kez Fhada'ya doğru baktığında bir mil kadar uzaklarındaki Morag Sinclair'i gördü.

"Geliyorlar!" diye haykırdı Jago'nun koluna sarılarak. "Tekneyi görüyorum."

Jago, bir çabayla ayağa kalktı, küpeşte korkuluğuna tutunarak şiş gözkapaklarının altından denize doğru baktı.

"Hayır," dedi boğuk bir sesle "Hayal görüyorsun."

Ama Reeve yeniden heyecanla haykırdı, Berger'i yakalayarak. Bu kez cankurtaran açık seçik ortaya çıkmıştı. Kıç güverteye toplanmış adamlar sevinçle bağırıyorlar,

Berger, Sturm'a seslendi. "Kamarama in ve rahibeleri buraya getir."

Sturm ağır ağır ilerledi. Bu sırada bir dalga Deutschland'ın üzerinde patlayarak tekneyi kayaların üzerinde biraz daha sürükledi. Pruvanın bir bölümü parçalanarak ana gövdeden ayrıldı, o ana kadar hâlâ sağlam duran veler yelkeni garip bir kuş gibi rüzgâra karışarak kayboldu.

"Çabuk olmaları gerek," dedi Jago. "Fazla vaktimiz kalmadı."

Güvertede gemiciler sevinç çığlıkları atarken, Richter, üçüncü bölmeyi de ayırmış ve kıç ambara girmeyi başarmıştı. Sonra bir an durdu, baltayı yere bıraktı, parçaladığı bölmeden geri geçerek ana serenin altına geldi.

Gemi bir kez daha kayalara bindirdiğinde kendini güverteye çekerek kısa bir an Morag Sinclair'i gördü.

Ne kadar zamanı vardı? Bilemiyordu. Kendini aşağıya bıraktı suya dalarak parçaladığı bölmeleri

geçti ve kış anbara döndü.

Deutschland'ın ilk yıllarında kış anbar bir bölmeyle ikiye ayrılmış ve ek bir kamara yapılmıştı. Bu bölmeyi ayıran tahta duvar öbürlerinden çok daha sağlam ve kalındı. Richter eline baltayı aldı ve var gücüyle sallamaya başladı.

Morag Sinclair sürekli su alıyor, baştan kışa gemiyi yalayan dalgalar kaptan köprüsü üzerinde korkunç bir gürültüyle patlıyordu. Janet dehşet içindeydi. Dalgalar öylesine büyüktü ki, aralarında ağır ağır ilerleyen Morag bir ceviz kabuğu kadar kalmıştı. Bir dalgayla kamaranın köşesine yığılan Janet yerinden hiç kalkamayacağını sandı.

Gericke hâlâ bütün gücüyle dümeni kontrola çalışıyordu. Murdoch hemen onun yanındaydı. Cankurtaran mürettebatı, acil bir durumda kendilerine engel olmasın diye bellerine ip bağlamamışlardı.

Ancak bu, içinde buldukları tehlikeyi bir kat daha artırıyordu. Nitekim Lachlan, Janet'in yanından dönerken küpeşte üzerinde ayağı kaydı ve tam o an yüklenen bir dalga delikanlıyı alarak sancak yanından denize sürükledi. Janet bütün gücüyle haykırdı, Gericke telaşla sesin geldiği yana döndü. Ama bir mucize gibi, çekilen dalgayla suya giren sancak küpeştesi, yeniden güverteye sürüklenen Lachlan'la birlikte yükseldi.

Murdoch eğilerek delikanlıyı yakaladı ve sarsmaya başladı.

"İp!" diye bağırdı. "Beline ip bağla."

Sonra Hamish MacDonald'a döndü.

"Herkes beline ip bağlayacak. Bu bir emirdir, istesenez de, istemesenez de."

Janet'e doğru eğildi. "Sen de kızım, söyleneni yap."

Janet, uzatılan halatı beline geçirirken tekne büyük bir güçle sarsıldı. Morag dev bir dalganın üzerinden baş aşağı daldı, sonra yan yattı ve kasırga var gücüyle geminin pruvasına bindirdi. Bir anda alabora oldular.

Janet, kamaraya dolan pis yeşil suyun dört bir yanı kapladığını, ağzına, ciğerlerine, kalbine, beynine kadar girdiğini hissetti ve hayatta kalabilmek için son gücünü kullanarak umutsuzca çabalamaya başladı. Morag, kısmen su altında olmasına rağmen uskurlar çalışıyor, ilerlemeye devam ediyordu.

Gemi yavaş yavaş doğruldu. Janet, Gericke'nin bir eliyle dümeni tutarken öbür eliyle kendisine doğru uzandığını gördü. Murdoch da kendini toparlamaya çalışıyordu.

Lachlan, Hamish MacDonald ve Sinclair iyidiler. Ama Francis Patterson kaybolmuştu.

O andan sonra yol almak hemen hemen olanaksızlaşmıştı. Yağmur ve su serpintisinden önlerini göremiyorlardı. Ancak bir süre sonra, dev bir dalgayla yükseldiklerinde Deutschland'ın enkazı yüz elli metre kadar ötelinde bir an görünüp kayboldu. Gemidekiler kış güvertede toplanmış durmadan el sallıyorlardı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Gericke.

"Biraz bekle bakalım oğlum," dedi Murdoch. "Bir şeyler düşüneceğiz."

Richter son bölmeyi de parçaladı ve sürünerek salona girdi, içerisi zifiri karanlıktı. Yalnızca kaynayan suyla dışardaki fırtınanın sesleri duyuluyordu . Salon iyiden iyiye yan yatmıştı. Sancak yanındaki kamaraların tümü su altında kalmıştı.

"Lotte!" diye seslendi.

Hiç bir cevap gelmedi. Lotte burada canlı kalamazdı. Böyle düşünmesi aptallık olmuştu. Suyun içinde yürüyerek Lotte'nin kamarasının sallanan kapısına yaklaştı. Kapı aralığına yaslanarak feneri kaldırdı.

Lotte, ranzasında sıkışıp kalmıştı. Üzerinde tahta parçaları, molozlar yığılı duruyordu. Yüzü son derece solgun, gözleri kapalıydı. Ancak onun içeri girdiğini duyunca gözkapakları hafifçe aralandı.

"Helmut," diye fısıldadı. "Geleceğini biliyordum."

"Ne oldu? Neden döndün buraya?"

"Yüzüğün Helmut. Ranzamın köşesinde, yatağın altına saklamıştım. Güverteye çıkmamız söylendiğinde onu burada unutmuşum. Ne aptallık değil mi? "

Richter, bütün gücüyle Lotte'nin üzerine devrilmiş kalası yerinden oynatmaya çalışıyordu. Ama kalas kımıldamadı bile.

"Ne garip," diye devam etti Lotte. "Günlerden beri hep üşüyordum, ama şimdi hiç bir şey duymuyorum."

Deutschland yeniden sarsıldı ve kayaların üzerinden kaymaya başladı. Richter bir kez daha kalasa dayandı, ama boşunaydı.

"Gidip yardım isteyeyim, Lotte. Birazdan gelirim. Feneri yanıma alacağım. Sakın korkma."

"Beni bırakmayacaksın değil mi?"

"Hiç bir zaman. Sana ne söz vermiştim?"

Lotte'yi orada bırakarak hızla suların içinden anbar bölmelerine geçti. Deutschland şimdi sürekli hareket halinde öne doğru ilerliyordu, pruvası kayalıkları aşmıştı bile. Richter merdivenlerden tırmandığında Morag'in yaklaştığını gördü. Rahibeler Berger'in kamarasından çıkmış, o yana doğru geliyorlardı. Deutschland'ın bordası kayalıklarda gürültüyle parçalanırken kadınların arasından birkaç kişi korkuyla haykırdı.

Richter, bir süre merdivende asılı kaldı. Sonra aşağı, beline kadar, gelen suların içine daldı ve bölmelerden geçmeye başladı. Deutschland kaymaya devam ediyor, çevresindeki sular kaynaşıp duruyordu. Ama Richter salona girdiğinde garip bir sessizlikle karşılaştı. Lotte kamarada onu bekliyordu.

Richter elindeki feneri girişe astı ve Lotte'nin yanına çöktü.

"Geri geldin."

"Tabii."

"Neler oluyor Helmut? "

"Bize yardıma geliyorlar! Lotte. Birazdan burada olurlar."

Lotte'nin elini avuçlarına aldı ve hafifçe sıktı.

Murdoch, Deutschland'ın kayalıkların üzerinden kaydığını gördüğü an kararını vermişti.

"Gidiyor, oğlum, gidiyor." Gericke'nin omuzuna vurdu. "Tam yol ver şimdi. Doğru küpeştenin üzerine. Sadece iki dakikamız var."

Gericke gaz verdi, Morag hızla ileri fırladı. Küpeşte korkuluğunu yarararak güverteye bindirdiklerinde, kış güvertedekiler şaşkınlık içinde bakakalmışlardı.

Bir şey söylemeye gerek kalmadan, rahibeler Morag'a doğru ilerlemeye başlamışlardı bile. Başlarında Sturm vardı, hemen arkalarından Prager, Reeve ve Jago kış güverteyi boşalttılar.

Deutschland bir sarsıntı daha geçirdi. Rahibe Kathe küpeştenin üzerinde kaymaya başladı, bir yandan da korkuyla haykırıyordu. Janet, öne doğru eğilerek Kathe'yi yakaladı ve içeri çekerek kamarasına soktu.

"Bizi de sürükleyecek oğlum. Çabuk tornistan yap. Haydi, acele et!" Murdoch kolunu sallayarak gemidekilere seslendi. "Haydi, gidiyoruz, çabuk olun biraz!"

Güvertede son bir kargaşa daha oldu. Tayfalar panik halinde küpeşteden atlamaya başladılar. En sonda Berger geliyordu, koltuğunun altına geminin seyir defterini, kendi kişisel günlüğünü sıkıştırmıştı. Deutschland alçaldığında Gericke tam yol tornistan yaptı ve Morag hızla açıldı.

Rahibe Angela küçük kamaranın bir köşesine büzülmüş kalmıştı. Çevresindeki yüzleri seçmeye çalışarak doğruldu.

"Lotte? " diye sordu. "Lotte nerede?"

Kimseden bir karşılık gelmedi. Döndü ve Janet'in koluna yapıştı.

"Lotte burada değil. Herr Richter de yok. Hâlâ gemide olmalılar," dedi.

Janet, kamaradan çıkarak Kaptan köprüsüne doğru yürüdü. Jago oradaydı. Reeve de hemen üstünde, Gericke'yle Murdoch'un arasında duruyordu. Jago'nun kolunu tuttu.

"Gemide hâlâ adam var," dedi.

Jago konuşmakta güçlük çekiyor gibiydi. "Olamaz bu."

Janet, yukarı uzanarak Gericke'nin muşambasından çekti. "Paul, gemide hâlâ adam var."

Gericke şaşkınlıkla ona baktı. O anda Deutschland kayalıklardan aşağı kaymaya başlamıştı.

Sancak küpeştesinde duran Berger'in gözleri dolmuştu. Çevresinde sular kaynaşırken elini kaldırdı ve kısa bir selâm verdi. Kısacık bir süre ana serenin üstü göründü, sonra o da sulara gömülerek kayboldu.

Geriye yalnızca birkaç tahta parçası, bir kangal ip ve durmadan yuvarlanan bir fiçi kaldı.

Gericke asık bir suratla dümeni çevirdi, Morag geniş bir dönüş yaparak Washington kayalıklarından uzaklaştı ve Fhada'ya doğru yola koyuldu.

ON ALTI

DEUTSCHLAND yelkenlisi, 25 Eylül 1944. Öğleden sonra saat üçte, DEUTSCHLAND sulara gömülürken gemiden on altı kişi Morag Sinclair tarafından kurtarıldı. Başdümenci Murdoch Macleod'la Alman Deniz Kuvvetlerinden Fregattenkapitan Paul Gericke, gerçekten olağanüstü yeteneklerini ortaya koyarak birlikte kurtarma işlemini gerçekleştirdiler. Çalkantılı bir denizden geçerek bizi hemen yakındaki Fhada adasına getirdiler. Adadan yedi kişinin bizi kurtarmak için canlarını verdiklerini büyük bir üzüntüyle öğrendim. Sözcükler, ilk kez duygularımı anlatmada yetersiz kalıyor. Bu günlüğüm de böylece sona eriyor.

Erich Berger, Kaptan.

Reeve kendine büyük bardak viski doldurdu ve ağır ağır yudumlamaya başladı. Müthiş yorgundu, uzun süredir ilk kez ne kadar yaşlanmış olduğunu düşündü. Rüzgâr evin çatısındaki kiremitleri salladı. Reeve göz kırptı.

"Bu kadarı da fazla," diye fısıldadı. "Yeter artık, lütfen."

Güçlkle masasına doğru yürüdü. Şimdi iyi bir uykuya gerek duyuyordu, ama önce yapması gereken bir işi olduğunu düşündü. Kalemını alarak günlüğünü açtı. O sıra kapı vuruldu ve içeri Harry Jago girdi.

Kapıyı güçlkle kapattı. Yüzü şişmiş, alını birkaç yerden yarılmıştı. Reeve gibi o da zorla yürüyebiliyordu.

"Pek iyi görünmüyorsun, Harry." Amiral viski şişesini ona doğru uzattı. "Bir içki koy kendine."

Jago mutfığa gitti ve bir bardakla geri döndü. Konuşmaya başladığında sözcükler ağır ağır çıkıyordu ağzından. "Canlı cenaze gibi" dedi amiral.

"Deniz hissediyorum kendimi."

"Ne hissettiğini anlıyorum. Janet nasıl? "

"Yıkılmaz bir kadın o. Fhada malikânesi tam bir sahra hastanesi halinde. Geldiğimizden beri bir an olsun dinlenmedi."

"Çok tecrübe kazandı. Uzun süredir savaştayız, hâlâ kötü mü? "

"Hiç böyle kötü olmamıştı. Rüzgâr yedi ila sekiz gücünde, ama biraz düşüyor galiba. Sabaha kadar deniz durulur."

Reeve boşalan bardağını yeniden doldurdu. "Telsizle Murray ile görüştüm. Orası da alt üst olmuş anlaşılabilir, ama sabah bir motor gönderecek. Kendisi de gelmeye çalışacağını söyledi."

"Ya gemiden kurtulanlar? Onlar ne olacak? "

"Bilmiyorum. Rahibeler göz altına alınacak, Berger'le adamları da esir kampına." Uzun bir sessizlik oldu, Jago bardağına baktı. "Hoşuna gitmiyor, değil mi?"

"Artık benim için bir anlamı kalmadı. Hepsi bu."

"Ne hissettiğini anlıyorum. Bunca yolculuktan sonra neredeyse başaracaklardı."

Viski duyduğu acıyı bir ölçüde köreltmmişti.

"Ya Gericke?" diye sordu Jago.

"Ona ne olmuş? Savaş hâlâ sürüyor, Harry."

"Biliyorum," dedi Jago. "Her zaman bir yer bulunur. Yeniden hüccresine mi dönecek?"

"Buna ben karar veremem, Jean'in yetkisinde, biliyorsun."

Jago, içkisini bir yudumda bitirdi. "Peki, ben bir geri dönüp adamlarımın neler yaptıklarına bakayım."

"Sonra da yatağa, Harry. Dinlensen iyi olur." Reeve gülümsemeye çalıştı. "Bu bir emirdir."

"Amiralim." Jago kendini toparlayarak selâm verdi.

Kapıyı açmak üzereyken Reeve hafifçe seslendi. "Harry!"

Jago döndü. "Evet efendim."

"Birden çok yaşlandığımı hissettim, Harry. Çok yaşlandım. Sadece birine söylemek istedim bunu."

Gericke, başı yağmurdan korunmak için öne eğilmiş, iskeleye doğru yürürken limanda sular hâlâ çalkantılıydı. Morag Sinclair, mavi beyaz çizgileriyle bir kahraman gibi suda oynaşıyordu. Ancak yakından bakıldığında verdiği mücadelenin izleri görülebiliyordu.

Gericke, elleri cepte bir süre iskelede durdu, sonra birinin kendisine seslendiğini duydu. Döndüğünde, iskelenin daha aşağısında, Katrina'nın yanında duran Murdoch'u gördü.

Gericke taş merdivenleri inerken Lachlan dümen kamarasından çıktı. Güvertede duran boş petrol varilini alarak iskeleye çıkardı.

"Nedir o? " diye sordu Gericke.

"Lachlan'la ben Katrina'nın deposunu dolduruyorduk," dedi yaşlı adam. "Gerektiğinde yola çıkmaya hazır olsun diye."

Delikanlı Gericke'ye başıyla selam verdi. "Komutan."

"Daha önce söyleme fırsatı olmadı. İş başında çok iyiydin, Lachlan." Gericke elini uzattı. "Seni tanımak bana onur verdi."

Lachlan utancından kızarmıştı, kendisine uzatılan ele bir an baktı, sonra hararetle sıktı ve yürüyerek uzaklaştı.

"Çok iyi bir delikanlı," dedi Murdoch. "Bir iki gün içinde yeniden o kahrolası savaşa yollanmayacak kadar iyi." Puposunu doldurmaya başladı, bir kolu askıda olduğu için güçlkle yapıyordu bu işi. "Döndükten sonra Janet'le konuştun mu hiç? "

"Hayır, kendisi çok meşguldü."

"Şimdi işi biraz hafiflemiş olsa gerek." Yaşlı adam başını denizden yana çevirdi, yağmur inceden inceye yağmaya devam ediyordu. "Hâlâ sert, ama çok da sert değil."

"Evet öyle."

Murdoch başını salladı. "Haydi şimdi git onu gör, oğlum."

"Evet, gitsem iyi olur."

Yürümeye başladı, biraz ilerlediği sırada Murdoch arkasından seslendi.

"Komutan!"

"Efendim? "

"Talihin açık olsun."

Uzun, çok uzun bir süre bakıştılar, sonra Gericke döndü ve iskele boyunca hızla uzaklaştı.

Fhada malikânesinin mutfağına girdiğinde Jean Sinclair'i elinde bir sıcak su taşıyla gördü.

"Merhaba," dedi Jean. "Janet'i mi arıyorsun?"

"Evet. Çok meşgul değilse."

"Son gördüğümde işi çoktu. Deutschland'dan bir gemiciyi tedavi ediyordu, masanın üzerinde. Kolu kırılmış galiba."

"Ya ötekiler? "

"Çoğu yattı. Sanıyorum evdeki bütün yataklar dolu şimdi." Elindeki tası gösterdi. "Özür dilerim, gitmem gerek. Janet bunu bekliyor."

Gericke ona kapıyı açtı. "Ya kaptan Berger, o nerede?"

"Merdivenlerden çıkınca sağdan ilk odada yatıyor."

Jean hızla uzaklaştı. Gericke de merdivenleri tırmandı. Gösterdiği kapıya gelince durdu, çaldı ve içeri girdi. Johann Sturm'la Petersen yatağın üzerinde uyuyorlardı. Berger ise pencerenin kenarındaki küçük masanın yanında bir koltuğa uzanmış, başını kolunun üzerine yaslamıştı.

Deutschland'ın seyir defteri önünde açık duruyordu. Gericke bir süre yanında ayakta durarak omuzunun üstünden son kayıtları okudu. Sonra ayaklarının ucuna basarak uzaklaştı.

Kapıyı ardından kapadığında Berger başını kaldırdı, şişmiş gözlerle odanın içine baktı. "Kim var orada?" diye seslendi boğuk bir sesle.

Ama kimseler yoktu. Başını kolunun üzerine düşü. Yeniden uykuya daldı.

Reeve günlüğünü, sözcükleri seçerek dikkatle yazıyordu. Bu biraz da sarhoşluktan olsa gerekti. Sonra kapı hızla açıldı ve içeri Janet girdi, Jago da hemen arkasındaydı.

"Paul burada mı?"

Kalemını masaya bıraktı ve şaşkın gözlerle onlara baktı. "Ha, Gericke'yi soruyorsunuz? Onunla senli benli olduğunuzu bilmiyordum."

Sesindeki alaycılık Janet'i öfkelenmişti. "Buraya geldi mi?"

"Yarım saat kadar oldu. Belki daha da önce. Birlikte oturup içki içtik. Sonra sana vermem için bir şey bıraktı bana."

"Ne? " diye sordu Janet merakla.

"Çok özel bir şey olduğunu söyledi. Her neyse, yatak odasında duruyor."

Janet hızla hole geçerek yatak odasının kapısını açtı. Yastığın üzerinde Şövalye Haçıyla ikinci sınıf Meşe Yaprağı nişanı duruyordu. Bir an şaşkınlıkla bakakaldı, sonra nişanları aldı ve koşarak oturma odasına geçti.

"Carey dayı." Elindekileri ona uzattı, sesi ağlamaklıydı. Reeve başını salladı. "Şimdi anlıyorum. Çıkarken senin bunları hak ettiğini söylemişti."

O sırada kapı vuruldu ve Murdoch içeri girdi. "Evet, sonunda sizi buldum amiral."

"Ne istiyorsunuz? "

"Çok resmi bir iş için geldim. Katrina'nın yerinde olmadığını bildirmek isterim."

"Doğru mu bu?" dedi Reeve. "Ne iyi yapmışım da tekneyi sigortalamışım."

Janet koşarak kapıdan çıktı. Jago masasının üzerine eğilerek Reeve'e döndü. "Mallaig'e bildirecek misin? Minch'te onu kolayca yakalarlar."

"Çok yazık, Harry, ama Murray'la son görüşmemden bu yana telsiz çalışmıyor. Bir lambası kırıldı sanırım. Yedeği de yok. Yarına kadar beklemek gerek. Elden bir şey gelmez."

Jago derin bir soluk aldı, sonra dışarı çıktı. Murdoch ciddi bir sesle sordu, "O şişedeki güzel bir viski mi, Carey Reeve? "

"Bu bitince bir tane de dolapta var. Senin için bekletiyordum."

"O halde az sonra gelirim. Şimdi adamlara bir bakmak gerek."

Murdoch çıktı. Reeve bardağına bir viski daha doldurdu ve yazmaya devam etti.

...ve böylece, her şey söylenip anlatıldıktan sonra, bu eski bir öykü olarak kalacak. Murdoch, Harry Jago ve Gericke...denizle savaşan bu insanlar bu kez kazandılar. Ama eninde sonunda başarılarının özü nedir ki?

Ne kadar yorgundu, hiç böylesine bitkin düştüğünü hatırlamıyor! Rüzgâr, içeri girmek ister gibi pencereye vuruyordu ama dokunamazdı ona. Başını koluna dayadı ve bir anda uykuya daldı.

Elinden bırakmadığı kalemi hâlâ son sözcüklerin üzerinde duruyordu.